IRÁNYELVEK

AZ EURÓPAI PARLAMENT ÉS A TANÁCS 2013/36/EU IRÁNYELVE

(2013. június 26.)

a hitelintézetek tevékenységéhez való hozzáférésről és a hitelintézetek és befektetési vállalkozások prudenciális felügyeletéről, a 2002/87/EK irányelv módosításáról, a 2006/48/EK és a 2006/49/EK irányelv hatályon kívül helyezéséről

(EGT-vonatkozású szöveg)

AZ EURÓPAI PARLAMENT ÉS AZ EURÓPAI UNIÓ TANÁCSA,

tekintettel az Európai Unió működéséről szóló szerződésre és különösen annak 53. cikke (1) bekezdésére,

tekintettel az Európai Bizottság javaslatára,

a jogalkotási aktus tervezete nemzeti parlamenteknek való megküldését követően,

tekintettel az Európai Központi Bank véleményére [1],

rendes jogalkotási eljárás keretében,

mivel:

(1) A hitelintézetek tevékenységének megkezdéséről és folytatásáról szóló, 2006. június 14-i 2006/48/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvet [2], valamint a befektetési vállalkozások és hitelintézetek tőkemegfeleléséről szóló, 2006. június 14-i 2006/49/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvet [3] több alkalommal jelentősen módosították. A 2006/48/EK és a 2006/49/EK irányelv számos rendelkezése hitelintézetekre és befektetési vállalkozásokra egyaránt alkalmazandó. Az egyértelműség és a rendelkezések következetes alkalmazásának biztosítása érdekében e rendelkezéseket új, a hitelintézetekre és a befektetési vállalkozásokra egyaránt alkalmazandó jogalkotási aktusokban, mégpedig ezen irányelvben és az 575/2013/EU európai parlamenti és tanácsi rendeletben 2013. június 26 [4] kell egyesíteni. Az elérhetőbbé tétel érdekében a 2006/48/EK és a 2006/49/EK irányelvek mellékleteinek rendelkezéseit be kell építeni ezen irányelv és az említett rendelet rendelkező részébe.

(2) Ennek az irányelvnek célszerű tartalmaznia többek között az üzleti tevékenység engedélyezését, a befolyásoló részesedések szerzését, a letelepedés és a szolgáltatásnyújtás szabadságának gyakorlását, a székhely szerinti és fogadó tagállamok felügyeleti hatóságainak hatásköreit e tekintetben szabályozó rendelkezéseket, valamint a hitelintézetek és befektetési vállalkozások induló tőkéjét és felügyeleti felülvizsgálatát szabályozó rendelkezéseket. Ezen irányelv fő célja és tárgya a hitelintézetek és befektetési vállalkozások tevékenységéhez való hozzáférésre vonatkozó nemzeti rendelkezések koordinálása, valamint irányításuk részletes szabályainak és felügyeleti keretüknek a megállapítása. A 2006/48/EK és a 2006/49/EK irányelv a hitelintézetekre és befektetési vállalkozásokra vonatkozó prudenciális követelményeket is tartalmazott. Ezeket a követelményeket az 575/2013/EU rendeletbe kell belefoglalni, amely a hitelintézetekre és befektetési vállalkozásokra vonatkozóan egységes és közvetlenül alkalmazandó prudenciális követelményeket állapít meg, mivel az ilyen követelmények a hitelintézetek és befektetési vállalkozások által birtokolt több eszköz tekintetében is szorosan kapcsolódnak a pénzügyi piacok működéséhez. Ennek megfelelően ezt az irányelvet az 575/2013/EU rendelettel együtt kell értelmezni és az említett rendelettel együtt alkotja a banki tevékenységeket, a felügyeleti keretet és a hitelintézetekre és befektetési vállalkozásokra vonatkozó prudenciális szabályokat szabályozó jogi keretet.

(3) Az 575/2013/EU rendeletben meghatározott általános prudenciális követelményeket olyan egyedi intézkedések egészítik ki, amelyekről az illetékes hatóságok hoznak döntést a hitelintézetek és befektetési vállalkozások folyamatos felügyeleti felülvizsgálatát követően. Az ilyen felügyeleti intézkedések körét többek között ebben az irányelvben kell meghatározni, az illetékes hatóságok számára pedig lehetővé kell tenni, hogy mérlegeljék, melyik intézkedést kell alkalmazni. A likviditásra vonatkozó ilyen egyedi intézkedések tekintetében az illetékes hatóságoknak többek között figyelembe kell venniük az Európai Bankfelügyeleti Bizottságnak a likviditási költséghaszon allokációról szóló, 2010. október 27-i iránymutatásában meghatározott elveket.

[1] HL C 105., 2012.4.11., 1. o.
[2] HL L 177., 2006.6.30., 1. o.
[3] HL L 177., 2006.6.30., 201. o.
[4] Lásd e Hivatalos Lap 1. oldalát.

(4) A pénzügyi eszközök piacairól szóló, 2004. április 21-i 2004/39/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv ([1]) lehetővé teszi a székhely szerinti tagállam illetékes hatóságai által engedélyezett és e hatóságok által felügyelt befektetési vállalkozások számára fióktelepek létrehozását és a szabad szolgáltatásnyújtást más tagállamokban. Az említett irányelv ennek megfelelően rendelkezik a befektetési vállalkozások működésének engedélyezésére és üzleti tevékenységének folytatására vonatkozó szabályok összehangolásáról. Nem határozza meg azonban ezen vállalkozások indulótőkéjének összegét, sem pedig az ezen vállalkozások által viselt kockázatok figyelemmel kísérésére szolgáló közös keretet, amiről ennek az irányelvnek kell rendelkeznie.

(5) Ennek az irányelvnek a belső piac működéséhez nélkülözhetetlen eszközt kell képeznie a hitelintézeti tevékenység területén mind a letelepedés, mind a pénzügyi szolgáltatások nyújtásának szabadsága szempontjából.

(6) A belső piac zavartalan működése nemcsak jogi szabályozást tesz szükségessé, hanem a tagállamok illetékes hatóságai közötti szoros és rendszeres együttműködést, valamint a szabályozási és felügyeleti gyakorlat jelentősen megerősített konvergenciáját is.

(7) Az európai felügyeleti hatóság (Európai Bankhatóság, EBH) létrehozásáról szóló 1093/2010/EU európai parlamenti és tanácsi rendelet ([2]) létrehozta az EBH-t. Ennek az irányelvnek figyelembe kell vennie az EBH említett rendeletben meghatározott szerepét és funkcióját, valamint az EBH-ra történő feladat-átruházáskor követendő eljárásokat.

(8) Mivel ez az irányelv és az 575/2013/EU rendelet kibővíti az EBH feladatkörét, az Európai Parlamentnek, a Tanácsnak és a Bizottságnak biztosítania kell, hogy megfelelő humán és pénzügyi erőforrások álljanak az EBH rendelkezésére.

(9) A bankunió felé vezető első lépést jelentő egységes felügyeleti mechanizmusnak biztosítania kell a hitelintézetek prudenciális felügyeletével kapcsolatos uniós szakpolitika koherens és eredményes végrehajtását és a pénzügyi szolgáltatások egységes szabálykönyvének valamennyi érintett tagállam hitelintézeteire azonos módon való alkalmazását, továbbá e hitelintézetek minden nem prudenciális megfontolástól mentes, legjobb minőségű felügyeletét. Az egységes felügyeleti mechanizmus az alapja a bankunió irányába teendő következő lépéseknek is. Ez azt az elvet tükrözi, amely szerint közös intervenciós mechanizmusok válság esetén történő bevezetése előtt közös ellenőrzéseket kell végrehajtani annak érdekében, hogy csökkenjen annak a valószínűsége, hogy az intervenciós mechanizmusokat ténylegesen alkalmazni kelljen. Az Európai Tanács a 2012. december 14-i következtetéseiben megállapította, hogy „a Bizottság 2013 folyamán javaslatot fog benyújtani az egységes felügyeleti mechanizmusban részt vevő tagállamokra vonatkozó egységes szanálási mechanizmusra vonatkozóan, amelyet a társ-jogalkotóknak prioritásként kell megvizsgálniuk, hogy a jelenlegi parlamenti ciklus alatt sor kerülhessen az elfogadásukra.”. Tovább lehetne erősíteni a pénzügyi keret integrációját egy megfelelő és hatékony óvintézkedéseket tartalmazó egységes szanálási mechanizmus létrehozásával, biztosítandó, hogy a bankszanálási határozatok meghozatala gyorsan, pártatlanul és minden fél érdekeit szem előtt tartva történjen.

(10) A bizonyos tagállamokat érintő felügyeleti feladatok Európai Központi Bankra (EKB) ruházásának összhangban kell lennie a Pénzügyi Felügyeletek Európai Rendszerének 2010-ben létrehozott keretrendszerével, valamint azzal a célkitűzéssel, hogy egységes szabálykönyvet kell kidolgozni és az Unió egészében fokozni kell a felügyeleti gyakorlatok konvergenciáját. Az EKB-nak a feladatait a vonatkozó releváns elsődleges és másodlagos uniós jogra, az állami támogatások, a versenyszabályok és az összefonódás-ellenőrzési szabályok területén hozott bizottsági határozatokra és a minden tagállamra vonatkozó egységes szabálykönyvre figyelemmel és azoknak megfelelően kell végeznie. Az Unión belüli felügyeleti konvergenciát és a felügyeleti eredmények következetességét biztosító szabályozástechnikai és végrehajtás-technikai standardtervezetek, iránymutatások és ajánlások kidolgozása az EBH feladata. Az EKB-nak nem szabad elvégeznie ezeket a feladatokat, azonban az Európai Unió működéséről szóló szerződés (EUMSZ) 132. cikke szerinti, rendeletek elfogadására vonatkozó hatásköreit az EBH által kidolgozott tervezetek alapján az Európai Bizottság által elfogadott uniós jogi aktusokkal összhangban, illetve az 1093/2010/EU rendeletnek az EBH által kiadott iránymutatásokról és ajánlásokról szóló 16. cikkével összhangban kell gyakorolnia.

(11) Az EBH kötelező erejű közvetítői hatásköre alapvetően hozzájárul a koordinációnak, a következetes felügyeletnek és a felügyeleti gyakorlatok konvergenciájának az előmozdításához. Az EBH közvetítői eljárását vagy saját kezdeményezésére – amennyiben azt konkrét rendelkezés írja elő –, vagy pedig a véleménykülönbségben érintett egy vagy több illetékes hatóság kérésére indítja meg. A felügyeleti gyakorlatok következetességének fokozása érdekében ezen irányelvnek és az 575/2013/EU rendeletnek ki kell terjesztenie azon helyzetek körét, amelyekben az EBH saját kezdeményezésére közvetítési eljárást indíthat. Az EBH saját kezdeményezésére nem indíthat közvetítési eljárást ezen irányelv szerint a fióktelepek jelentőssé minősítése és az intézményspecifikus prudenciális követelmények megállapítása kapcsán. Mindazonáltal a koordináció előmozdítása és a következetes felügyeleti gyakorlatoknak ezeken az érzékeny területeken való biztosítása szempontjából kívánatos, hogy az illetékes hatóságok véleménykülönbség esetén már a folyamat korai szakaszában az EBH közvetítését kérjék. Az EBH ilyen korai közvetítésének elő kell segítenie a véleménykülönbség rendezését.

([1]) HL L 145., 2004.4.30., 1. o.
([2]) HL L 331., 2010.12.15., 12. o.

(12) A hitelintézetek felügyeletének koordinációját szolgáló intézkedéseknek minden ilyen hitelintézetre vonatkozniuk kell, mind a megtakarítások védelme, mind az ilyen intézmények közötti egyenlő versenyfeltételek megteremtése érdekében. Kellően figyelembe kell azonban venni azokat az objektív különbségeket, amelyek az intézmények alapszabályait és a nemzeti jogszabályok által megállapított sajátos céljaikat jellemzik.

(13) A belső piac megfelelő működésének biztosítása érdekében átlátható, kiszámítható és összehangolt felügyeleti gyakorlatokra és döntésekre van szükség az üzleti tevékenységek folytatásához és a hitelintézetek határon átnyúló csoportjainak irányításához. Az EBH-nak ezért fokoznia kell a felügyeleti gyakorlatok összehangolását. A felügyeleti eljárásoknak és döntéseknek nem szabad akadályozniuk a belső piac szabad tőkeáramlással kapcsolatos működését. A felügyeleti kollégiumoknak közös és összehangolt munkaprogramot, valamint összehangolt felügyeleti döntéseket kell biztosítaniuk. A székhely szerinti és a fogadó tagállam felügyeleti hatóságai közötti együttműködést magasabb szintű átláthatóság és az információ megosztása révén kell erősíteni.

(14) A hitelintézetek felügyeletének koordinációjára vonatkozó intézkedések hatályát ezért amennyire csak lehet, ki kell szélesíteni, hogy az kiterjedjen mindazokra az intézményekre, amelyek üzleti tevékenységük keretében betéteket gyűjtenek vagy egyéb módon, úgymint kötvények és más hasonló értékpapírok folyamatos kibocsátása révén visszafizetendő pénzeszközöket fogadnak el a nyilvánosságtól, és amelyek saját maguk hiteleket nyújtanak. Kivételeket kell azonban biztosítani egyes olyan hitelintézetek esetében, amelyekre ez az irányelv nem alkalmazandó. Az irányelv nem érintheti az olyan különleges kiegészítő engedélyekről rendelkező nemzeti jogszabályok alkalmazását, amelyek alapján a hitelintézetek sajátos tevékenységeket folytathatnak vagy bizonyos fajta műveleteket végezhetnek.

(15) Helyénvaló az olyan harmonizáció megvalósítása, amely szükséges és elégséges ahhoz, hogy biztosítsa az engedélyek és a prudenciális felügyeleti rendszerek kölcsönös elismerését, lehetővé téve egyetlen, az Unió egész területén érvényes engedély kiadását, valamint a székhely szerinti tagállam általi prudenciális felügyelet elvének alkalmazását.

(16) A kölcsönös elismerés és a székhely szerinti tagállam általi felügyelet elvei megkövetelik, hogy a tagállamok illetékes hatóságai megtagadják az engedély kiadását, illetve vonják vissza azt, amennyiben bizonyos tényezők, többek között a tevékenységi programok tartalma, a tevékenységek földrajzi eloszlása vagy a tényleges tevékenységek egyértelműen jelzik, hogy egy hitelintézet azért választotta egy bizonyos tagállam jogrendszerét, hogy megkerülje a szigorúbb előírásokat annak a másik tagállamnak a területén, ahol tevékenységeinek nagyobb hányadát végezni szándékozik vagy végzi. Amennyiben erre nincs egyértelmű utalás, azonban az egy bankcsoporthoz tartozó vállalatok összes eszközeinek többsége egy másik tagállamban található, amelynek illetékes hatóságai látják el az összevont alapú felügyeletet, akkor az összevont alapú felügyelet gyakorlására vonatkozó illetékesség csak az említett illetékes hatóságok jóváhagyásával módosítható.

(17) Az illetékes hatóságok nem adhatnak engedélyt, illetve nem engedélyezhetik tovább egy hitelintézet működését, ha felügyeleti feladataik hatékony gyakorlásában akadályozhatják őket az intézmény és más természetes vagy jogi személyek között fennálló szoros kapcsolatok. A szoros kapcsolatok tekintetében a már engedélyezett hitelintézeteknek is meg kell felelniük az illetékes hatóságok elvárásainak.

(18) A felügyeleti hatóságok felügyeleti hatásköreinek hatékony gyakorlására vonatkozó feltétel kiterjed az összevont alapú felügyeletre is, amelyet olyan a hitelintézet vagy befektetési vállalkozás felett kell gyakorolni, amely esetében az uniós jog így rendelkezik. Ilyen esetekben az engedély iránti kérelemmel megkeresett hatóságoknak tudniuk kell azonosítani a szóban forgó a hitelintézet vagy befektetési vállalkozás feletti összevont alapú felügyelet gyakorlására illetékes hatóságokat.

(19) A székhely szerinti tagállamukban engedélyezett hitelintézetek számára lehetővé kell tenni, hogy fióktelepek létesítése vagy szolgáltatásnyújtás útján az Unió egész területén folytassák a kölcsönös elismerés alá tartozó tevékenységek jegyzékében említett tevékenységek valamelyikét vagy mindegyikét.

(20) Indokolt kiterjeszteni a kölcsönös elismerést azon tevékenységekre, amelyeket a hitelintézetek leányvállalataként működő pénzügyi vállalkozások végeznek, feltéve, hogy az ilyen leányvállalatokra kiterjed anyavállalataik összevont felügyelete, és megfelelnek bizonyos szigorú feltételeknek.

(21) A letelepedés és a szolgáltatásnyújtás szabadságának gyakorlásával összefüggésben a fogadó tagállam számára lehetővé kell tenni, hogy megkövetelhesse a székhely szerinti tagállamukban hitelintézetként nem engedélyezett intézményektől, hogy megfeleljenek a saját nemzeti törvényei, illetve rendeletei egyedi rendelkezéseinek a kölcsönös elismerés alá tartozó tevékenységek jegyzékében nem említett tevékenységek tekintetében, feltéve, hogy egyrészt az 575/2013/EU rendelet nem tartalmaz eleve ilyen rendelkezéseket, a rendelkezések összhangban állnak az uniós joggal és a közjó védelmét hivatottak szolgálni, másrészt, hogy az ilyen jogalanyok vagy az ilyen tevékenységekre nem vonatkoznak egyenértékű szabályok a székhely szerinti tagállamuk joga vagy rendelkezései szerint.

(22) A hitelintézetekre és befektetési vállalkozásokra vonatkozóan közvetlenül alkalmazandó prudenciális követelményeket megállapító 575/2013/EU rendeleten túlmenően a tagállamoknak biztosítaniuk kell, hogy semmi sem gátolja azt, hogy a kölcsönös elismerésben részesülő tevékenységeket ugyanolyan módon lehessen végezni, mint a székhely szerinti tagállamban, amennyiben az nem ütközik a közjó védelmét szolgáló törvényi rendelkezésekbe a fogadó tagállamban.

(23) Valamennyi tagállamban azonos tartalmú szabályokat kell alkalmazni az olyan hitelintézetek fiókjaira, amelyek központi irodája harmadik országban van. Fontos azt biztosítani, hogy ezek a rendelkezések ne lehessenek kedvezőbbek a más tagállamból származó hitelintézetek fióktelepeire alkalmazandó szabályoknál. Az Unió számára lehetővé kell tenni, hogy olyan megállapodást kössön harmadik országokkal, amely az említett fióktelepek számára az Unió egész területén azonos elbánást biztosító szabályok alkalmazását írja elő. A harmadik országban engedélyezett hitelintézetek fióktelepei nem élhetnek a szolgáltatásnyújtás szabadságával vagy a letelepedés szabadságával azon a tagállamon kívül, ahol magukat a fióktelepeket létesítették.

(24) Megállapodásra van szükség az Unió és a harmadik országok között avégett, hogy az összevont felügyelet gyakorlati megvalósítása a lehető legtágabb földrajzi területre terjedhessen ki.

(25) Helyénvaló, hogy a hitelintézetek rendezett pénzügyi helyzetének, különösen fizetőképességüknek az összevont alapú felügyeletéért a székhelyük szerinti tagállam legyen felelős. Az uniós bankcsoportok felügyeletének a székhely szerinti tagállam és a fogadó tagállam illetékes hatóságai közötti szoros együttműködés tárgyát kell képeznie.

(26) A fogadó tagállamok illetékes hatóságainak hatáskörrel kell rendelkezniük az intézmények fióktelepei által a területükön végzett tevékenységek eseti alapú helyszíni ellenőrzésének és vizsgálatának lefolytatására, továbbá a fióktelepétől annak tevékenységeire vonatkozó, valamint statisztikai, tájékozódási vagy felügyeleti célú információk bekérésére, amennyiben azt a fogadó tagállamok a pénzügyi rendszer stabilitása szempontjából lényegesnek ítélik.

(27) A fogadó tagállam illetékes hatóságainak tájékozódniuk kell a területükön folytatott tevékenységekről. Felügyeleti intézkedéseket a székhely szerinti tagállam illetékes hatóságainak kell hozniuk, kivéve, ha a fogadó tagállam illetékes hatóságainak óvintézkedéseket kell tenniük vészhelyzet esetén.

(28) A belső bankpiac zavartalan működése nemcsak jogi szabályozást tesz szükségessé, hanem a tagállamok illetékes hatóságai közötti szoros és rendszeres együttműködést, valamint a szabályozási és felügyeleti gyakorlat jelentősen megerősített konvergenciáját is. E célból az egyes hitelintézeteket érintő problémák megfontolásának és a kölcsönös információcserének az EBH-n keresztül kell történnie. Ez a kölcsönös tájékoztatási eljárás semmi esetre sem helyettesítheti a kétoldalú együttműködést. A fogadó tagállam illetékes hatóságainak mindig képeseknek kell lenniük arra, hogy szükséghelyzetben saját kezdeményezésükre vagy a székhely szerinti tagállam illetékes hatóságainak kezdeményezésére ellenőrizzék, hogy a területükön letelepedett hitelintézetek tevékenysége megfelel-e a rájuk vonatkozó jogszabályoknak, a megbízható ügyviteli és számviteli eljárások elveinek és a kielégítő belső ellenőrzés követelményeinek.

(29) Ajánlatos megengedni az információcserét az illetékes hatóságok és az olyan hatóságok vagy szervek között, amelyek rendeltetésüknél fogva elősegítik a pénzügyi rendszer stabilitásának fokozását. A megküldött információk bizalmas jellegének megőrzése érdekében a címzettek körét szigorúan korlátozni kell.

(30) Bizonyos magatartások, mint a csalás vagy a bennfentes kereskedelem befolyásolhatják a pénzügyi rendszer stabilitását és integritását. Meg kell ezért határozni azokat a feltételeket, amelyek mellett az információcsere ilyen esetekben engedélyezett.

(31) Ha a rendelkezések szerint az információ csak az illetékes hatóságok kifejezett egyetértésével hozható nyilvánosságra, e hatóságok számára lehetővé kell tenni, hogy szigorú feltételek betartásától tegyék függővé hozzájárulásukat.

(32) Szintén engedélyezni kell az információcserét az illetékes hatóságok és a központi bankok és más, monetáris hatósági minőségben hasonló feladatot ellátó szervek, valamint – ha arra a prudenciális felügyelet, illetve a fizetésképtelenné váló intézmények megelőző vagy helyreállító kezelése miatt szükség van, továbbá adott esetben vészhelyzetben – a hitelintézetek, a pénzügyi vállalkozások, a befektetési szolgáltatások és a biztosítók felügyeletének jogi szabályozása megteremtéséért felelős más hatóságok és a központi kormányzat apparátusának ugyanezért felelős hivatali szervei, továbbá a fizetési rendszerek felett gyakorolt felügyeletért felelős hatóságok között.

(33) Az intézmények prudenciális felügyeletének és az intézmények ügyfelei védelmének erősítése céljából a könyvvizsgáló kötelessége azonnal jelenteni az illetékes hatóságoknak, ha munkájának ellátása során olyan tények jutnak tudomására, amelyek jelentősen befolyásolhatják az intézmény pénzügyi helyzetét, illetve igazgatási és számviteli szervezetét. Ugyanebből a célból a tagállamoknak azt is elő kell írniuk, hogy e kötelezettség minden körülmények között fennáll, amikor a könyvvizsgáló munkavégzése során ilyen tényeket tár fel olyan vállalkozásnál, amely szoros kapcsolatban áll egy intézménnyel. A könyvvizsgálók azon kötelessége, amelynek értelmében az illetékes hatóságokkal szükség esetén közölniük kell az intézménnyel kapcsolatos bizonyos tényeket, illetve döntéseket, amelyeket egy nem pénzügyi vállalkozásnál végzett munkájuk során tárnak fel, önmagában nem változtathat a szóban forgó vállalkozásnál elvégzendő feladataik természetén, sem azon, ahogyan e feladatokat annál a vállalkozásnál el kell látniuk.

(34) Ezen irányelv és az 575/2013/EU rendelet célja, hogy biztosítsa az intézmények fizetőképességét. Ha a fizetőképességre vonatkozó követelmények ellenére válság következne be, biztosítani kell azt, hogy az intézményeket rendezett módon, a reálgazdaságra gyakorolt kedvezőtlen hatások korlátozása mellett szanálni lehessen, elkerülve azt, hogy az adófizetőknek közbe kelljen lépniük. Ezért – az uniós szintű további koordinációtól is függően – az EBH-nak az 1093/2012/EU rendelettel összhangban fel kell mérnie és össze kell hangolnia a rendezési és szanálási tervekre irányuló kezdeményezéseket, elősegítendő ezen a területen a konvergenciát. Ehhez az EBH-t teljes körűen előre tájékoztatni kell a rendezési és szanálási tervekkel kapcsolatos megbeszélések szervezéséről, és fel kell jogosítani az ilyen megbeszéléseken való részvételre. Néhány tagállam hatóságai már bevezették az intézmények és hatóságok számára a rendezési és szanálási tervek elkészítésére vonatkozó kötelezettséget. Ezért helyénvaló az intézményektől már most megkövetelni, hogy e tekintetben működjenek együtt a nemzeti hatóságokkal. Az EBH-t teljes körűen előre tájékoztatni kell a rendezési és szanálási tervekkel kapcsolatos megbeszélések szervezéséről, és fel kell jogosítani az ilyen megbeszéléseken való részvételre. A rendezési vagy szanálási tervek készítésekor az EBH-nak a 1093/2010/EU rendelettel összhangban hozzá kellene járulnia ezek hatékony és következetes kidolgozásához és koordinációjához, és abban aktívan részt kell vennie. Elsőbbséget kell biztosítani a rendszerszinten jelentős intézményeket érintő ilyen terveknek.

(35) Az ezen irányelvből és az 575/2013/EU rendeletből eredő kötelezettségeknek az intézmények, az intézmény üzleti tevékenységét és az intézmény vezető testületének tagjait ténylegesen ellenőrző személyek által való megfelelés és annak biztosítása érdekében, hogy az említettek az egész Unióban egyforma elbánásban részesülnek, a tagállamoknak hatékony, arányos és visszatartó erejű közigazgatási szankciókat és más közigazgatási intézkedéseket kell előírniuk. A tagállamok által meghatározott közigazgatási szankcióknak és más közigazgatási intézkedéseknek ezért eleget kell tenniük bizonyos alapvető követelményeknek a címzettekkel, az alkalmazásukkor figyelembe veendő kritériumokkal, a közzétételükkel, a legfontosabb szankcionálási hatáskörökkel és a közigazgatási pénzbírságok mértékével kapcsolatban.

(36) Az illetékes hatóságokat fel kell hatalmazni különösen olyan közigazgatási pénzbírságok kiszabására, amelyek kellően magasak a várható haszon ellensúlyozásához, és még a nagyobb intézmények és vezetőik számára is visszatartó erővel bírnak.

(37) Annak biztosítása érdekében, hogy a közigazgatási szankciókat, vagy más közigazgatási intézkedéseket minden tagállamban következetesen alkalmazzák, a közigazgatási szankciók vagy más közigazgatási intézkedések típusának és a közigazgatási pénzbírságok mértékének meghatározása során a tagállamok kötelesek gondoskodni arról, hogy az illetékes hatóságok az összes lényeges körülményt figyelembe vegyék.

(38) Annak biztosítása érdekében, hogy a közigazgatási szankcióknak visszatartó erejük legyen, azokat – bizonyos jól meghatározott eseteket kivételével – nyilvánosságra kell hozni.

(39) Annak megállapításához, hogy a vezető testület igazgatói és tagjai jó hírnévvel rendelkeznek-e, hatékony információcsere-rendszerre van szükség, amelyben az EBH –szakmai titoktartási és adatvédelmi követelmények mellett – jogosult arra, hogy központi adatbázist tartson fenn a közigazgatási szankciók részleteiről, beleértve a fellebbezési szakaszban lévő szankciókat is, amely adatbázishoz kizárólag az illetékes hatóságok férnek hozzá. Mindenesetre a büntetőjogi felelősséget megállapító ítéletekről információt kell cserélni a 2009/315/IB tanácsi kerethatározatnak ([1]) és a 2009/316/IB tanácsi határozatnak ([2]) megfelelően, azok nemzeti jogba átültetett formájában, valamint a nemzeti jog más releváns rendelkezéseinek megfelelően.

(40) Az ezen irányelvet és az 575/2013/EU rendeletet végrehajtó nemzeti rendelkezések potenciális megsértésének felfedése érdekében az illetékes hatóságoknak rendelkezniük kell a szükséges vizsgálati hatáskörökkel, és hatékony mechanizmusokat kell létrehozniuk, amelyekkel ösztönzik a potenciális vagy tényleges jogsértések bejelentését. Ezek a mechanizmusok nem sérthetik a gyanúsított személyek védelemhez való jogát.

(41) Ennek az irányelvnek közigazgatási szankciókat és egyéb közigazgatási intézkedéseket kell előírnia, hogy biztosítsa a lehető legszélesebb körű fellépést a jogsértést követően és hogy segítse a további jogsértéseket megelőzni, tekintet nélkül arra, hogy a nemzeti jog szerint közigazgatási szankcióról vagy közigazgatási intézkedésről van-e szó. A tagállamoknak jogosultnak kell lenniük az ezen irányelvben foglaltakon túl egyéb szankciókat és nagyobb mértékű közigazgatási pénzbírságokat előírni.

(42) Ez az irányelv nem sértheti a tagállamok büntetőjogi szankciókkal kapcsolatos jogának rendelkezéseit.

(43) A tagállamoknak biztosítaniuk kell, hogy a hitelintézetek és befektetési vállalkozások megfelelő mennyiségű, minőségű és elosztású belső tőkével rendelkezzenek az olyan kockázatokra tekintettel, amelyeknek ki vannak vagy ki lehetnek téve. Ennek megfelelően a tagállamoknak biztosítaniuk kell, hogy a hitelintézetek és befektetési vállalkozások olyan stratégiákkal és eljárásokkal rendelkezzenek, amelyekkel értékelhetik belső tőkeellátottságukat, és megfelelő szinten tarthatják azt.

([1]) A Tanács 2009/315/IB kerethatározata (2009. február 26.) a bűnügyi nyilvántartásból származó információk tagállamok közötti cseréjének megszervezéséről és azok tartalmáról (HL L 93., 2009.4.7., 23. o.).

([2]) A Tanács 2009/316/IB határozata (2009. április 6.) a 2009/315/IB kerethatározat 11. cikke alkalmazásában az Európai Bűnügyi Nyilvántartási Információs Rendszer (ECRIS) létrehozásáról (HL L 93., 2009.4.7., 33. o.).

(44) Az illetékes hatóságokra kell bízni annak biztosítását, hogy az intézmények jó szervezeti struktúrával és megfelelő szavatolótőkével rendelkezzenek, tekintettel azokra a kockázatokra, amelyeknek az intézmények ki vannak vagy ki lehetnek téve.

(45) Annak biztosítása érdekében, hogy a több tagállamban tevékenykedő intézmények az engedélyezés és felügyelet tekintetében ne viseljenek az egyes tagállamok illetékes hatóságainak folytatódó felelősségéből fakadó, aránytalanul nagy terheket, alapvető jelentőségű, hogy az illetékes hatóságok szorosabbra fűzzék együttműködésüket. Az EBH-nak támogatnia és erősítenie kell az ilyen együttműködést.

(46) Az egész Unióra kiterjedő átfogó piaci fegyelem biztosítása érdekében helyénvaló, hogy az illetékes hatóságok nyilvánosságra hozzák a hitelintézetek és befektetési vállalkozások tevékenységének folytatására vonatkozó információkat. Az ilyen információknak elégségesnek kell lenniük ahhoz, hogy lehetővé tegyék a tagállamok különböző illetékes hatóságai által alkalmazott módszerek összehasonlítását, és ki kell egészíteniük Az 575/2013/EU rendeletben foglalt, a technikai információk intézmények általi nyilvánosságra hozatalára vonatkozó követelményeket.

(47) Az intézmények összevont alapú felügyeletének arra kell irányulnia, hogy védje az intézmények betéteseinek és befektetőinek érdekeit és biztosítsa a pénzügyi rendszer stabilitását. Annak érdekében, hogy az összevont alapú felügyelet hatékony legyen, azt minden bankcsoportra alkalmazni kell, beleértve azokat is, amelyek anyavállalatai nem hitelintézetek vagy befektetési vállalkozások. A tagállamoknak biztosítaniuk kell az illetékes hatóságok számára az ilyen felügyelet ellátásához szükséges jogi eszközöket.

(48) A különböző tevékenységeket folytató olyan csoportok esetében, amelyek anyavállalatai legalább egy leányvállalatot irányítanak, az illetékes hatóságoknak fel kell mérniük az ilyen csoporthoz tartozó hitelintézet vagy befektetési vállalkozás pénzügyi helyzetét. Az illetékes hatóságoknak rendelkezniük legalább azokkal az eszközökkel, amelyek révén az egy csoportba tartozó valamennyi vállalkozás vonatkozásában hozzáférnek a feladatuk ellátásához szükséges információkhoz. Többféle pénzügyi tevékenységet folytató vállalkozások csoportjai esetében meg kell teremteni a különböző pénzügyi ágazatok felügyeletéért felelős hatóságok közötti együttműködést.

(49) A tagállamoknak lehetőséget kell biztosítani arra, hogy megtagadják vagy visszavonják a hitelintézetek engedélyét egyes olyan csoportstruktúrák esetében, amelyeket nem tartanak alkalmasnak a banki tevékenységek folytatására, mert e struktúrákat nem lehet hatékonyan felügyelni. E tekintetben az illetékes hatóságoknak rendelkezniük kell a szükséges hatáskörökkel, hogy biztosíthassák a hitelintézetek eredményes és prudens irányítását. A fenntartható és sokszínű, elsődlegesen az emberek érdekeit szolgáló uniós banki kultúra biztosítása érdekében ösztönözni kell a kisléptékű banki tevékenységeket, így például a hitelegyesületek és szövetkezeti bankok működését.

(50) Az illetékes hatóságok megbízatásában megfelelően figyelembe kell venni az uniós dimenziót. Az illetékes hatóságoknak ezért kellően mérlegelniük kell döntéseiknek nemcsak a tagállamaik, hanem az összes többi érintett tagállam pénzügyi rendszerének stabilitására gyakorolt hatását is. A nemzeti jogra is figyelemmel, ez az elv, amelynek célja, hogy az Unió egészében előmozdítsa a pénzügyi stabilitást, jogilag nem kötelezheti konkrét eredmény elérésére az illetékes hatóságokat.

(51) A pénzügyi válság rávilágított a bankszektor és az úgynevezett árnyékbankrendszer közötti kapcsolatokra. Az árnyékbankrendszer bizonyos mértékig hasznosnak bizonyul, mert elkülönítve tartja a kockázatokat a bankszektortól, és ezáltal kivédi az esetlegesen az adófizetőkre gyakorolt negatív hatást vagy a rendszerre gyakorolt hatást. Mindazonáltal a pénzügyi rendszer stabilitásának szükségszerű részét képezi az árnyékbanki műveleteknek és azok a pénzügyi ágazat jogalanyaihoz való kapcsolódásának a jobb megértése, valamint az átláthatóságot, a rendszerkockázatok csökkentését és az esetleges helytelen gyakorlatok megszüntetését biztosító szigorúbb szabályozás. Az intézmények kiterjesztett beszámolóival ennek egy része megvalósítható, de specifikus új szabályozásra is szükség van.

(52) Az uniós polgárok pénzügyi ágazatba vetett bizalmának helyreállításához elengedhetetlen, hogy nagyobb fokú átláthatóságot biztosítsunk az intézmények tevékenységeire vonatkozóan, különös tekintettel a realizált profitra, a befizetett adókra és a kapott támogatásokra. Az e területre vonatkozó kötelező jelentéstétel ezért fontos elemét képezi az érdekelt feleket és a társadalmat illető vállalati felelősségvállalásnak.

(53) A vállalatirányítás gyengeségei több intézmény esetében is hozzájárultak a bankszektor túlzott és felelőtlen kockázatvállalásához, amely egyes intézmények felszámolásához, valamint tagállami és globális rendszerszintű problémákhoz vezetett. Az alapvetően önkéntes magatartási kódexeken alapuló vállalatirányítási keret jelentős részének nem kötelező jellege, valamint az intézmények irányítására vonatkozó túlzottan általános rendelkezések nem segítették elő kellően a megbízható vállalatirányítási gyakorlatok intézmények általi hatékony végrehajtását. Bizonyos esetekben az intézményeken belüli hatékony felügyelet és egyensúlyok hiánya a vezetői döntéshozatal hatékony felügyeletének elmaradását eredményezte, amely súlyosbította a rövid távú és túlzottan kockázatos vezetői stratégiákat. Az illetékes hatóságoknak az intézményi vállalatirányítási rendszerek felügyeletében játszott tisztázatlan szerepe nem tette lehetővé a belső irányítási folyamatok hatékonyságának elégséges felügyeletét.

(54) A rosszul kialakított vállalatirányítási rendszerek által az eredményes kockázatkezelésre gyakorolt esetleges káros hatások elkerülése érdekében a tagállamoknak elveket és standardokat kell bevezetniük, hogy biztosítsák a vezető testület általi hatékony felügyeletet, a hitelintézetek és befektetési vállalkozások minden szintjén elősegítsék a megbízható kockázatkezelési kultúrát és lehetővé tegyék az illetékes hatóságok számára a belső irányítási rendszerek megfelelőségének ellenőrzését. Az elveket és standardokat az intézmény tevékenységének jellegét, nagyságrendjét és összetettségét figyelembe véve kell alkalmazni. Lehetővé kell tenni, hogy a tagállamok az ezen irányelvben előírtakon túl további vállalatirányítási elveket és standardokat állapíthassanak meg.

(55) A tagállamok különböző irányítási struktúrákat használnak. A legtöbb esetben az egy vagy két testületből álló irányítás, vagy mindkettő jellemző. Az ezen irányelvben alkalmazott fogalom-meghatározásokban arra törekedtünk, hogy azok bármely konkrét struktúra támogatása nélkül valamennyi létező struktúrára vonatkozzanak. A fogalom-meghatározások kizárólag egy adott eredmény elérését szolgáló szabályok megállapításához szükségesek, függetlenül az egyes tagállamokban valamely intézményre alkalmazandó nemzeti társasági jogtól. A fogalom-meghatározások tehát nem érinthetik a nemzeti társasági jog szerinti általános hatáskörmegosztást.

(56) A vezető testületnek végrehajtói és felügyeleti feladatokkal kell rendelkeznie. A vezető testületek hatásköre és felépítése tagállamonként különböző. Azokban a tagállamokban, ahol a vezető testületek szerkezete egyszintű, a testület általában igazgatási és felügyeleti feladatokat lát el. A kétszintű vezető testülettel rendelkező tagállamokban a felügyeleti funkciót külön felügyeleti testület látja el, amely nem rendelkezik végrehajtói feladatkörrel, a végrehajtói feladatokat pedig külön igazgatási testület látja el, amely a vállalat napi igazgatási feladataiért felelős, és e tekintetben elszámoltatható. Ennek következtében a vezető testületen belül a különböző részek különböző feladatokat látnak el.

(57) A vezető testület nem ügyvezető tagjai intézményen belüli szerepének magában kell foglalnia az alábbiakat: az intézmény stratégiájának konstruktív vitatása, és ezzel hozzájárulás annak fejlesztéséhez; a vezetés teljesítményének vizsgálata a célkitűzések teljesítése szempontjából; megbizonyosodás arról, hogy a pénzügyi információk helytállók, a pénzügyi ellenőrzés és a kockázatkezelési rendszerek pedig megbízhatók és védhetők; az intézmény javadalmazási szabályozása kidolgozásának és végrehajtásának vizsgálata; valamint a források, a kinevezések és a magatartási előírások objektív véleményezése.

(58) A vezetői intézkedések és döntések hatékony ellenőrzése érdekében az intézmény vezető testületének elegendő időt kell feladatai ellátására fordítania, és képesnek kell lennie az intézmény tevékenységének, fő kockázati kitettségeinek és az üzleti tevékenység és a kockázatkezelési stratégia hatásainak megértésére. Túl nagy számú igazgatói tisztség kombinálása kizárná, hogy a vezető testület tagja kellő időt fordítson ezen felvigyázói szerep teljesítésére. Ezért korlátozni kell azon igazgatói megbízatások számát, amelyeket az intézmény vezető testületének tagja egyidejűleg több szervezetben vállalhat. E korlátozás szempontjából azonban nem kell figyelembe venni az olyan szervezetekben betöltött vezetői pozíciókat, amelyek elsősorban nem üzleti jellegű tevékenységet folytatnak, ideértve például a non-profit szervezeteket és a jótékonysági szervezeteket.

(59) Kívánatos, hogy a vezető testület tagjainak kiválasztásakor az intézmény részvényesei vagy tagjai megvizsgálják, hogy a jelöltek rendelkeznek-e az intézmény megfelelő és prudens irányításához szükséges tudással, képzettséggel és készségekkel. Ennek átlátható és nyílt kiválasztási eljárás keretében kell megvalósulnia a vezető testület tagjainak esetében.

(60) A vezetői döntések vezető testület általi ellenőrzésének hiánya részben a csoportgondolkodás jelenségére vezethető vissza. Ezt a jelenséget többek között a változatosságnak a vezető testület összetételében való hiánya okozza. A független vélemények és a kritikus kifogásolás elősegítése érdekében a vezető testületeknek ezért kellően változatosnak kell lenniük az életkor, nem, földrajzi származás, képzettségi és szakmai háttér tekintetében, hogy sokféle nézetet és tapasztalatot képviseljenek. A nemek közötti egyensúly különösen fontos a népesség megfelelő képviseletének biztosítása érdekében. Az alulreprezentált nemre vonatkozó küszöbértéket nem teljesítő intézményeknek ezért sürgősen megfelelő intézkedéseket kell tenniük. A vezető testületekben való munkavállalói képviselet a változatosság bővítésének egyik módja lehet, mivel az intézmények belső működésének kulcsfontosságú nézőpontjával és valós ismeretével egészíti ki e testületek munkáját. A változatosabb vezető testületek hatékonyabban ellenőrizhetik a vezetést és ezért javítják a kockázat-felügyeletet és az intézmények ellenálló képességét. A változatosságnak ezért a vezető testület összetételének kritériumai között kell lennie. A változatosság szempontját általánosságban is érvényesíteni kell az intézmény felvételi politikájában. Ez megvalósulhat például úgy, hogy az intézmények egy olyan szűkített listáról választják ki a jelölteket, amely férfiakat és nőket egyaránt tartalmaz.

(61) A jogszabályoknak való megfelelés és a vállalatirányítás megerősítése érdekében a tagállamoknak hatékony és megbízható mechanizmusokat kell létrehozniuk annak érdekében, hogy bátorítsák az ezen irányelv és az 575/2013/EU rendelet nemzeti végrehajtási rendelkezései potenciális vagy tényleges megsértésének az illetékes hatóságok felé történő bejelentését. A saját intézményekben elkövetett jogsértésekről beszámoló munkavállalókat teljes körű védelemben kell részesíteni.

(62) Az olyan javadalmazási szabályok, amelyek ösztönzik a túlzott kockázatvállalást, alááshatják a hitelintézetek és befektetési vállalkozások hatékony és eredményes kockázatkezelését. A G20 tagjai vállalták a Pénzügyi Stabilitási Tanács (FSB) helyes javadalmazási gyakorlatokra vonatkozó elveinek és végrehajtási standardjainak átültetését, amelyekkel elkerülhető, hogy a rosszul kidolgozott javadalmazási rendszerek esetleg káros hatást gyakoroljanak az eredményes kockázatkezelésre és a természetes személyek kockázatvállalási magatartására. Ennek az irányelvnek a célja a nemzetközi elvek és standardok uniós szintű végrehajtása azáltal, hogy kifejezett kötelezettséget vezet be a hitelintézetek és befektetési vállalkozások számára arra vonatkozóan, hogy a hitelintézetek és befektetési vállalkozások kockázati profiljára szakmai tevékenységük révén jelentős hatással bíró munkavállalók tekintetében a hatékony kockázatkezeléssel összhangban álló javadalmazási szabályozást és gyakorlatot hozzanak létre és tartsanak fenn.

(63) Annak érdekében, hogy az intézmények helytálló javadalmazási szabályozással rendelkezzenek, célszerű meghatározni az irányítás és a javadalmazási szabályok szerkezetének egyértelmű alapelveit. A javadalmazási szabályokat mindenekelőtt össze kell hangolni a hitelintézet vagy befektetési vállalkozás kockázatvállalási hajlandóságával, értékeivel és hosszú távú érdekeivel. E célból a javadalmazás teljesítményalapú összetevőinek értékelése során a hosszú távú teljesítményre kell összpontosítani, és figyelembe kell venni a teljesítmény tekintetében fennálló jelenlegi és jövőbeli kockázatokat is.

(64) A változó javadalmazásra vonatkozó szabályozás kapcsán különbséget kell tenni a rögzített alapjavadalmazás - amely magában foglalja az alapbért, az arányos és szokásos nyugdíjjárulékokat és az esetleges juttatásokat (amennyiben e juttatások nem teljesítményalapúak) - és változó javadalmazás között, amely további kifizetéseket, illetve olyan juttatásokat tartalmaz, amelyek az elért teljesítményen vagy rendkívüli esetben egyéb szerződéses elemeken alapulnak, amelyek azonban nem lehetnek a szokásos foglalkoztatási csomagok részét képező elemek (például egészségügyi ellátás, bölcsődei ellátás vagy arányos és szokásos nyugdíjjárulék). A pénzbeli és a természetbeni juttatásokat egyaránt be kell számítani.

(65) Mindenesetre a túlzott kockázatvállalás elkerülése érdekében meg kell határozni a teljes javadalmazás rögzített és változó része közötti maximális arányt. E tekintetben célszerű bizonyos mértékben bevonni az intézmények részvényeseit, tulajdonosait, illetve tagjait is. A tagállamoknak jogosultnak kell lenniük arra, hogy a teljes javadalmazás rögzített és változó része közötti kapcsolat tekintetében szigorúbb követelményeket is meghatározhassanak. Annak érdekében, hogy ösztönözzék a változó javadalmazás részeként, hosszú távú halasztási szabályok szerint nyújtott, hitelviszonyt megtestesítő értékpapírok vagy tulajdonviszonyt megtestesítő eszközök alkalmazását, a tagállamoknak lehetővé kell tudniuk tenni, hogy az intézmények bizonyos korlátok között névleges diszkontrátát alkalmazzanak akkor, amikor kiszámítják az ilyen értékpapíroknak és eszközöknek a maximális arány alkalmazása szempontjából irányadó értékét. Helyénvaló azonban, hogy a tagállamok számára ne legyen kötelező e lehetőség biztosítása, illetve hogy a tagállamok úgy rendelkezhessenek, hogy az említett diszkontráta a teljes változó javadalmazásnak az ezen irányelv szerintinél alacsonyabb maximális arányára legyen alkalmazandó. Annak érdekében, hogy biztosítsa a teljes egységes piacon egyenlő versenyfeltételeket garantáló, harmonizált és koherens megközelítés alkalmazását, az EBH-nak megfelelő iránymutatást kell adnia az alkalmazandó névleges diszkontrátáról.

(66) Annak biztosítása érdekében, hogy a javadalmazási szabályok kidolgozása az intézmény kockázatkezelésének szerves részévé váljon, a vezető testületnek el kell fogadnia és rendszeres időközönként felül kell vizsgálnia a meglévő javadalmazási szabályzatot. Az ezen irányelv javadalmazásra vonatkozó rendelkezéseinek arányosan tükrözniük kell a különböző típusú intézmények közötti eltéréseket a méretük, belső szervezetük és tevékenységük jellege, nagyságrendje és összetettsége szerint. Bizonyos típusú befektetési vállalkozások esetében aránytalan lenne annak előírása, hogy mindezen elveknek megfeleljenek.

(67) A pénzügyi stabilitásnak az Unióban való védelme és előmozdítása, valamint az ezen irányelv szerinti előírások megkerülésének megakadályozása érdekében az illetékes hatóságoknak biztosítaniuk kell a javadalmazási elvek és szabályok intézmények általi betartását összevont alapon, azaz csoport-, anyavállalati és leányvállalati szinten, a harmadik országban működő fióktelepeket és leányvállalatokat is figyelembe véve.

(68) A rosszul kidolgozott javadalmazási szabályok és ösztönző rendszerek elfogadhatatlan szintre képesek fokozni a hitelintézetek és befektetési vállalkozások kockázatait, ezért azonnali helyreigazító lépéseket kell tenni, és szükség esetén megfelelő korrekciós intézkedéseket kell hozni. Következésképpen célszerű biztosítani, hogy az illetékes hatóságoknak hatásköre legyen a releváns intézmények számára olyan minőségi vagy mennyiségi intézkedéseket előírni, amelyek célja a felügyeleti felülvizsgálat során a javadalmazási szabályokkal kapcsolatban azonosított problémák kezelése.

(69) A javadalmazásra vonatkozó rendelkezések nem sérthetik az EUMSZ 153. cikkének (5) bekezdése által garantált alapvető jogok maradéktalan gyakorlását, a nemzeti kötelmi és munkajog általános elveit, a részvényesek jogaira és részvételére vonatkozó uniós és nemzeti jogot, az érintett intézmény vezető testületeinek általános kötelezettségeit, valamint adott esetben a szociális partnerek azon jogát, hogy a nemzeti jogszabályoknak és szokásoknak megfelelően kollektív szerződéseket kössenek és azokat érvényesítsék.

(70) A hitelkockázatra és a piaci kockázatra vonatkozó tőkekövetelmények csak a szükséges mértékig alapulhatnak külső hitelminősítésen. Ha a hitelkockázat jelentős, az intézményeknek általánosságban belső minősítésen alapuló módszerek vagy belső modellek alkalmazására kell törekedniük. Mindazonáltal használhatók a külső hitelminősítésre támaszkodó sztenderd módszerek, ha a hitelkockázat kevésbé jelentős, ami jellemzően a kevésbé fejlett intézmények esetében áll fenn a nem jelentős kitettségi osztályok kapcsán, vagy olyan helyzetekben, ha a belső módszer használata túlzottan megterhelő lenne.

(71) A 2006/48/EK és 2006/49/EK irányelv az egyik olyan pillér, amelyre a külső hitelminősítésekre való túlzott hagyatkozás épült. Ezen irányelvnek figyelembe kell venni a G20 következtetéseit és a Pénzügyi Stabilitási Tanács azon elveit, amelyek a külső hitelminősítésekre való túlzott támaszkodás csökkentésére vonatkoznak. Ezért az intézményeket arra kell ösztönözni, hogy a külső hitelminősítések helyett belső hitelminősítést alkalmazzanak még a tőkekövetelmények kiszámításának céljából is.

(72) Csökkenteni kell a külső hitelminősítésekre való túlzott támaszkodást, és fokozatosan meg kell szüntetni az azokból származó összes automatikus hatást. Meg kell követelni az intézményektől, hogy megfelelő hitelezési kritériumokat és hitelbírálati eljárásokat vezessenek be. Az intézményeknek jogosultaknak kell lenniük külső hitelminősítéseket felhasználni e folyamat során a számos tényező egyikeként, de nem támaszkodhatnak kizárólag vagy automatikusan azokra.

(73) A hitelminősítő intézetek külső hitelminősítő intézetként (KHMI) való elismerése nem járhat azzal, hogy a már egyébként is három vállalat által uralt piacra való bejutás gyakorlatilag lehetetlenné válik a versenytársak számára. Anélkül, hogy a folyamatot könnyebbé vagy kevésbé megerőltetővé tennék, az EBH-nak, a tagállamok központi bankjainak és az EKB-nak a piac más vállalatok előtti megnyitása érdekében lehetővé kell tenniük több hitelminősítő intézmény külső hitelminősítő intézetté minősítését.

(74) Tekintettel arra, hogy a belső modellezési módszereket alkalmazó intézmények e módszerek széles skáláját alkalmazzák, fontos, hogy az illetékes hatóságok és az EBH átlássa, hogy hasonló kitettségek esetében e módszerek milyen értékeket adnak a kockázattal súlyozott eszközökre és tőkekövetelményekre. E célból az intézmények számára elő kell írni, hogy tájékoztassák az illetékes hatóságokat arról, hogy belső modelljeik milyen eredményt adnak az EBH által kidolgozandó, a kitettségek széles skáláját lefedő referenciaérték (benchmark)-portfóliókra alkalmazva. Az illetékes hatóságoknak az így kapott információk alapján megfelelő lépéseket kell tenniük annak biztosítása érdekében, hogy a hasonló kitettségekkel kapcsolatos eredményekben megmutatkozó hasonlóságok vagy eltérések a felmerülő kockázat tekintetében megindokolhatók legyenek. Általánosságban az illetékes hatóságoknak és az EBH-nak garantálniuk kell azt, hogy a belső modellezési módszer és a sztenderd módszer közötti választás ne vezessen a tőkekövetelmények alulbecsléséhez. Igaz ugyan, hogy a működési kockázatra vonatkozó tőkekövetelményeket nehezebb az egyedi kitettségek szintjén elkülöníteni, és ezért célszerű kizárni ezt a kockázati kategóriát a referenciaértékhez viszonyítás (benchmarking) folyamatából, mindazonáltal az illetékes hatóságoknak követniük kell a működési kockázatra vonatkozó belső modellezési módszerek fejleményeit abból a célból, hogy figyelemmel kísérjék az alkalmazott gyakorlatokat és fejlesszék a felügyeleti módszereket.

(75) Ösztönözni kell az ügyfélkapcsolatra alapozott hitelezés kifejlesztését, amely azt jelenti, hogy az ügyfelekkel fennálló folyamatos üzleti kapcsolatból nyert információkat használnak fel annak érdekében, hogy pusztán a sztenderd információkból és a hitelpontszámból leszűrhetőnél jobb minőségű átvilágítás és kockázatértékelés szülessen.

(76) Helyénvaló, hogy a likviditási felügyelet tekintetében a székhely szerinti tagállamoké legyen a felelősség, amint a likviditásfedezeti követelményekre vonatkozó részletes kritériumok alkalmazandók. Ezért ezen a területen meg kell valósítani a felügyelet koordinációját annak érdekében, hogy addigra bevezethető legyen a székhely szerinti tagállam általi felügyelet. A hatékony felügyelet biztosítása érdekében a székhely szerinti és a fogadó tagállambeli illetékes hatóságoknak jobban együtt kell működniük a likviditás területén.

(77) Ha egy csoporton belül egy intézmény likvid eszközei stresszhelyzetben megfelelnek a csoport egy másik tagja likviditási szükségleteinek, az illetékes hatóságoknak jogosultnak kell lennie arra, hogy mentesítse az intézményt a likviditásfedezeti követelmények alól, és ehelyett összevont alapon alkalmazza az említett követelményeket.

(78) Az ezen irányelv alapján hozott intézkedések nem érinthetik a hitelintézetek reorganizációjáról és felszámolásáról szóló, 2001. április 4-i 2001/24/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvnek [1] megfelelően hozott intézkedéseket. A felügyeleti intézkedések nem vezethetnek a különböző tagállamokból származó hitelezők megkülönböztetéséhez.

(79) A pénzügyi válság és a prociklikus mechanizmusok fényében, amelyek hozzájárultak annak kialakulásához és súlyosbították hatását, az FSB, a Bázeli Bankfelügyeleti Bizottságban (BCBS) és a G-20-ak ajánlásokat tettek a pénzügyi szabályozás prociklikus hatásainak enyhítésére. 2010 decemberében a BCBS új globális szabályozási standardokat (a Bázel III. szabályok) bocsátott ki a banki tőkemegfelelésről, többek között tőkefenntartási pufferek és anticiklikus tőkepufferek tartását előíró szabályokat.

[1] HL L 125., 2001.5.5., 15. o.

(80) Indokolt ezért előírni a hitelintézetek és az érintett befektetési vállalkozások számára, hogy a többi tőkekövetelményen felül tartsanak tőkefenntartási puffert és anticiklikus tőkepuffert annak biztosítása érdekében, hogy azok gazdasági növekedés időszakában elegendő tőkét halmozzanak fel ahhoz, hogy stresszidőszakokban képesek legyenek a veszteségeket viselni. Az anticiklikus tőkepuffer feltöltésére akkor kerülne sor, amikor úgy ítélik meg, hogy a hitelintézetek és befektetési vállalkozások kockázati profiljára jelentős hatást gyakorló hitelek és más eszközosztályok összesített növekedése rendszerszintű kockázat kialakulásához kapcsolódik, lehívása pedig a stresszidőszakokban történne.

(81) Annak érdekében, hogy az anticiklikus tőkepufferek megfelelően tükrözzék a túlzott hitelnövekedésnek a banki ágazatra gyakorolt kockázatát, a hitelintézeteknek és befektetési vállalkozásoknak intézményspecifikus puffereiket azon anticiklikus pufferráták súlyozott átlagaként kell kiszámítaniuk, amelyek azon országokra vonatkozóan alkalmazandók, ahol hitelkockázati kitettségeik találhatók. Ezért minden tagállamnak ki kell jelölnie egy hatóságot, amely felelős az abban a tagállamban található kitettségekre vonatkozó anticiklikus puffer negyedévenkénti meghatározásáért. Ennek a pufferrátának figyelembe kell vennie az adott tagállamban a hitelszintek növekedését és a hitel/GDP arány változását, és minden egyéb, a pénzügyi rendszer stabilitásának kockázatai szempontjából lényeges tényezőt.

(82) Az anticiklikus puffer rátáinak meghatározása során a nemzetközi egységesség előmozdítása érdekében a BCBS kidolgozott egy, a hitelek és a GDP arányán alapuló módszert. Ennek közös kiindulópontként kell szolgálnia az érintett nemzeti hatóságok által a pufferrátákra vonatkozóan hozott döntésekhez, de nem eredményezhet automatikus puffermeghatározást, és nem is kötheti a kijelölt hatóságot. A pufferrátának érdemi módon tükröznie kell a hitelciklust és az adott tagállamban a hitelállomány túlzott növekedéséből fakadó kockázatokat, továbbá meghatározásakor megfelelően figyelembe kell venni a nemzetgazdaság sajátosságait.

(83) A változó javadalmazásra vonatkozó korlátozások fontos szerepet játszanak annak biztosításában, hogy a hitelintézetek és befektetési vállalkozások visszaállítsák tőkeszintjüket, amikor a pufferterjedelmen belül működnek. A hitelintézetekre és befektetési vállalkozásokra már most is alkalmazandó az az elv, hogy a munkavállalók azon kategóriáira vonatkozóan, akiknek szakmai tevékenysége jelentős hatást gyakorol az intézmény kockázati profiljára, a változó javadalmazás odaítélésének és nem kötelező kifizetésének az intézmény pénzügyi helyzetére tekintettel fenntarthatónak kell lennie. Annak biztosítása érdekében, hogy az intézmény szavatolótőkéjének szintjét kellő időben helyreállítsa, az intézmény állapotának hosszú távú alakulása figyelembevételével indokolt a változó javadalmazás és a nem kötelező nyugdíjjuttatások odaítélését az intézmény nyereségességéhez igazítani azon időszakok során, amikor a kombinált pufferkövetelmény nem teljesül.

(84) Kívánatos, hogy az intézmények írott szabályzatok és eljárások alapján kezeljék a koncentrációs kockázatokat. A közszektornak való kitettség jellege miatt a koncentrációs kockázatok visszaszorítása eredményesebb az ilyen kitettségekre vonatkozó kockázati súlyozásnál, tekintettel e kitettségek nagyságára és a tőkekövetelmények kalibrálásának nehézségére. A Bizottságnak célszerű megfelelő időben jelentést tennie az Európai Parlamentnek és a Tanácsnak a koncentrációs kockázatok prudenciális kezelését illetően szükségessé váló esetleges változtatásokról.

(85) A tagállamok elő kell, hogy tudják írni bizonyos intézmények számára, hogy a tőkefenntartási pufferen és az anticiklikus tőkepufferen kívül tartsanak rendszerkockázati tőkepuffert is Az 575/2013/EU rendeletben nem tárgyalt olyan hosszú távú nem ciklikus, rendszerszintű vagy makroprudenciális kockázatok megelőzése és csökkentése érdekében, amelyek a pénzügyi rendszer zavarának veszélyét hordozzák, és esetlegesen súlyos kedvezőtlen hatást gyakorolhatnak egy adott tagállam pénzügyi rendszerére és reálgazdaságára. A rendszerkockázati tőkepufferrátát alkalmazni kell minden olyan intézményre, illetve ezen intézmények egy vagy több csoportjára, amelyek üzleti tevékenységükben hasonló kockázati profillal rendelkeznek.

(86) Az egész Unióra kiterjedő következetes makroprudenciális felügyelet biztosítása érdekében indokolt, hogy az Európai Rendszerkockázati Testület (ERKT) az uniós gazdaságra szabott elveket dolgozzon ki, és felelős legyen azok alkalmazásának ellenőrzéséért. Ez az irányelv nem akadályozhatja meg az ERKT-t abban, hogy a pénzügyi rendszer európai uniós makroprudenciális felügyeletéről és az Európai Rendszerkockázati Testület létrehozásáról szóló, 2010. november 24-i 1092/2010/EU európai parlamenti és tanácsi rendelet [1] alapján meghozza az általa szükségesnek ítélt intézkedéseket.

(87) A tagállamoknak el kell tudniuk ismerni a valamely más tagállam által megállapított rendszerkockázati tőkepufferrátát, és alkalmazhatják ezt a rátát a belföldön engedélyezett intézményekre a pufferrátát megállapító tagállamban lévő kitettségek vonatkozásában. A pufferrátát megállapító tagállamnak fel kell tudnia kérnie továbbá az ERKT-t, hogy az 1092/2010/EU rendelet 16. cikkének megfelelően adjon ki a pufferráta elismerését javasló ajánlást egy vagy több olyan tagállam részére, amelyeknek módjában áll elismerni azt. Ezen ajánlásra az említett rendelet 3. cikkének (2) bekezdésében és 17. cikkében szereplő „tartsd be vagy indokold meg” szabály vonatkozik.

(88) Helyénvaló, hogy a tagállamok által az anticiklikus pufferrátákra vonatkozóan hozott döntéseket a lehető legnagyobb mértékben koordinálják. E tekintetben az ERKT – az illetékes, vagy kijelölt hatóságok erre irányuló felkérése alapján – elősegítheti ezen hatóságok között a tervezett pufferráták – többek között a releváns változók – meghatározására irányuló megbeszéléseket.

[1] HL L 331., 2010.12.15., 1. o.

(89) Ha egy hitelintézet vagy befektetési vállalkozás nem teljesíti teljes mértékben a kombinált pufferre vonatkozó követelményeket, olyan intézkedéseket kell számára előírni, amelyekkel biztosítható, hogy szavatolótőkéjének szintjét megfelelő időn belül helyreállítsa. A tőkefenntartás érdekében indokolt arányos korlátozást bevezetni a diszkrecionális nyereségfelosztásokra, beleértve az osztalékfizetést és a változó javadalmazás kifizetését. Annak biztosítása érdekében, hogy az ilyen intézmények vagy vállalkozások a szavatolótőke szintjének helyreállítására hiteles stratégiával rendelkezzenek, elő kell írni számukra egy olyan tőkefenntartási terv elkészítését és az illetékes hatóságokkal való egyeztetését, amely meghatározza, hogy hogyan fogják alkalmazni a kifizetési korlátozásokat és az egyéb olyan intézkedéseket, amelyeket az intézmény vagy vállalkozás a teljes pufferkövetelménynek való megfelelés biztosítása érdekében meghozni szándékozik.

(90) Kívánatos, hogy a hatóságok szigorúbb tőkekövetelményeket írjanak elő a globálisan rendszerszinten jelentős intézményekre vonatkozóan, kompenzálva azt, hogy ezek az intézmények nagyobb kockázatot jelentenek a pénzügyi rendszerre nézve, fizetésképtelenségük pedig jelentős mértékben érintené az adófizetőket. Amennyiben valamely hatóság rendszerkockázati tőkepuffert határoz meg és a globálisan rendszerszinten jelentős intézményre vonatkozó tőkepuffer alkalmazandó, a kettő közül a magasabb értékűt kell alkalmazni. Amennyiben a rendszerkockázati tőkepuffer csak a tagállamon belüli kitettségekre vonatkozik, azt a globálisan rendszerszinten jelentős intézményekre, illetve az egyéb rendszerszinten jelentős intézményekre vonatkozó, az ezen irányelv szerint alkalmazott pufferkövetelményt kiegészítő követelményként kell alkalmazni.

(91) A pénzügyi szolgáltatásokra vonatkozó technikai standardoknak biztosítaniuk kell a következetes harmonizációt és a betétesek, a befektetők és a fogyasztók megfelelő védelmét az egész Unióban. A hatékonyság érdekében célszerű, hogy az EBH, mint nagyon jelentős szakértelemmel rendelkező szerv, olyan szabályozás- és végrehajtás-technikai standardtervezeteket dolgozzon ki, amelyek nem igényelnek szakpolitikai döntéseket, és benyújtsa azokat a Bizottsághoz. A technikai standardok kidolgozása során az EBH-nak hatékony közigazgatási és jelentéstételi eljárásokat kell biztosítania.

(92) A Bizottságnak az EBH által a hitelintézetek engedélyezése és a bennük való jelentős részesedésszerzés, az illetékes hatóságok közötti információcsere, a letelepedés szabadságának és a szolgáltatásnyújtás szabadságának gyakorlása, a felügyeleti együttműködés, a hitelintézetek és befektetési vállalkozások javadalmazási szabályai, valamint a vegyes pénzügyi holding társaságok felügyelete terén kidolgozott szabályozástechnikai standardokat az EUMSZ 290. cikke szerinti, felhatalmazáson alapuló jogi aktusok útján és az 1093/2010/EU rendelet 10–14. cikkének megfelelően kell elfogadnia. A Bizottságnak és az EBH-nak biztosítania kell, hogy az említett standardokat valamennyi érintett intézmény olyan módon tudja alkalmazni, hogy az arányban álljon az adott intézmények és azok tevékenységeinek jellegével, nagyságrendjével és összetettségével.

(93) Tekintettel az ezen irányelvvel összhangban elfogadandó szabályozástechnikai standardok részletességére és számára, adott esetben indokolt egy hónappal kiterjeszteni azon időszakot, amelynek során az Európai Parlament és a Tanács kifogást emelhet valamely szabályozástechnikai standarddal szemben, amennyiben a Bizottság az EBH által benyújtott szabályozástechnikai standardtervezettel azonos szabályozástechnikai standardot fogadott el. Emellett a Bizottságnak törekednie kell arra, hogy a szabályozástechnikai standardokat olyan időpontban nyújtsa be, amely biztosítja, hogy az Európai Parlament és a Tanács teljes vizsgálatot végezhessen, figyelembe véve a szabályozástechnikai standardok mennyiségét és összetettségét, valamint az Európai Parlament és a Tanács eljárási szabályzatának részletességét, munkatervét és összetételét.

(94) A Bizottságot továbbá fel kell hatalmazni arra, hogy a hitelintézetek engedélyezése és a bennük való jelentős részesedésszerzés, az illetékes hatóságok közötti információcsere, a felügyeleti együttműködés, az egyedi prudenciális követelmények és az információk felügyeleti hatóságok általi nyilvánosságra hozatala terén az EBH által kifejlesztett végrehajtás-technikai standardokat fogadjon el az EUMSZ 291. cikke szerinti végrehajtási jogi aktusok útján és az 1093/2010/EU rendelet 15. cikkének megfelelően.

(95) Ezen irányelv egységes végrehajtási feltételeinek biztosítása érdekében végrehajtási hatásköröket kell a Bizottságra ruházni. Az említett hatásköröket a Bizottság végrehajtási hatásköreinek gyakorlására vonatkozó tagállami ellenőrzési mechanizmusok szabályainak és általános elveinek megállapításáról szóló, 2011. február 16-i 182/2011/EU európai parlamenti és tanácsi rendeletnek [1] megfelelően kell gyakorolni.

(96) Az ebben az irányelvben meghatározott követelmények pontosítása érdekében az EUMSZ 290. cikke szerinti, jogi aktusok elfogadására irányuló hatáskört kell a Bizottságra ruházni az ebben az irányelvben használt fogalommeghatározások és terminológia egyértelműsítése, a kölcsönös elismerés alá tartozó tevékenységek jegyzékének kibővítése és a hitelintézetek fióktelepeit érintő információcsere javítása tekintetében. Különösen fontos, hogy a Bizottság előkészítő munkája során megfelelő konzultációkat folytasson, többek között szakértői szinten is. A Bizottságnak a felhatalmazáson alapuló jogi aktusok előkészítése és megfogalmazása során biztosítania kell, hogy a megfelelő dokumentumokat egyidejűleg, kellő időben és megfelelő módon eljuttassa az Európai Parlamenthez és a Tanácshoz.

(97) A 2006/48/EK és a 2006/49/EK irányelvre történő hivatkozásokat erre az irányelvre és az 575/2013/EU rendeletre történő hivatkozásként kell értelmezni.

[1] HL L 55., 2011.2.28., 13. o.

(98) A pénzügyi konglomerátumhoz tartozó hitelintézetek, biztosítóintézetek és befektetési vállalkozások kiegészítő felügyeletéről szóló, 2002. december 16-i 2002/87/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv ([1]), a belső piaci pénzforgalmi szolgáltatásokról szóló, 2007. november 13-i 2007/64/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv ([2]), az átruházható értékpapírokkal foglalkozó kollektív befektetési vállalkozásokra (ÁÉKBV) vonatkozó törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezések összehangolásáról szóló, 2009. július 13-i 2009/65/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv ([3]), az elektronikus-pénz-kibocsátó intézmények tevékenységének megkezdéséről, folytatásáról és prudenciális felügyeletéről szóló, 2009. szeptember 16-i 2009/110/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv ([4]), az alternatívbefektetésialap-kezelőkről szóló, 2011. június 8-i 2011/61/EU európai parlamenti és tanácsi irányelv ([5]) hivatkozik a 2006/48/EK és a 2006/49/EK irányelv tőkekövetelményekkel foglalkozó rendelkezéseire, amelyeket ezen irányelvnek és az 575/2013/EU rendeletnek kell meghatároznia. Következésképpen az említett irányelvekben a 2006/48/EK és a 2006/49/EK irányelvre való hivatkozásokat az ezen irányelvben és az 575/2013/EU rendeletben a tőkekövetelményekre irányadó rendelkezésekre való hivatkozásként kell értelmezni.

(99) Ennek megfelelően módosítani kell a 2002/87/EK irányelvet abból a célból, hogy technikai standardokat lehessen kidolgozni annak érdekében, hogy a pénzügyi konglomerátumhoz tartozó intézmények a konszolidált alapon szükséges tőke meghatározásához a megfelelő számítási módszert alkalmazzák.

(100) A belső bankpiac egyre hatékonyabb működése érdekében, valamint, hogy biztosított legyen az Unió polgárai számára a szükséges mértékű átláthatóság, szükséges, hogy az illetékes hatóságok nyilvánosságra hozzák ezen irányelv végrehajtásának módjával kapcsolatos információt, lehetővé téve az értékelhető összehasonlítást.

(101) A likviditási felügyelet tekintetében olyan időtartamot kell megállapítani, amely alatt a tagállamok végrehajtják az azon szabályozási rendszerre való átállást, amelynek keretében a likviditásfedezeti követelményekre vonatkozó részletes kritériumok alkalmazandók.

(102) Ahhoz, hogy az intézmények számára biztosítsák a stabil, zökkenőmentes és fokozatos átmenetet a likviditásra és a stabil forrásellátásra vonatkozó új uniós szintű követelmények irányába, az illetékes hatóságoknak teljes mértékben ki kell használniuk az ezen irányelv szerinti, valamint az alkalmazandó nemzeti jogszabályokban foglalt felügyeleti hatáskörüket. Az illetékes hatóságoknak értékelniük kell, hogy szükséges-e közigazgatási szankciók vagy más közigazgatási intézkedések – köztük prudenciális bírságok – alkalmazása, amelyek szintjének nagymértékben az intézmény tényleges likviditási helyzete, valamint a likviditásra és a stabil forrásellátásra vonatkozó követelmények közötti eltéréstől kell függnie. Ennek értékelésekor az illetékes hatóságoknak megfelelő módon figyelembe kell venniük a piaci feltételeket. Ezeket a közigazgatási szankciókat vagy más közigazgatási intézkedéseket addig kell alkalmazni, amíg a likviditásra és a stabil forrásellátásra vonatkozó követelményekkel kapcsolatos, kötelező erejű, részletes jogi aktusokat uniós szinten be nem vezetik.

(103) A személyes adatok feldolgozása vonatkozásában az egyének védelméről és az ilyen adatok szabad áramlásáról szóló, 1995. október 24-i 95/46/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv ([6]) és a személyes adatok közösségi intézmények és szervek által történő feldolgozása tekintetében az egyének védelméről, valamint az ilyen adatok szabad áramlásáról szóló, 2000. december 18-i 45/2001/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet ([7]) teljes mértékben alkalmazandó a személyes adatok ezen irányelv céljaira történő feldolgozására.

(104) Mivel ezen irányelv célját, nevezetesen az intézmények tevékenységéhez való hozzáférésre, valamint az intézmények prudenciális felügyeletére vonatkozó szabályok bevezetését a tagállamok nem tudják kielégítően megvalósítani, és ezért a javasolt intézkedés terjedelme és hatása miatt az uniós szinten jobban megvalósítható, az Unió intézkedéseket hozhat az Európai Unióról szóló szerződés 5. cikkében foglalt szubszidiaritás elvének megfelelően. Az említett cikkben foglalt arányosság elvének megfelelően ez az irányelv nem lépi túl az e cél eléréséhez szükséges mértéket.

(105) A tagállamoknak és a Bizottságnak a magyarázó dokumentumokról szóló, 2011. szeptember 28-i együttes politikai nyilatkozatával összhangban a tagállamok vállalták, hogy az átültető intézkedéseikről szóló értesítéshez indokolt esetben mellékelnek egy vagy több olyan dokumentumot, amely részletesen ismerteti az irányelv elemei és az azt átültető nemzeti jogi eszköz megfelelő részei közötti kapcsolatot. Ezen irányelv tekintetében a jogalkotó úgy ítéli meg, hogy ilyen dokumentumok átadása indokolt.

(106) A 45/2001/EK rendelet 28. cikkének (2) bekezdésével összhangban az európai adatvédelmi biztossal konzultáltak, és a biztos véleményt ([8]) nyilvánított.

([1]) HL L 35., 2003.2.11., 1. o.
([2]) HL L 319., 2007.12.5, 1. o.
([3]) HL L 302., 2009.11.17., 32. o.
([4]) HL L 267., 2009.10.10., 7. o.
([5]) HL L 174., 2011.7.1., 1. o.
([6]) HL L 281., 1995.11.23., 31. o.
([7]) HL L 8., 2001.1.12., 1. o.
([8]) HL C 175., 2012.6.19., 1. o.

(107) A 2002/87/EK irányelvet ennek megfelelően módosítani kell a 2006/48/EK és a 2006/49/EK irányelvet pedig hatályon kívül kell helyezni,

ELFOGADTA EZT A IRÁNYELVET:

I. CÍM

TÁRGY, HATÁLY ÉS FOGALOM-MEGHATÁROZÁSOK

1. cikk

Tárgy

Ez az irányelv az alábbiakra vonatkozó szabályokat állapítja meg:

a) a hitelintézetek és befektetési vállalkozások (a továbbiakban együttesen: az intézmények) tevékenységéhez való hozzáférés;

b) felügyeleti hatáskörök és eszközök az intézmények illetékes hatóságok általi prudenciális felügyeletéhez;

c) az intézmények illetékes hatóságok általi prudenciális felügyelete az 575/2013/EU rendeletben meghatározott egységes szabályokkal összhangban;

d) az illetékes hatóságokra vonatkozó nyilvánosságra hozatali követelmények az intézmények prudenciális szabályozása és felügyelete terén.

2. cikk

Hatály

(1) Ez az irányelv az intézményekre alkalmazandó.

(2) A 30. cikk a helyi vállalkozásokra alkalmazandó.

(3) A 31. cikk az 575/2013/EU rendelet 4. cikke (1) bekezdése 2. pontja c) alpontjában említett vállalkozásokra alkalmazandó.

(4) A 34. cikk és a VII. cím 3. fejezete azon pénzügyi holding társaságokra, vegyes pénzügyi holding társaságokra és vegyes tevékenységű holding társaságokra alkalmazandó, amelyek központi irodája az Unió területén található.

(5) Ez az irányelv nem alkalmazandó a következőkre:

1. befektetési vállalkozások tevékenységéhez való hozzáférés, amennyiben azt a 2004/39/EK irányelv szabályozza;

2. a központi bankok;

3. a postai elszámolóközpontok;

4. Belgiumban az „Institut de Réescompte et de Garantie/Herdiscontering- en Waarborginstituut”;

5. Dániában az „Eksport Kredit Fonden”, az „Eksport Kredit Fonden A/S”, a „Danmarks Skibskredit A/S” és a „KommuneKredit”;

6. Németországban a „Kreditanstalt für Wiederaufbau”, a „Wohnungsgemeinnützigkeitsgesetz” alapján az állami lakáspolitika szerveiként elismert vállalkozások, amelyek túlnyomórészt nem banki ügyletekkel foglalkoznak, valamint az említett törvény értelmében non-profit lakásépítési vállalkozásként elismert vállalkozások;

7. Észtországban a „hoiu-laenuühistud”, azaz a „hoiu-laenuühistu seadus” alapján szövetkezeti vállalkozásoknak minősülő vállalkozások;

8. Írországban a „credit unions” és a „friendly societies”;

9. Görögországban a „Ταμείο Παρακαταθηκών και Δανείων” (Tamio Parakatathikon kai Danion);

10. Spanyolországban az „Instituto de Crédito Oficial”;

11. Franciaországban a „Caisse des dêpôts et consignations”;

12. Olaszországban a „Cassa depositi e prestiti”;

13. Lettországban a „krājaizdevu sabiedrības”, a „Krājaizdevu sabiedrību” alapján szövetkezeti vállalkozásoknak minősülő vállalkozások, amelyek kizárólag a tagjaik részére nyújtanak pénzügyi szolgáltatásokat;

14. Litvániában „Centrinė kredito unija”-n kívüli „kredito unijos”;

15. Magyarországon az „MFB Magyar Fejlesztési Bank Zártkörűen Működő Részvénytársaság” és a „Magyar Export-Import Bank Zártkörűen Működő Részvénytársaság”;

16. Hollandiában a „Netherlandse Investeringsbank voor Ontwikkelingslanden NV”, az „NV Noordelijke Ontwikkelingsmaatschappij”, az „NV Industriebank Limburgs Instituut voor Ontwikkeling en Financiering” és az „Overijsselse Ontwikkelingsmaatschappij NV”;

17. Ausztriában a közhasznú lakásépítési egyesületként elismert vállalkozások, valamint az „Österreichische Kontrollbank AG”;

18. Lengyelországban a „Spółdzielcze Kasy Oszczędnościowo – Kredytowe” és a „Bank Gospodarstwa Krajowego”;

19. Portugáliában az 1986. január 1-jén létező „Caixas Económicas”, kivéve azokat, amelyeket részvénytársasági formában alapítottak, és a „Caixa Económica Montepio Geral”-t;

20. Szlovéniában a „SID-Slovenska izvozna in razvojna banka, d.d. Ljubljana”;

21. Finnországban a „Teollisen yhteisyön rahasto Oy/Fonden för industrielt samarbete AB” és a „Finnvera Oyj/Finnvera Abp”;

22. Svédországban a „Svenska Skeppshypotekskassan”;

23. az Egyesült Királyságban a „National Savings Bank”, a „Commonwealth Development Finance Company Ltd”, az „Agricultural Mortgage Corporation”, a „Scottish Agricultural Securities Corporation Ltd”, a „Crown Agents for overseas governments and administrations”, a „credit unions” és a „municipal banks”.

(6) Az e cikk (5) bekezdésének 1. és 3-23. pontjában említett jogalanyok a 34. cikk és a VII. cím 3. fejezetének alkalmazásában pénzügyi vállalkozásnak minősülnek.

3. cikk

Fogalom-meghatározások

1. Ezen irányelv alkalmazásában a következő fogalom-meghatározások alkalmazandók:

1. „hitelintézet”: az 575/2013/EU rendelet 4. cikke (1) bekezdése 1. pontjában meghatározott hitelintézet;

2. „befektetési vállalkozás”: az 575/2013/EU rendelet 4. cikke (1) bekezdése 2. pontjában meghatározott befektetési vállalkozás;

3. „intézmény”: az 575/2013/EU rendelet 4. cikke (1) bekezdése 3. pontjában meghatározott intézmény;

4. „helyi vállalkozás”: az 575/2013/EU rendelet 4. cikke (1) bekezdése 4. pontjában meghatározott helyi vállalkozás;

5. „biztosító”: az 575/2013/EU rendelet 4. cikke (1) bekezdése 5. pontjában meghatározott biztosító;

6. „viszontbiztosító”: az 575/2013/EU rendelet 4. cikke (1) bekezdése 6. pontjában meghatározott viszontbiztosító;

7. „vezető testület”: valamely intézménynek a nemzeti joggal összhangban kinevezett testülete, vagy testületei, amely jogosult, vagy amelyek jogosultak az intézmény stratégiájának, célkitűzéseinek és általános irányításának a meghatározására, és amely felügyeli és monitorozza a vezetői döntéshozatalt, és amelybe beletartoznak azok a személyek, akik az intézmény üzleti tevékenységét ténylegesen irányítják;

8. „vezető testület felügyeleti funkcióban”: a vezető testületnek a vezetői döntéshozatal felügyeletét és monitorozását ellátó szerepe;

9. „felső vezetés”: az intézménynél vezetői feladatot ellátó természetes személyek, akik felelősek és elszámoltathatóak a vezető testület előtt az intézmény mindennapi vezetéséért;

10. „rendszerkockázat”: a pénzügyi rendszer olyan zavarának veszélye, amely potenciálisan súlyosan negatív következményekkel járhat a pénzügyi rendszerre és a reálgazdaságra nézve;

11. „modellkockázat”: az a potenciális veszteség, amelyet az intézmény az elsődlegesen a belső modellek eredményei alapján hozott döntések következményeként, az ilyen modellek kidolgozása, megvalósítása, vagy használata során elkövetett hibák miatt szenvedhet el;

12. „értékpapírosítást kezdeményező”: az 575/2013/EU rendelet 4. cikke (1) bekezdése 13. pontjában meghatározott értékpapírosítást kezdeményező;

13. „szponzor”: az 575/2013/EU rendelet 4. cikke (1) bekezdése 14. pontjában meghatározott szponzor;

14. „anyavállalat”: az 575/2013/EU rendelet 4. cikke (1) bekezdése 15. pontjában meghatározott anyavállalat;

15. „leányvállalat”: az 575/2013/EU rendelet 4. cikke (1) bekezdése 16. pontjában meghatározott leányvállalat;

16. „fióktelep”: az 575/2013/EU rendelet 4. cikke (1) bekezdése 17. pontjában meghatározott fióktelep;

17. „járulékos szolgáltatásokat nyújtó vállalkozás”: az 575/2013/EU rendelet 4. cikke (1) bekezdése 18. pontjában meghatározott járulékos szolgáltatásokat nyújtó vállalkozás;

18. „vagyonkezelő társaság”: az 575/2013/EU rendelet 4. cikke (1) bekezdése 19. pontjában meghatározott vagyonkezelő társaság;

19. „pénzügyi holding társaság”: az 575/2013/EU rendelet 4. cikke (1) bekezdése 20. pontjában meghatározott pénzügyi holding társaság;

20. „vegyes pénzügyi holding társaság”: az 575/2013/EU rendelet 4. cikke (1) bekezdése 21. pontjában meghatározott vegyes pénzügyi holding társaság;

21. „vegyes tevékenységű holding társaság”: az 575/2013/EU rendelet 4. cikke (1) bekezdése 22. pontjában meghatározott vegyes tevékenységű holding társaság;

22. „pénzügyi vállalkozás”: az 575/2013/EU rendelet 4. cikke (1) bekezdése 26. pontjában meghatározott pénzügyi vállalkozás;

23. „pénzügyi ágazatbeli szervezet”: az 575/2013/EU rendelet 4. cikke (1) bekezdése 27. pontjában meghatározott pénzügyi ágazatbeli szervezet;

24. „tagállami anyavállalat”: az 575/2013/EU rendelet 4. cikke (1) bekezdése 28. pontjában meghatározott tagállami anyavállalat;

25. „EU-szintű anyavállalat”: az 575/2013/EU rendelet 4. cikke (1) bekezdése 29. pontjában meghatározott EU-szintű anyavállalat;

26. „tagállami pénzügyi holding társaság anyavállalat”: az 575/2013/EU rendelet 4. cikke (1) bekezdése 30. pontjában meghatározott tagállami pénzügyi holding társaság anyavállalat;

27. „EU-szintű pénzügyi holding társaság anyavállalat”: az 575/2013/EU rendelet 4. cikke (1) bekezdése 31. pontjában meghatározott EU-szintű pénzügyi holding társaság anyavállalat;

28. „tagállami vegyes pénzügyi holding társaság anyavállalat”: az 575/2013/EU rendelet 4. cikke (1) bekezdése 32. pontjában meghatározott tagállami vegyes pénzügyi holding társaság anyavállalat;

29. „EU-szintű vegyes pénzügyi holding társaság anyavállalat”: az 575/2013/EU rendelet 4. cikke (1) bekezdése 33. pontjában meghatározott EU-szintű vegyes pénzügyi holding társaság anyavállalat;

30. „rendszerszinten jelentős intézmény”: uniós anyavállalat, uniós pénzügyi holding társaság anyavállalat, uniós vegyes pénzügyi holding társaság anyavállalat, vagy olyan intézmény, amelynek felszámolása vagy hibás működése rendszerkockázathoz vezethet;

31. „központi szerződő fél”: az 575/2013/EU rendelet 4. cikke (1) bekezdése 34. pontjában meghatározott központi szerződő fél;

32. „részesedés”: az 575/2013/EU rendelet 4. cikke (1) bekezdése 35. pontjában meghatározott részesedés;

33. „befolyásoló részesedés”: az 575/2013/EU rendelet 4. cikke (1) bekezdése 36. pontjában meghatározott befolyásoló részesedés;

34. „ellenőrzés”: az 575/2013/EU rendelet 4. cikke (1) bekezdése 37. pontjában meghatározott ellenőrzés;

35. „szoros kapcsolat”: az 575/2013/EU rendelet 4. cikke (1) bekezdése 38. pontjában meghatározott szoros kapcsolat;

36. „illetékes hatóság”: az 575/2013/EU rendelet 4. cikke (1) bekezdése 40. pontjában meghatározott illetékes hatóság;

37. „összevont felügyeletet ellátó hatóság”: az 575/2013/EU rendelet 4. cikke (1) bekezdése 41. pontjában meghatározott összevont felügyeletet ellátó hatóság;

38. „engedély”: az 575/2013/EU rendelet 4. cikke (1) bekezdése 42. pontjában meghatározott engedély;

39. „székhely szerinti tagállam”: az 575/2013/EU rendelet 4. cikke (1) bekezdése 43. pontjában meghatározott székhely szerinti tagállam;

40. „fogadó tagállam”: az 575/2013/EU rendelet 4. cikke (1) bekezdése 44. pontjában meghatározott fogadó tagállam;

41. „a KBER-hez tartozó központi bankok”: az 575/2013/EU rendelet 4. cikke (1) bekezdése 45. pontjában meghatározott KBER-hez tartozó központi bankok;

42. „központi bankok”: az 575/2013/EU rendelet 4. cikke (1) bekezdése 46. pontjában meghatározott központi bankok;

43. „konszolidált helyzet”: az 575/2013/EU rendelet 4. cikke (1) bekezdése 47. pontjában meghatározott konszolidált helyzet;

44. „konszolidált alapon”: az 575/2013/EU rendelet 4. cikke (1) bekezdése 48. pontjában meghatározott konszolidált alapon;

45. „szubkonszolidált alapon”: az 575/2013/EU rendelet 4. cikke (1) bekezdése 49. pontjában meghatározott szubkonszolidált alapon;

46. „pénzügyi instrumentum”: az 575/2013/EU rendelet 4. cikke (1) bekezdése 50. pontjában meghatározott pénzügyi instrumentum;

47. „szavatolótőke”: az 575/2013/EU rendelet 4. cikke (1) bekezdése 118. pontjában meghatározott szavatolótőke;

48. „működési kockázat”: az 575/2013/EU rendelet 4. cikke (1) bekezdése 52. pontjában meghatározott működési kockázat;

49. „hitelkockázat-mérséklés”: az 575/2013/EU rendelet 4. cikke (1) bekezdése 57. pontjában meghatározott hitelkockázat-mérséklés;

50. „értékpapírosítás”: az 575/2013/EU rendelet 4. cikke (1) bekezdése 61. pontjában meghatározott értékpapírosítás;

51. „értékpapírosítási pozíció”: az 575/2013/EU rendelet 4. cikke (1) bekezdése 62. pontjában meghatározott értékpapírosítási pozíció;

52. „különleges célú gazdasági egység”: az 575/2013/EU rendelet 4. cikke (1) bekezdése 66. pontjában meghatározott különleges célú gazdasági egység;

53. „nem kötelező nyugdíjjuttatás”: az 575/2013/EU rendelet 4. cikke (1) bekezdése 73. pontjában meghatározott nem kötelező nyugdíjjuttatás;

54. „kereskedési könyv”: az 575/2013/EU rendelet 4. cikke (1) bekezdése 86. pontjában meghatározott kereskedési könyv;

55. „szabályozott piac”: az 575/2013/EU rendelet 4. cikke (1) bekezdése 92. pontjában meghatározott szabályozott piac;

56. „tőkeáttétel”: az 575/2013/EU rendelet 4. cikke (1) bekezdése 93. pontjában meghatározott tőkeáttétel;

57. „túlzott tőkeáttétel kockázata”: az 575/2013/EU rendelet 4. cikke (1) bekezdése 94. pontjában meghatározott túlzott tőkeáttétel kockázata;

58. „külső hitelminősítő intézet (KHMI)”: az 575/2013/EU rendelet 4. cikke (1) bekezdése 98. pontjában meghatározott külső hitelminősítő intézet;

59. „belső módszer”: az 575/2013/EU rendelet 143. cikkének (1) bekezdésében említett belső minősítésen alapuló módszer, a 221. cikkében említett belső modell módszer, a 225. cikkében említett saját becslésen alapuló módszer, a 312. cikkének (2) bekezdésében említett fejlett mérési módszer, 283. és 363. cikkében említett belső modell módszer, és a 259. cikke (3) bekezdésében említett belső értékelési módszer;

2. Amikor ezen irányelv a vezető testületre hivatkozik és a nemzeti jog szerint a vezető testület ügyvezetői és felügyeleti funkcióit eltérő testületekre vagy egyetlen testületen belül eltérő tagokra bízzák, a tagállam a nemzeti jog szerint azonosítja a felelős testületeket vagy a vezető testület felelős tagjait, kivéve, ha azt ezen irányelv másképpen határozza meg.

II. CÍM

ILLETÉKES HATÓSÁGOK

4. cikk

Az illetékes hatóságok kijelölése és hatáskörei

(1) A tagállamok kijelölik azokat az illetékes hatóságokat, amelyek ellátják az ezen irányelvben és az 575/2013/EU rendeletben meghatározott funkciókat és feladatokat. A tagállamok erről tájékoztatják a Bizottságot és az EBH-t, feltüntetve a funkciók és feladatok esetleges megosztását.

(2) A tagállamok biztosítják, hogy az illetékes hatóságok oly módon kísérjék figyelemmel az intézmények, illetve adott esetben a pénzügyi holding társaságok és a vegyes pénzügyi holding társaságok tevékenységeit, hogy értékelhessék, hogy azok megfelelnek-e az ezen irányelv és Az 575/2013/EU rendelet előírásainak.

(3) A tagállamok biztosítják, hogy megfelelő intézkedések álljanak az illetékes hatóságok rendelkezésére ahhoz, hogy megszerezzék a szükséges információkat, amelyekkel értékelhetik, hogy az intézmények, illetve adott esetben a pénzügyi holding társaságok és a vegyes pénzügyi holding társaságok teljesítik-e a (2) bekezdésben említett kötelezettségeket, valamint kivizsgálhatják a szóban forgó kötelezettségek esetleges megszegését.

(4) A tagállamok biztosítják, hogy az illetékes hatóságok rendelkezzenek az ebben az irányelvben és az 575/2013/EU rendeletben meghatározott prudenciális felügyeleti, vizsgálati és szankcionálási feladatok elvégzéséhez szükséges szakértelemmel, forrásokkal, működési kapacitással, hatáskörrel és függetlenséggel.

(5) A tagállamok előírják, hogy az intézmények biztosítsák a székhely szerinti tagállamuk illetékes hatóságai számára mindazt az információt, amely annak értékeléséhez szükséges, hogy az intézmények megfelelnek-e az ezen irányelvvel és az 575/2013/EU rendelettel összhangban elfogadott szabályoknak. A tagállamok azt is biztosítják, hogy az intézmények belső ellenőrzési mechanizmusai, illetve adminisztratív és számviteli eljárásai bármikor lehetővé tegyék annak ellenőrzését, hogy az említett szabályoknak megfelelnek-e.

(6) A tagállamok biztosítják, hogy az intézmények nyilvántartják minden olyan tranzakciójukat, és dokumentálják azokat a rendszereket és eljárásokat, amelyek az ezen irányelv és az 575/2013/EU rendelet hatálya alá tartoznak, mégpedig oly módon, hogy az illetékes hatóságok mindenkor ellenőrizhessék az ezen irányelv és az 575/2013/EU rendeletnek való megfelelést.

(7) A tagállamok biztosítják, hogy az illetékes hatóságok ezen irányelv és az 575/2013/EU rendelet … szerinti felügyeleti funkciói és minden egyéb funkciói a szanáláshoz kapcsolódó funkcióktól elkülönültek és függetlenek legyenek. A tagállamok erről tájékoztatják a Bizottságot és az EBH-t, feltüntetve az esetleges feladatmegosztást.

(8) A tagállamok biztosítják, hogy amennyiben az illetékes hatóságoktól eltérnek a szanálási hatáskörrel felruházott hatóságok, az előbbi hatóságok szorosan együttműködjenek és konzultáljanak az illetékes hatóságokkal a szanálási tervek előkészítését illetően.

5. cikk

A tagállamokon belüli koordináció

Amennyiben egy tagállamban több illetékes hatóság foglalkozik a hitelintézetek, befektetési vállalkozások és pénzügyi vállalkozások prudenciális felügyeletével, a tagállam megteszi a szükséges intézkedéseket az e hatóságok közötti koordináció megszervezése érdekében.

6. cikk

A Pénzügyi Felügyeletek Európai Rendszerén belül folytatott együttműködés

Feladataik teljesítése során, az ezen irányelv és a 575/2013/EU rendelet alapján elfogadott törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezések alkalmazásakor az illetékes hatóságok ügyelnek a felügyeleti eszközök és a felügyeleti gyakorlat közelítésére. Ennek érdekében a tagállamok biztosítják, hogy:

a) az illetékes hatóságok mint a Pénzügyi Felügyeletek Európai Rendszere (PFER) tagjai – az Európai Unióról szóló szerződés 4. cikkének (3) bekezdésében foglalt lojális együttműködés elvének megfelelően – a bizalmon és a teljes körű kölcsönös tiszteleten alapuló együttműködést alakítsanak ki, különösen az egymás közötti, valamint a PFER más tagjaira is kiterjedő megfelelő és megbízható információáramlás biztosítása terén;

b) az illetékes hatóságok részt vegyenek az EBH tevékenységeiben és adott esetben a felügyeleti kollégiumokban;

c) az illetékes hatóságok mindent elkövessenek azért, hogy megfeleljenek az EBH által az 1093/2010/EU rendelet 16. cikkének megfelelően kibocsátott iránymutatásoknak és ajánlásoknak, valamint reagáljanak az ERKT által az 1092/2010/EU rendelet 16. cikke szerint kiadott figyelmeztetésekre és ajánlásokra;

d) az illetékes hatóságok szorosan együttműködjenek az ERKT-vel;

e) az illetékes hatóságok nemzeti megbízatásai ne akadályozzák az EBH vagy adott esetben az ERKT tagjaként, illetve az ezen irányelv és az 575/2013/EU rendelet értelmében elvégzendő feladatok ellátását.

7. cikk

A felügyelet uniós dimenziója

Minden tagállam illetékes hatósága általános feladatai végrehajtása során – és különösen vészhelyzetekben – az adott időben rendelkezésre álló információk alapján kellően mérlegeli a döntéseik által az összes többi érintett tagállam pénzügyi rendszerének stabilitására gyakorolt hatást.

III. CÍM

A HITELINTÉZETEK TEVÉKENYSÉGÉHEZ VALÓ HOZZÁFÉRÉS KÖVETELMÉNYEI

1. FEJEZET

A hitelintézetek tevékenységéhez való hozzáférés általános követelményei

8. cikk

Engedély

(1) A tagállamok megkövetelik, hogy a hitelintézetek a tevékenységük megkezdése előtt engedélyeztessék a tevékenység végzését. A tagállamok a 10–14. cikk sérelme nélkül megállapítják az ilyen engedélyezés követelményeit, és azokról tájékoztatják az EBH-t.

(2) Az EBH szabályozástechnikai standardtervezeteket dolgoz ki a következők meghatározására:

a) a hitelintézetek engedély iránti kérelmében az illetékes hatóságok számára benyújtandó információ, a 10. cikkben előírt üzleti tervet is ideértve;

b) a 14. cikk értelmében befolyásoló részesedéssel rendelkező részvényesekre és tagokra vonatkozó követelmények; és

c) azon tényezők, amelyek akadályozhatják az illetékes hatóságot a 14. cikkben említett felügyeleti feladatok hatékony ellátásában.

A Bizottság felhatalmazást kap az első albekezdés a), b) és c) pontjában említett szabályozástechnikai standardoknak az 1093/2010/EU rendelet 10–14. cikkével összhangban történő elfogadására.

(3) Az EBH végrehajtás-technikai standardtervezeteket dolgoz ki az információnyújtás során a (2) bekezdés első albekezdésének a) pontjában említett alkalmazandó egységes formanyomtatványokra, mintadokumentumokra és eljárásokra vonatkozóan.

A Bizottság felhatalmazást kap az első albekezdésben említett végrehajtás-technikai standardoknak az 1093/2010/EU rendelet 15. cikkével összhangban történő elfogadására.

(4) Az EBH a (2) és (3) bekezdésben említett technikai standardtervezeteket 2015. december 31-ig benyújtja a Bizottsághoz.

9. cikk

A betétek vagy egyéb visszafizetendő pénzeszközök nyilvánosságtól történő gyűjtésére irányuló üzletszerű tevékenység tilalma személyek és nem hitelintézeti vállalkozások számára

(1) A tagállamok megtiltják a személyek és a hitelintézetnek nem minősülő vállalkozások számára, hogy betétek vagy más visszafizetendő pénzeszközök nyilvánosságtól történő gyűjtésére irányuló, üzletszerű tevékenységet folytassanak.

(2) Az (1) bekezdés nem vonatkozik betétek és más visszafizetendő pénzeszközök olyan gyűjtésére, amelyet egy tagállam vagy annak regionális vagy helyi hatóságai, illetve olyan nemzetközi szervezetek végeznek, amelyeknek egy vagy több tagállam tagja, valamint olyan esetekre, amelyeket nemzeti vagy uniós jog kifejezetten szabályoz, feltéve, hogy a szóban forgó tevékenységek a betétesek és a befektetők védelmét szolgáló szabályozás és ellenőrzés alá tartoznak.

10. cikk

Üzleti terv és szervezeti felépítés

A tagállamok előírják, hogy az engedély iránti kérelemhez üzleti tervet kell csatolni, amely meghatározza a folytatni kívánt üzleti tevékenységek fajtáit és a hitelintézet szervezeti felépítését.

11. cikk

Gazdasági igények

A tagállamok nem követelik meg az engedély iránti kérelemnek a piac gazdasági igényei szempontjából történő vizsgálatát.

12. cikk

Indulótőke

(1) A nemzeti jogszabályokban megállapított egyéb általános feltételek sérelme nélkül, az illetékes hatóságok megtagadják a hitelintézeti tevékenység megkezdésére vonatkozó engedélyt, ha a hitelintézet nem rendelkezik elkülönített szavatolótőkével, vagy ha az indulótőke nem éri el az 5 millió EUR-t.

(2) Az indulótőke az 575/2013/EU rendelet 26. cikke (1) bekezdésének a)–e) pontjában meghatározott elemek közül egy vagy többől- áll.

(3) A tagállamok határozhatnak úgy, hogy azok a hitelintézetek, amelyek nem felelnek meg az elkülönített szavatolótőkére vonatkozó feltételeknek, de 1979. december 15-én már működtek, tovább folytathatják üzleti tevékenységüket. A tagállamok felmentést adhatnak az ilyen hitelintézetek számára a 13. cikk (1) bekezdésének első albekezdésében foglalt követelmény teljesítése alól.

(4) A tagállamoknak jogukban áll a következő feltételek mellett engedélyt adni adott hitelintézeti kategóriák számára, amelyeknek indulótőkéje nem éri el az (1) bekezdésben meghatározott összeget:

a) az indulótőke nem kevesebb, mint 1 millió EUR;

b) az érintett tagállamok tájékoztatják a Bizottságot és az EBH-t azon indokaikról, amelyek alapján élnek ezzel a lehetőséggel.

13. cikk

Az üzleti tevékenység tényleges irányítása és a központi iroda helye

(1) Az illetékes hatóságok csak akkor adják meg az engedélyt a hitelintézeti tevékenység megkezdésére, ha a kérelmező hitelintézet üzleti tevékenységének tényleges irányítását legalább két személy végzi.

Az illetékes hatóságok megtagadják az engedélyt, ha a vezető testület tagjai nem teljesítik a 91. cikk (1) bekezdésében említett követelményeket.

(2) A tagállamok megkövetelik, hogy:

a) a jogi személyiséggel és a rá vonatkozó nemzeti jogszabályok alapján létesítő okirat szerinti székhellyel rendelkező hitelintézetnek a központi irodája ugyanabban a tagállamban legyen, mint amelyikben a létesítő okirat szerinti székhelye található;

b) az a) pontban említettektől különböző hitelintézetnek abban a tagállamban legyen a központi irodája, amely számára az engedélyt kiadta, és ahol üzleti tevékenységét ténylegesen folytatja.

14. cikk

Részvényesek és tagok

(1) Az illetékes hatóságok csak akkor adnak engedélyt a hitelintézeti tevékenység megkezdésére, ha a hitelintézettől tájékoztatást kaptak azoknak az akár természetes, akár jogi személy részvényeseknek vagy tagoknak a személyazonosságáról, akik vagy amelyek közvetve vagy közvetlenül befolyásoló részesedéssel rendelkeznek, valamint az ilyen részesedések összegéről, illetve abban az esetben, ha nem létezik befolyásoló részesedés, a 20 legnagyobb részesedéssel rendelkező részvényes vagy tag személyazonosságáról.

Annak megállapítására, hogy teljesülnek-e a befolyásoló részesedés kritériumai, a szabályozott piacra bevezetett értékpapírok kibocsátóival kapcsolatos információkra vonatkozó átláthatósági követelmények harmonizációjáról és a 2001/34/EK irányelv módosításáról szóló, 2004. december 15-i 2004/109/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv [1] 9. és 10. cikkében említett szavazati jogokat, valamint az említett irányelv 12. cikkének (4) és (5) bekezdésében meghatározott, a szavazati jogok összesítésére vonatkozó feltételeket kell figyelembe venni.

A tagállamok nem veszik figyelembe azokat a szavazati jogokat vagy részvényeket, amelyekkel az intézmények a pénzügyi instrumentumok jegyzési garanciavállalása vagy a kibocsátás átvételére irányuló kötelezettségvállalás alapján történő kihelyezése révén rendelkeznek, beleértve a 2004/39/EK irányelv I. melléklete A. szakaszának 6. pontjában foglaltakat is, feltéve, hogy az említett jogokat nem gyakorolják vagy egyéb módon nem használják a kibocsátó vezetésébe való beavatkozásra, és azokat a részesedésszerzéstől számított egy éven belül elidegenítik.

(2) Az illetékes hatóságok megtagadják a hitelintézeti tevékenység megkezdésére vonatkozó engedélyt, ha – figyelembe véve a hitelintézet megbízható és prudens vezetése biztosításának szükségességét – nincsenek meggyőződve a részvényesek vagy tagok alkalmasságáról, különösen ha a 23. cikk (1) bekezdésében megállapított feltételek nem teljesülnek. A 23. cikk (2) és (3) bekezdését, valamint a 24. cikket alkalmazni kell.

(3) Amennyiben szoros kapcsolatok állnak fenn a hitelintézet és más természetes vagy jogi személyek között, az illetékes hatóságok csak akkor adnak engedélyt, ha ezek a kapcsolatok nem gátolják a felügyeleti feladataik hatékony ellátását.

Az illetékes hatóságok megtagadják a hitelintézeti tevékenység megkezdésére vonatkozó engedélyt, ha egy harmadik ország törvényi, rendeleti vagy közigazgatási rendelkezései, amelyek a hitelintézettel szoros kapcsolatban álló egy vagy több természetes vagy jogi személyre vonatkoznak, illetve az említett törvényi, rendeleti vagy közigazgatási rendelkezések végrehajtási nehézségei akadályozzák a felügyeleti feladataik hatékony ellátását.

Az illetékes hatóságok előírják a hitelintézetek számára, hogy bocsássák rendelkezésükre azokat az információkat, amelyek az e bekezdésben említett feltételek teljesítésének folyamatos figyelemmel kíséréséhez szükségesek.

15. cikk

Az engedély megadásának megtagadása

Ha az illetékes hatóság megtagadja a hitelintézeti tevékenység megkezdésére vonatkozó engedélyt, a kérelmezőt a kérelem kézhezvételétől számított hat hónapon belül, vagy, amennyiben a kérelem hiányos, a határozathoz szükséges összes információk kézhezvételétől számított hat hónapon belül tájékoztatja a döntésről és annak indokairól.

Az engedély megadására vagy megtagadására vonatkozó határozatot a kérelem kézhezvételétől számított 12 hónapon belül mindenképpen meg kell hozni.

16. cikk

Előzetes konzultáció más tagállamok illetékes hatóságaival

(1) Az illetékes hatóságnak valamely hitelintézet engedélyezése előtt konzultálnia kell a másik tagállam illetékes hatóságaival, ha az érintett hitelintézet:

a) a másik tagállamban engedélyezett hitelintézet leányvállalata;

b) a másik tagállamban engedélyezett hitelintézet anyavállalatának a leányvállalata;

c) ugyanazon természetes vagy jogi személyek ellenőrzése alatt áll, mint akik ellenőrzése alatt a másik tagállamban engedélyezett hitelintézet áll.

(2) Az illetékes hatóságnak, mielőtt kiadná a hitelintézetnek az engedélyt, konzultációt kell folytatnia a hitelintézet székhelye szerinti érintett tagállamnak a biztosítók, illetve a befektetési vállalkozások felügyeletének ellátásáért felelős illetékes hatóságával, ha az érintett hitelintézet:

a) az Unióban engedélyezett biztosító vagy befektetési vállalkozás leányvállalata;

b) az Unióban engedélyezett biztosító vagy befektetési vállalkozás anyavállalatának leányvállalata;

c) ugyanazon természetes vagy jogi személy ellenőrzése alatt áll, mint akinek, vagy amelynek az ellenőrzése alatt az Unióban engedélyezett valamely biztosító vagy befektetési vállalkozás áll.

(3) Az (1) és (2) bekezdésben említett érintett illetékes hatóságok konzultációt folytatnak egymással különösen az ugyanazon csoporthoz tartozó másik szervezet részvényesei alkalmasságának, valamint a vállalkozás vezetésében részt vevő vezető testületi tagok jó hírnevének és tapasztalatának értékelése során. Az illetékes hatóságoknak át kell adniuk egymásnak a részvényesek alkalmasságára, valamint a vezető testületi tagok jó hírnevére és tapasztalatára vonatkozó információkat, amelyek fontosak lehetnek egy engedély kiadásához, továbbá a működési feltételek betartásának folyamatos értékeléséhez.

[1] HL L 390., 2004.12.31., 38. o.

17. cikk

Másik tagállamban engedélyezett hitelintézetek fióktelepei

A fogadó tagállamok nem írnak elő engedélyezési, illetve dotációs tőkére vonatkozó követelményeket más tagállamban engedélyezett hitelintézetek fióktelepei részére. Az ilyen fióktelepek létesítése és felügyelete a 35. cikkel, a 36. cikk (1), (2) és (3) bekezdésével, a 37. cikkel, a 40–46. cikkel, a 49. cikkel, a 74. cikkel és a 75. cikkel összhangban történik.

18. cikk

Az engedély visszavonása

Az illetékes hatóságok csak akkor vonhatják vissza a hitelintézetnek kiadott engedélyt, ha a szóban forgó intézmény:

a) 12 hónapon belül nem használja fel az engedélyt, kifejezetten lemond az engedélyről, vagy hat hónapnál hosszabb időre felhagyott üzleti tevékenységének folytatásával, kivéve, ha az érintett tagállam rendelkezett arról, hogy ezekben az esetekben az engedély érvényét veszti;

b) valótlan nyilatkozatok révén, vagy más szabálytalan eszköz igénybevételével szerezte meg az engedélyt;

c) már nem felel meg az engedély kiadásának alapjául szolgáló feltételeknek;

d) már nem teljesíti az 575/2013/EU rendelet harmadik, negyedik vagy hatodik részében, vagy az ezen irányelv 104. cikke (1) bekezdésének a) pontjában vagy 105. cikkében megállapított prudenciális követelményeket, vagy már nem lehet számítani arra, hogy eleget tesz a hitelezőivel szemben fennálló kötelezettségeinek, és különösen akkor, ha már nem képes tovább szavatolni a betétesei által rábízott eszközök biztonságát;

e) egyéb olyan helyzetbe kerül, amelyre vonatkozóan a nemzeti jogszabályok az engedély visszavonásáról rendelkeznek; vagy

f) elköveti a 67. cikk (1) bekezdésében említett valamelyik jogsértést.

19. cikk

A hitelintézetek neve

Tevékenységük gyakorlásához a hitelintézetek – a „bank”, „takarékpénztár” vagy egyéb banki elnevezések használatát szabályozó fogadó tagállami rendelkezésektől függetlenül – az Unió egész területén ugyanazt a nevet használhatják, mint amelyet abban a tagállamban használnak, amelyben központi irodájuk található. Az összetéveszthetőség veszélye esetén a fogadó tagállam az egyértelműség céljából előírhatja, hogy a nevet egy meghatározott magyarázó résszel egészítsék ki.

20. cikk

Értesítés az engedély megadásáról és visszavonásáról

(1) Az illetékes hatóságok a 8. cikk alapján kiadott minden engedélyről értesítik az EBH-t.

(2) Az EBH nyilvánosságra hozza rendszeresen frissíti a honlapján mindazon hitelintézetek nevét tartalmazó jegyzéket, amelyek számára engedélyt adtak ki.

(3) Az összevont felügyeletet ellátó hatóság az érintett illetékes hatóságok és az EBH rendelkezésére bocsát a hitelintézetcsoportra vonatkozó minden információt a 14. cikk (3) bekezdésével, a 74. cikk (1) bekezdésével és a 109. cikk (2) bekezdésével összhangban, különös tekintettel a csoport jogi és szervezeti felépítésére és irányítására.

(4) Az e cikk (2) bekezdésében említett jegyzéknek tartalmaznia kell az olyan hitelintézetek nevét, amelyek nem rendelkeznek a 12. cikk (1) bekezdésében meghatározott tőkével és ilyenként azonosítania kell e hitelintézeteket.

(5) Az illetékes hatóságok minden esetben értesítik az EBH-t az engedély visszavonásáról, közölve a visszavonás indokait is.

21. cikk

Központi szervhez tartósan kapcsolt hitelintézetek mentessége

(1) Az illetékes hatóságok az 575/2013/EU rendelet 9. cikkében említett hitelintézeteket – az abban meghatározott feltételek mellett – mentesíthetik az ezen irányelv 10. és 12. cikkében, valamint a 13. cikkének (1) bekezdésében foglalt, a hitelintézetekre vonatkozó követelmények alól.

Az ilyen mentesítésre vonatkozó nemzeti jogot a tagállamok mindaddig érvényben tarthatják és alkalmazhatják, amíg nem ütközik az ezen irányelvvel vagy az 575/2013/EU rendelettel.

(2) Az (1) bekezdésben említett mentesség az illetékes hatóságok által valóalkalmazása esetén a 17., 33., 34., 35. cikk, a 36. cikk (1)–(3) bekezdése, a 39–46. cikk, a VII. cím 2. fejezetének II. szakasza, valamint a VII. cím 4. fejezete a központi szerv és a kapcsolt intézmények által együttesen alkotott egységre alkalmazandó.

2. FEJEZET

Befolyásoló részesedés hitelintézetben

22. cikk

A szándékolt részesedésszerzés bejelentése és értékelése

(1) A tagállamok minden olyan természetes vagy jogi személy, vagy összehangoltan fellépő több ilyen személy (a részesedést szerezni kívánó személy) részére, aki döntést hozott befolyásoló részesedésnek egy hitelintézetben való közvetlen vagy közvetett megszerzéséről vagy egy hitelintézetben meglévő befolyásoló részesedésnek a közvetlen vagy közvetett további növeléséről, aminek eredményeképpen szavazati jogainak vagy tőkerészesedésének aránya elérné vagy meghaladná a 20, 30 vagy 50 %-ot, vagy a hitelintézet a leányvállalatává válna (szándékolt részesedésszerzés), előírják, hogy a 23. cikk (4) bekezdésében említett releváns információkat a részesedés megszerzése előtt írásban jelentse be annak a hitelintézetnek az illetékes hatósága számára, amelyben befolyásoló részesedés megszerzésére vagy ilyen részesedés növelésére törekszik. A tagállamoknak nem kötelesek a 30 %-os határértéket alkalmazni abban az esetben, ha a 2004/109/EK irányelv 9. cikke (3) bekezdése a) pontjának megfelelően az egyharmados határértéket alkalmazzák.

(2) Az illetékes hatóságok az (1) bekezdésben említett értesítés, vagy a (3) bekezdésben említett további információk átvételét haladéktalanul, és minden esetben az átvételt követő két munkanapon belül írásban igazolják a részesedést szerezni kívánó személy számára.

Az illetékes hatóságoknak a bejelentés és a tagállam által a 23. cikk (4) bekezdésében említett lista alapján előírt, a bejelentéshez csatolandó valamennyi dokumentum átvételét igazoló írásbeli elismervény kiadásának napjától számított legfeljebb 60 munkanap (értékelési időszak) áll a rendelkezésére a 23. cikk (1) bekezdésében előírt értékelés (értékelés) elvégzésére.

Az illetékes hatóságok az átvétel elismerésekor tájékoztatják a részesedést szerezni kívánó személyt az értékelési időszak lejártának időpontjáról.

(3) Az illetékes hatóságok az értékelési időszak során – de legkésőbb az értékelési időszak 50. munkanapján – szükség esetén további információt bekérhetnek, amely az értékelés elvégzéséhez szükséges. Az igényelt pótlólagos információkat azok pontos megjelölésével, írásban kell bekérni.

Az illetékes hatóságok általi információkérés napja és a részesedést szerezni kívánó személy arra adott válaszának átvétele közötti időszakban az értékelési időszakot felfüggesztik. A felfüggesztés nem tarthat tovább 20 munkanapnál. Az illetékes hatóságok általi bármely – az információk kiegészítését vagy pontosítását szolgáló – további kérésről az illetékes hatóságok szabad mérlegelésük szerint döntenek, azonban ez nem járhat az értékelési időszak felfüggesztésével.

(4) Az illetékes hatóságok a (3) bekezdés második albekezdésében említett felfüggesztést legfeljebb 30 munkanapra meghosszabbíthatják, amennyiben a részesedést szerezni kívánó személy harmadik országban található, vagy annak szabályozása alá tartozik, vagy olyan természetes vagy jogi személy, aki vagy amely nem tartozik ezen irányelv, vagy a 2009/65/EK, a 2009/138/EK vagy a 2004/39/EK irányelv szerinti felügyelet alá.

(5) Ha az illetékes hatóságok a szándékolt részesedésszerzés ellenzése mellett döntenek, erről az értékelés befejezésétől számított két munkanapon belül és az értékelési időszakot nem meghaladva írásban értesítik a részesedést szerezni kívánó személyt, megadva annak indokait. A nemzeti jog függvényében, a részesedést szerezni kívánó személy kérésére a döntés indokait megfelelően tartalmazó nyilatkozatot a nyilvánosság számára hozzáférhetővé lehet tenni. Ez nem akadályozza, hogy a tagállam lehetővé tegye az illetékes hatóság számára, hogy az információt a részesedést szerezni kívánó személy kérése nélkül is nyilvánosságra hozza.

(6) Ha az illetékes hatóságok az értékelési időszakon belül nem ellenzik írásban az (1) bekezdésben említett szándékolt részesedésszerzést, akkor a szándékolt részesedésszerzést jóváhagyottnak kell tekinteni.

(7) Az illetékes hatóságok megszabhatják a szándékolt részesedésszerzés végrehajtásának maximális időtartamát, és azt adott esetben meghosszabbíthatják.

(8) A szavazati jogok vagy tőkerészesedés közvetlen vagy közvetett megszerzése tekintetében a tagállamok nem szabhatnak meg az illetékes hatóságoknak történő bejelentésre vagy az azok általi jóváhagyásra vonatkozó, az ebben az irányelvben megállapítottnál szigorúbb követelményeket.

(9) Az EBH végrehajtás-technikai standardtervezeteket dolgoz ki az érintett illetékes hatóságok közötti, a 24. cikkben említett konzultációs folyamatra vonatkozó egységes eljárások, formanyomtatványok és mintadokumentumok kialakítása céljából.

Az EBH a (9) és (10) bekezdésben említett technikai standardtervezeteket 2015. december 31-ig benyújtja a Bizottsághoz.

A Bizottság felhatalmazást kap az első albekezdésben említett végrehajtás-technikai standardoknak az 1093/2010/EU rendelet 15. cikkével összhangban történő elfogadására.

23. cikk

Értékelési kritériumok

(1) A 22. cikk (1) bekezdésében előírt bejelentés és a 22. cikk (3) bekezdésében említett információ értékelésekor az illetékes hatóságok – a részesedésszerzés tárgyát képező hitelintézet hatékony, eredményes és prudens irányításának érdekében és a részesedést szerezni kívánó személynek a hitelintézetre gyakorolt valószínűsíthető befolyását figyelembe véve – az alábbi kritériumok alapján értékelik a részesedést szerezni kívánó személy alkalmasságát és a szándékolt részesedésszerzés pénzügyi megbízhatóságát:

a) a részesedést szerezni kívánó személy jó hírneve;

b) a tervezett részesedésszerzés eredményeképpen a hitelintézet üzleti tevékenységét irányító bármely vezető testületi tagnak és a felső vezetés bármely tagjának a 91. cikk (1) bekezdésében foglaltak szerinti jó hírneve, szaktudása, képességei és tapasztalata;

c) a részesedést szerezni kívánó személy pénzügyi megbízhatósága, különösen a részesedésszerzés tárgyát képező hitelintézetben folytatott és tervezett üzleti tevékenység típusával kapcsolatban;

d) annak kérdése, hogy a hitelintézet képes lesz-e teljesíteni és képes-e folyamatosan teljesíteni az ezen az irányelven, az 575/2013/EU rendeleten és adott esetben egyéb uniós jogon – különösen a 2002/87/EK és a 2009/110/EK irányelven – alapuló prudenciális követelményeket, beleértve azt, hogy az a csoport, amelynek részévé válik, olyan szerkezetű-e, amely lehetővé teszi a hatékony felügyelet gyakorlását, az illetékes hatóságok közötti hatékony információcserét és az azok közötti hatáskörmegosztás meghatározását;

e) ésszerűen feltételezhető-e, hogy a tervezett részesedésszerzéssel kapcsolatban pénzmosást vagy terrorizmusfinanszírozást követnek vagy követtek el vagy kísérelnek vagy kíséreltek meg a pénzügyi rendszereknek a pénzmosás, valamint terrorizmus finanszírozása céljára való felhasználásának megelőzéséről szóló, 2005. október 26-i 2005/60/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv ([1]) 1. cikke értelmében, vagy hogy a tervezett részesedésszerzés növelheti annak kockázatát.

(2) Az illetékes hatóságok csak akkor ellenezhetik a szándékolt részesedésszerzést, ha erre az (1) bekezdésben meghatározott kritériumok alapján ésszerű okuk van, vagy ha a részesedést szerezni kívánó személy által szolgáltatott információ hiányos.

(3) A tagállamok nem szabhatnak előzetes feltételeket a megszerzendő részesedési arány tekintetében, és nem engedélyezhetik illetékes hatóságaik számára a szándékolt részesedésszerzésnek a piac gazdasági igényei alapján való vizsgálatát.

(4) A tagállamok közzéteszik az értékeléshez szükséges és a 22. cikk (1) bekezdésében említett bejelentés időpontjában az illetékes hatóságok számára nyújtandó információk listáját. A kért információknak arányosnak kell lenniük, és azokat a részesedést szerezni kívánó személy és a szándékolt részesedésszerzés jellegéhez kell igazítani. A tagállamok nem kérhetnek a prudenciális értékelés szempontjából nem a tárgyhoz tartozó információkat.

(5) A 22. cikk (2), (3) és (4) bekezdésében foglaltaktól függetlenül, amennyiben ugyanazon hitelintézet tekintetében kettő vagy több, befolyásoló részesedés szerzésére vagy növelésére vonatkozó ajánlatról érkezik bejelentés az illetékes hatósághoz, úgy az utóbbinak a részesedést szerezni kívánó személyeket megkülönböztetéstől mentes módon kell kezelnie.

24. cikk

Az illetékes hatóságok közötti együttműködés

(1) Az érintett illetékes hatóságoknak az értékeléskor teljes körűen együtt kell működniük egymással, amennyiben a részesedést szerezni kívánó személy az alábbiak egyike:

a) egy másik tagállamban vagy a szándékolt részesedésszerzés tárgyát képező társaság ágazatától eltérő ágazatban engedélyezett hitelintézet, biztosító, viszontbiztosító, befektetési vállalkozás vagy a 2009/65/EK irányelv 2. cikke (1) bekezdésének b) pontja szerinti alapkezelő társaság (ÁÉKBV alapkezelő társaság);

b) egy másik tagállamban vagy a szándékolt részesedésszerzés tárgyát képező társaság ágazatától eltérő ágazatban engedélyezett hitelintézet, biztosító, viszontbiztosító, befektetési vállalkozás vagy ÁÉKBV alapkezelő társaság anyavállalata;

c) egy másik tagállamban vagy a szándékolt részesedésszerzés tárgyát képező társaság ágazatától eltérő ágazatban engedélyezett hitelintézet, biztosító, viszontbiztosító, befektetési vállalkozás vagy ÁÉKBV alapkezelő társaság felett ellenőrzést gyakorló természetes vagy jogi személy.

(2) Az illetékes hatóságok haladéktalanul egymás rendelkezésére bocsátanak minden – az értékelés szempontjából alapvető vagy lényeges – információt. E tekintetben az illetékes hatóságok a releváns információkat kérésre, az alapvető információkat pedig saját kezdeményezésükre közlik egymással. A szándékolt részesedésszerzésben érintett hitelintézetet engedélyező illetékes hatóságnak a határozatában fel kell tüntetnie a részesedést szerezni kívánó személy felügyeletéért felelős illetékes hatóság által kinyilvánított bármilyen véleményt vagy fenntartást.

([1]) HL L 309., 2005.11.25., 15. o.

25. cikk

Bejelentés elidegenítés esetén

A tagállamok minden természetes vagy jogi személytől, aki vagy amely döntést hozott egy hitelintézetben fennálló befolyásoló részesedésének közvetlen vagy közvetett elidegenítéséről, megkövetelik, hogy ezt a tényt az elidegenítés előtt írásban jelentse be az illetékes hatóságoknak, az érintett részesedés nagyságának megjelölésével. Hasonlóképpen be kell jelenteni az illetékes hatóságoknak azt is, ha egy személy a befolyásoló részesedésének oly mértékű csökkentéséről döntött, hogy ezáltal szavazati jogának, vagy a tőkerészesedésének az aránya 20, 30 vagy 50 % alá csökkenne, vagy a hitelintézet megszűnne a befolyásoló részesedéssel rendelkező személy leányvállalata lenni. A tagállamok nem kötelesek a 30 %-os határértéket alkalmazniuk abban az esetben, ha a 2004/109/EK irányelv 9. cikke (3) bekezdése a) pontjának megfelelően az egyharmados határértéket alkalmazzák.

26. cikk

Tájékoztatási kötelezettségek és szankciók

(1) A hitelintézetek, ha a tudomásukra jut a tőkéjüket érintő bármely olyan részesedésszerzés, illetve -elidegenítés, amelynek következtében a részesedés a 22. cikk (1) bekezdésében és a 25. cikkben említett valamelyik küszöbértéket meghaladja vagy az alá csökken, kötelesek tájékoztatni az illetékes hatóságokat az ilyen részesedésszerzésről, illetve -elidegenítésről.

A szabályozott piacokra bevezetett hitelintézetek évente legalább egyszer tájékoztatják az illetékes hatóságokat a befolyásoló részesedéseket birtokló részvényesek, illetve tagok nevéről és a részesedésük nagyságáról, amint az például a részvényesek, illetve tagok éves közgyűlésein vagy a szabályozott piacokra bevezetett vállalatokkal kapcsolatos rendeletek teljesítése során kapott információkból kiderül.

(2) A tagállamok megkövetelik, hogy amennyiben a 22. cikk (1) bekezdésében említett személyek által gyakorolt befolyás várhatóan az intézmény prudens és megbízható vezetésének rovására érvényesülhet, az illetékes hatóságok hozzák meg a szükséges intézkedéseket az ilyen helyzet megszüntetése érdekében. Ezek az intézkedések jelenthetnek ideiglenes intézkedéseket, a vezető testület tagjaival és a vezetőkkel szemben elrendelt, a 65–72. cikk szerinti szankciókat, vagy az illető hitelintézet részvényesei vagy tagjai által birtokolt részvényekhez kapcsolódó szavazati jogok gyakorlásának felfüggesztését.

Hasonló – a 65–72. cikk figyelembevételével hozott – intézkedések alkalmazandók azokra a természetes vagy jogi személyekre, akik vagy amelyek nem teljesítik a 22. cikk (1) bekezdésében megállapított előzetes bejelentési kötelezettségüket.

Ha egy tulajdoni részesedést az illetékes hatóságok kifogása ellenére szereznek meg, a tagállamok – minden egyéb meghozandó szankciótól függetlenül – gondoskodnak az ahhoz kapcsolódó szavazati jogok felfüggesztéséről, vagy a leadott szavazatok érvénytelenségéről, illetve érvénytelenítésének lehetőségéről.

27. cikk

A befolyásoló részesedések kritériumai

Annak megállapítására, hogy a befolyásoló részesedés 22., 25. és 26. cikkben említett kritériumai teljesülnek-e, a 2004/109/EK irányelv 9., 10. és 11. cikkében említett szavazati jogokat, valamint az említett irányelv 12. cikkének (4) és (5) bekezdésében meghatározott, a szavazati jogok összesítésére vonatkozó feltételeket kell figyelembe venni.

Annak megállapítására, hogy teljesülnek-e a befolyásoló részesedésnek a 26. cikkben említett kritériumai, a tagállamok nem veszik figyelembe azokat a szavazati jogokat vagy részvényeket, amelyekkel az intézmények – a 2004/39/EK irányelv I. melléklete A. szakaszának 6. pontjában foglaltak értelmében – a pénzügyi instrumentumok jegyzési garanciavállalása vagy a kibocsátás átvételére irányuló kötelezettségvállalás alapján történő kihelyezése révén rendelkezhetnek, feltéve, hogy az említett jogokat nem gyakorolják, vagy egyéb módon nem használják a kibocsátó vezetésébe való beavatkozásra és azokat a részesedésszerzéstől számított egy éven belül elidegenítik.

IV. CÍM

A BEFEKTETÉSI VÁLLALKOZÁSOK INDULÓTŐKÉJE

28. cikk

A befektetési vállalkozások indulótőkéje

(1) A befektetési vállalkozások indulótőkéje kizárólag az 575/2013/EU rendelet 26. cikkének a)–e) pontjában említett elemek közül egyet vagy többet foglal magában.

(2) A 29. cikkben említettek kivételével minden befektetési vállalkozásnak 730 000 EUR indulótőkével kell rendelkeznie.

29. cikk

A befektetési vállalkozások meghatározott típusainak indulótőkéje

(1) 125 000 EUR indulótőkével kell rendelkezniük azoknak a befektetési vállalkozásoknak, amelyek saját számlájukra nem kötnek ügyleteket semmilyen pénzügyi instrumentummal, és nem jogosultak pénzügyi instrumentumok jegyzési garanciavállalására a kibocsátás átvételére irányuló kötelezettségvállalás alapján, de az ügyfelek pénzével vagy értékpapírjaival rendelkeznek, és a következő szolgáltatások valamelyikét (egyet vagy többet) nyújtják:

a) pénzügyi instrumentumokra vonatkozó befektetői megbízások fogadása és továbbítása;

b) pénzügyi instrumentumokra vonatkozó befektetői megbízások teljesítése;

c) pénzügyi instrumentumokból álló egyedi befektetési portfóliók kezelése.

(2) Az illetékes hatóságok engedélyezhetik azoknak a befektetési vállalkozásoknak, amelyek a befektetők pénzügyi instrumentumokra vonatkozó megbízásait teljesítik, hogy saját számlájukon ilyen eszközöket tartsanak, amennyiben az alábbi feltételek teljesülnek:

a) az ilyen pozíciók csak abból származnak, hogy a vállalkozás a befektetők megbízásait nem tudta pontosan összepárosítani;

b) az összes ilyen pozíció teljes piaci értéke a vállalkozás indulótőkéjének legfeljebb 15 %-a;

c) a vállalkozás megfelel az 575/2013/EU rendelet 92–95. cikkében, valamint negyedik részében meghatározott követelményeknek;

d) ezek a pozíciók jellegüket tekintve esetlegesek, ideiglenesek, és szigorúan az adott tranzakció elvégzéséhez szükséges időszakra korlátozódnak.

(3) A tagállamok az (1) bekezdésben említett összeget 50 000 EUR-ra csökkenthetik, ha a vállalkozás nem jogosult az ügyfelek pénzével vagy értékpapírjaival rendelkezni, saját számlára ügyleteket kötni, vagy jegyzési garanciavállalást végezni a kibocsátás átvételére irányuló kötelezettségvállalás alapján.

(4) Az (1) bekezdésben meghatározott szolgáltatások tekintetében, illetve a (3) bekezdés vonatkozásában a kereskedési könyvben nem szereplő pénzügyieszköz-pozíciók birtoklása a szavatolótőke befektetése céljából nem minősül saját számlára történő ügyletkötésnek.

30. cikk

Helyi vállalkozások indulótőkéje

A helyi vállalkozásoknak, amennyiben kihasználják a 2004/39/EK irányelv 31. és 32. cikkében megállapított letelepedési és szolgáltatásnyújtási szabadságot, 50 000 EUR indulótőkével kell rendelkezniük.

31. cikk

Vállalkozások, amelyek nem rendelkezhetnek ügyfeleik pénzével vagy értékpapírjaival

(1) Az 575/2013/EU rendelet 4. cikke (1) bekezdésének 2c) pontjában említett vállalkozásoknak az alábbi biztosítéki formák valamelyikével kell rendelkezniük:

a) 50 000 EUR indulótőke;

b) az Unió egész területére kiterjedő szakmai felelősségbiztosítás vagy egyéb hasonló, szakmai gondatlanságból adódó felelősségre vonatkozó garancia, amelynek értéke kárigényenként legalább 1 000 000 EUR, a kárigények összességére vonatkozóan pedig évi 1 500 000 EUR;

c) az indulótőke és a szakmai felelősségbiztosítás olyan kombinációja, amely az a) vagy a b) pontban említett fedezetnek megfelelő szintet biztosít.

A Bizottság rendszeresen felülvizsgálja az első albekezdésben említett összegeket.

(2) Amennyiben az 575/2013/EU rendelet 4. cikke (1) bekezdése 2. pontjának c) alpontjában említett vállalkozás a biztosítási közvetítésről szóló, 2002. december 9-i 2002/92/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv ([1]) értelmében is be van jegyezve, az említett irányelv 4. cikke (3) bekezdésének is meg kell felelnie, valamint rendelkeznie kell az alábbi biztosítéki formák egyikével:

a) 25 000 EUR indulótőke;

b) az Unió egész területére kiterjedő szakmai felelősségbiztosítás vagy egyéb hasonló, szakmai gondatlanságból adódó felelősségre vonatkozó garancia, amelynek értéke kárigényenként legalább 500 000 EUR, a kárigények összességére vonatkozóan pedig évi 750 000 EUR;

c) az indulótőke és a szakmai felelősségbiztosítás olyan kombinációja, amely az a) vagy a b) pontban említett fedezetnek megfelelő szintet biztosít.

32. cikk

Szerzett jogok

(1) A 28. cikk (2) bekezdésétől, a 29. cikk (1) bekezdésétől, a 29. cikk (3) bekezdésétől és a 30. cikktől eltérve a tagállamok továbbra is engedélyezhetik az 1995. december 31-én vagy az előtt már létező olyan befektetési vállalkozásokat és a 30. cikk hatálya alá tartozó olyan vállalkozásokat, amelyek szavatolótőkéje kevesebb, mint az indulótőkének a 28. cikk (2) bekezdésében, a 29. cikk (1) bekezdésében, a 29. cikk (3) bekezdésében és a 30. cikkben meghatározott mértéke.

Az ilyen befektetési vállalkozások vagy vállalkozások szavatolótőkéjének összege nem csökkenhet az 1993. március 23-át követően kiszámított legmagasabb referenciaszint alá. E referenciaszint a kiszámítás időpontját megelőző hathónapos időszak során számított szavatolótőke napi szintjének átlaga. A referenciaszintet mindig hathavonta, a megelőző időszakra vonatkozóan kell kiszámítani.

(2) Ha valamely, az (1) bekezdés hatálya alá tartozó befektetési vállalkozás vagy vállalkozás feletti ellenőrzést az 1995. december 31-én vagy az előtt ellenőrzést gyakorló személytől eltérő természetes vagy jogi személy veszi át, e befektetési vállalkozás vagy vállalkozás szavatolótőkéjének el kell érnie legalább a 28. cikk (2) bekezdésében, a 29. cikk (1) bekezdésében, a 29. cikk (3) bekezdésében, illetve a 30. cikkben meghatározott szintet, kivéve az 1995. december 31. utáni első, öröklés útján történő átszállás esetében, az illetékes hatóságok jóváhagyásától függően, és az átszállástól számított legfeljebb 10 évig.

([1]) HL L 9., 2003.1.15., 3. o.

(3) Két vagy több befektetési vállalkozás vagy a 30. cikk hatálya alá tartozó vállalkozás egyesülése esetén az egyesüléssel létrejött vállalkozás szavatolótőkéjének nem kell elérnie a 28. cikk (2) bekezdésében, a 29. cikk (1) bekezdésében, a 29. cikk (3) bekezdésében, vagy a 30. cikkben meghatározott szintet. Az egyesüléssel létrejött vállalkozás szavatolótőkéje azonban azon időszakokban sem lehet kevesebb, mint az egyesült vállalkozásoknak az egyesülés időpontjában meglévő szavatolótőkéjének az összege, amikor a 28. cikk (2) bekezdésében, a 29. cikk (1) és (3) bekezdésében, vagy a 30. cikkben meghatározott szintet nem éri el.

(4) A befektetési vállalkozások és a 30. cikk hatálya alá tartozó vállalkozások szavatolótőkéje nem csökkenhet a 28. cikk (2) bekezdésében, a 29. cikk (1) és (3) bekezdésében és a 30. cikkben, valamint az ezen cikk (1) és (3) bekezdésében meghatározott szint alá.

(5) Amennyiben az illetékes hatóságok a szóban forgó befektetési vállalkozások és vállalkozások fizetőképességének biztosításához szükségesnek tartják a (4) bekezdésben meghatározott követelmény teljesítését, az (1), (2) és (3) bekezdés nem alkalmazandó.

V. CÍM

A LETELEPEDÉS SZABADSÁGÁRA ÉS A SZOLGÁLTATÁSNYÚJTÁS SZABADSÁGÁRA VONATKOZÓ RENDELKEZÉSEK

1. FEJEZET

Általános elvek

33. cikk

Hitelintézetek

A tagállamok gondoskodnak arról, hogy területükön az I. mellékletben felsorolt tevékenységeket a 35. cikk, a 36. cikk (1), (2) és (3) bekezdése, a 39. cikk (1) és (2) bekezdése valamint a 40–46. cikk értelmében fióktelep létesítésével vagy szolgáltatásnyújtás útján egy másik tagállam illetékes hatóságai által engedélyezett és felügyelt bármely hitelintézet folytathassa, feltéve, hogy engedélye kiterjed ezekre a tevékenységekre.

34. cikk

Pénzügyi vállalkozások

(1) A tagállamok gondoskodnak arról, hogy területükön az I. mellékletben felsorolt tevékenységeket a 35. cikk, a 36. cikk (1), (2) és (3) bekezdése, a 39. cikk (1) és (2) bekezdése valamint a 40–46. cikk értelmében fióktelep létesítésével vagy szolgáltatásnyújtás útján folytathassa bármely, egy másik tagállamból származó pénzügyi vállalkozás – akár hitelintézet leányvállalata, akár két vagy több hitelintézet közös tulajdonában lévő leányvállalat – amelynek alapító okirata és alapszabálya lehetővé teszi az említett tevékenységek folytatását, és amely megfelel a következő feltételek mindegyikének:

a) az anyavállalat vagy anyavállalatok hitelintézeti engedéllyel rendelkeznek abban a tagállamban, amelynek joga a pénzügyi vállalkozásra nézve irányadó;

b) a szóban forgó tevékenységeket ténylegesen ugyanannak a tagállamnak a területén folytatják;

c) az anyavállalat vagy anyavállalatok a pénzügyi vállalkozás tőkéjét képviselő részvényekhez kapcsolódó szavazati jogok 90 %-át vagy annál nagyobb hányadát birtokolják;

d) az anyavállalat vagy anyavállalatok biztosítják az illetékes hatóságokat a pénzügyi vállalkozás prudens vezetése felől, és a székhely szerinti tagállam illetékes hatóságainak hozzájárulásával nyilatkoznak arról, hogy egyetemlegesen garantálják a pénzügyi vállalkozás kötelezettségvállalásait;

e) a pénzügyi vállalkozást ténylegesen be vonják az anyavállalat vagy az anyavállalatok mindegyikének összevont felügyeletébe – különösen a szóban forgó tevékenységek tekintetében –, az ezen irányelv VII. címe 3. fejezetének, és az 575/2013/EU rendelet első része II. címe 2. fejezetének megfelelően, és különösen az említett rendelet 92. cikkében előírt minimális tőkekövetelmények tekintetében, valamint az említett rendelet negyedik részében előírtak szerint a nagykockázatok ellenőrzésére és az említett rendelet 89. és 90. cikkében meghatározott részesedésszerzési korlátra vonatkozóan.

A székhely szerinti tagállam illetékes hatóságai ellenőrzik az első albekezdésben előírt feltételeknek való megfelelést, és a megfelelésről szóló igazolást – amely igazolásnak a 35. és 39. cikkben említett értesítés részét kell képeznie – a pénzügyi vállalkozás rendelkezésére bocsátják.

(2) Ha egy az (1) bekezdés első albekezdése szerinti pénzügyi vállalkozás már nem felel meg az előírt feltételeknek, a székhely szerinti tagállam illetékes hatóságai értesítik a fogadó tagállam illetékes hatóságait, és a szóban forgó pénzügyi vállalkozás által a fogadó tagállamban folytatott tevékenységek a fogadó tagállam jogának hatálya alá kerülnek.

(3) Az (1) és (2) bekezdést megfelelően kell alkalmazni az (1) bekezdés első albekezdése szerinti pénzügyi vállalkozás leányvállalataira.

2. FEJEZET

A hitelintézetek letelepedési joga

35. cikk

Bejelentési kötelezettség és az illetékes hatóságok közötti kapcsolat

(1) Az a hitelintézet, amely egy másik tagállam területén kíván fióktelepet létesíteni, köteles bejelenteni ezt a szándékát a székhelye szerinti tagállam illetékes hatóságainak.

(2) A tagállamok minden hitelintézettől, amely egy másik tagállamban fióktelepet kíván létesíteni, megkövetelik, hogy az (1) bekezdésben említett bejelentési kötelezettségének teljesítése során valamennyi alábbi információt bocsássa rendelkezésre:

a) a tagállam, amelynek területén fióktelep létesítését tervezi;

b) üzleti terv, amely többek között tartalmazza a folytatni kívánt tevékenységtípusokat és a fióktelep szervezeti felépítését;

c) az a cím a fogadó tagállamban, ahonnan a dokumentumok beszerezhetők;

d) a fióktelep vezetéséért felelős személyek neve.

(3) Amennyiben a folytatni kívánt tevékenységeket figyelembe véve a székhely szerinti tagállam illetékes hatóságainak nincs okuk kételkedni a hitelintézet adminisztratív felépítésének és pénzügyi helyzetének megfelelőségében, a (2) bekezdésben említett információk kézhezvételétől számított három hónapon belül közlik azokat a fogadó tagállam illetékes hatóságaival, és ennek megfelelően tájékoztatják a hitelintézetet.

A székhely szerinti tagállam illetékes hatóságai közlik a hitelintézet szavatolótőkéjének összegét és összetételét, valamint az 575/2013/EU rendelet 92. cikke szerinti tőkekövetelményeknek az összegét.

A második albekezdéstől eltérve, a 34. cikkben említett esetben a székhely szerinti tagállam illetékes hatóságai közlik a pénzügyi vállalkozás szavatolótőkéjének összegét és összetételét, valamint az anyavállalatát jelentő hitelintézetnek az 575/2013/EU rendelet 92. cikke (3) és (4) bekezdése szerint számított teljes kockázati kitettség értékét.

(4) Amennyiben a székhely szerinti tagállam illetékes hatóságai megtagadják, hogy a (2) bekezdésben említett információkat közöljék a fogadó tagállam illetékes hatóságaival, a tájékoztatás megtagadását az összes információ kézhezvételétől számított három hónapon belül megindokolják az érintett hitelintézet számára

A tájékoztatás megtagadása vagy a válasz elmulasztása esetén a székhely szerinti tagállam bíróságához lehet fordulni.

(5) Az EBH szabályozástechnikai standardtervezeteket dolgoz ki az e cikk értelmében rendelkezésre bocsátandó információk pontos meghatározása céljából.

A Bizottság felhatalmazást kap az első albekezdésben említett szabályozástechnikai standardoknak az 1093/2010/EU rendelet 10–14. cikkével összhangban történő elfogadására.

(6) Az EBH végrehajtás-technikai standardtervezeteket dolgoz ki az említett értesítés során használandó egységes formanyomtatványok, mintadokumentumok és eljárások kialakítása céljából.

A Bizottság felhatalmazást kap az első albekezdésben említett végrehajtás-technikai standardoknak az 1093/2010/EU rendelet 15. cikkével összhangban történő elfogadására.

(7) Az EBH a (5) és (6) bekezdésben említett technikai standardtervezeteket 2014. január 1-jéig benyújtja a Bizottsághoz.

36. cikk

A tevékenység megkezdése

(1) Mielőtt a hitelintézet fióktelepe megkezdi tevékenységét, a fogadó tagállam illetékes hatóságai a 35. cikkben említett információk kézhezvételétől számított két hónapon belül, a 4. fejezetnek megfelelően felkészülnek a hitelintézet felügyeletére, és szükség esetén megnevezik azokat a feltételeket, amelyeket a szóban forgó tevékenységek folytatása során a fogadó tagállamban a közjó érdekében be kell tartani.

(2) A fogadó tagállam illetékes hatóságaitól származó értesítés kézhezvételekor, vagy abban az esetben, ha az (1) bekezdésben előírt határidő anélkül telik le, hogy ilyen értesítés érkezett volna, a fióktelep létrehozható, és megkezdheti tevékenységét.

(3) Abban az esetben, ha a 35. cikk (2) bekezdésének b), c) vagy d) pontja alapján közölt bármelyik adatban változás következik be, a hitelintézet legalább egy hónappal a változtatást megelőzően írásban értesíti a székhely szerinti tagállam és a fogadó tagállam illetékes hatóságait a szóban forgó változásról, abból a célból, hogy lehetővé tegye a székhely szerinti tagállam illetékes hatóságai számára, hogy a 35. cikk szerinti értesítést követően határozatot hozzanak, valamint a fogadó tagállam illetékes hatóságai számára, hogy e cikk (1) bekezdése alapján a változtatás végrehajtásának feltételeit meghatározó határozatot hozzanak.

(4) Azokat a fióktelepeket, amelyek 1993. január 1-jét megelőzően a fogadó tagállamok hatályos rendelkezéseivel összhangban kezdték meg tevékenységüket, úgy kell tekinteni, mintha a 35. cikkben és az e cikk (1) és (2) bekezdésében meghatározott eljárást alkalmazták volna rájuk. 1993. január 1-jétől kezdődően ezekre a fióktelepekre e cikk (3) bekezdése, a 33. cikk, az 52. cikk és a 4. fejezet szabályai alkalmazandók.

(5) Az EBH szabályozástechnikai standardtervezeteket dolgoz ki az e cikk értelmében rendelkezésre bocsátandó információk pontos meghatározása céljából.

A Bizottság felhatalmazást kap az első albekezdésben említett szabályozástechnikai standardoknak az 1093/2010/EU rendelet 10–14. cikkével összhangban történő elfogadására.

(6) Az EBH végrehajtás-technikai standardtervezeteket dolgoz ki az említett értesítés során használandó egységes formanyomtatványok, mintadokumentumok és eljárások kialakítása céljából.

A Bizottság felhatalmazást kap az első albekezdésben említett végrehajtás-technikai standardoknak az 1093/2010/EU rendelet 15. cikkével összhangban történő elfogadására.

(7) Az EBH a (5) és (6) bekezdésben említett technikai standardtervezeteket 2014. január 1-jéig benyújtja a Bizottsághoz.

37. cikk

Tájékoztatás az elutasításokról

A tagállamok tájékoztatják a Bizottságot és az EBH-t azon esetek számáról és jellegéről, amelyekben a 35. cikk, valamint a 36. cikk (3) bekezdése alapján elutasításra került sor.

38. cikk

A fióktelepek összesítése

Egyetlen fióktelepnek tekintendő valamennyi üzletviteli hely, amelyet ugyanabban a tagállamban létesített egy olyan hitelintézet, amelynek székhelye egy másik tagállamban van.

3. FEJEZET

A szolgáltatásnyújtás szabadságának gyakorlása

39. cikk

Bejelentési eljárás

(1) Minden olyan hitelintézet, amely első alkalommal kíván a szolgáltatásnyújtás szabadsága alapján egy másik tagállam területén tevékenységet folytatni, bejelenti a székhely szerinti tagállama illetékes hatóságainak, hogy az I. mellékletben felsorolt tevékenységek közül melyeket szándékozik ott végezni.

(2) A székhely szerinti tagállam illetékes hatóságai az (1) bekezdésben előírt bejelentés kézhezvételétől számított egy hónapon belül megküldik azt a fogadó tagállam illetékes hatóságainak.

(3) Ez a cikk nem érinti az 1993. január 1-jét megelőzően szolgáltatásokat nyújtó hitelintézetek által szerzett jogokat.

(4) Az EBH szabályozástechnikai standardtervezeteket dolgoz ki az e cikk értelmében rendelkezésre bocsátandó információk pontos meghatározása céljából.

A Bizottság felhatalmazást kap az első albekezdésben említett szabályozástechnikai standardoknak az 1093/2010/EU rendelet 10–14. cikkével összhangban történő elfogadására.

(5) Az EBH végrehajtás-technikai standardtervezeteket dolgoz ki az említett értesítés során használandó egységes formanyomtatványok, mintadokumentumok és eljárások kialakítása céljából.

A Bizottság felhatalmazást kap az első albekezdésben említett végrehajtás-technikai standardoknak az 1093/2010/EU rendelet 15. cikkével összhangban történő elfogadására.

(6) Az EBH a (4) és (5) bekezdésben említett technikai standardtervezeteket 2014. január 1-jéig benyújtja a Bizottsághoz.

4. FEJEZET

A fogadó tagállam illetékes hatóságainak hatáskörei

40. cikk

Adatszolgáltatási követelmények

A fogadó tagállamok illetékes hatóságai előírhatják, hogy minden hitelintézet, amely a területükön fióktelepp el rendelkezik, rendszeresen adatszolgáltatást teljesítsen a fogadó tagállamban folytatott tevékenységeiről.

Az ilyen adatszolgáltatás kizárólag tájékoztatási vagy statisztikai célból, az 51. cikk (1) bekezdésének alkalmazása céljából, vagy az e fejezet szerinti felügyeleti célokból követelhető meg. Az adatszolgáltatásra legalább az 53. cikk (1) bekezdésében említettekkel egyenértékű szakmai titoktartási követelmények vonatkoznak.

A fogadó tagállam illetékes hatóságai az első albekezdésben említett hitelintézetektől információt kérhetnek különösen annak érdekében, hogy az említett illetékes hatóságok értékelhessék, hogy egy adott fióktelep az 51. cikk (1) bekezdése alapján jelentősnek minősül-e.

41. cikk

A székhely szerinti tagállam illetékes hatóságai által a fogadó tagállamban végzett tevékenységekkel kapcsolatban hozott intézkedések

(1) Amennyiben a fogadó tagállam illetékes hatóságai az 50. cikk értelmében a székhely szerinti tagállam illetékes hatóságaitól kapott információ alapján megállapítják, hogy egy hitelintézet esetében, amely a területükön fióktelepp el rendelkezik vagy szolgáltatást nyújt, a fogadó tagállamban végzett tevékenységekkel kapcsolatban a következők valamelyike teljesül, erről tájékoztatják a székhely szerinti tagállam illetékes hatóságait:

a) a hitelintézet nem felel meg az ezt az irányelvet átültető nemzeti rendelkezéseknek vagy az 575/2013/EU rendeletnek;

b) jelentős veszélye áll fenn annak, hogy a hitelintézet nem fog megfelelni az ezen irányelvet átültető nemzeti rendelkezéseknek vagy az 575/2013/EU rendeletnek.

A székhely szerinti tagállam illetékes hatóságai haladéktalanul megtesznek minden szükséges intézkedést annak biztosítása érdekében, hogy az érintett hitelintézet megszüntesse a meg nem felelés okait, illetve intézkedéseket hozzon a meg nem felelés kockázatának elkerülésére. Ezekről az intézkedésekről a székhely szerinti tagállam illetékes hatóságai haladéktalanul értesítik a fogadó tagállam illetékes hatóságait.

(2) Ha a fogadó tagállam illetékes hatóságai feltételezik, hogy a székhely szerinti tagállam illetékes hatóságai nem teljesítették vagy nem fogják teljesíteni az (1) bekezdés második albekezdése szerinti kötelezettségeiket, az ügyet az EBH elé utalhatják, és az 1093/2010/EU rendelet 19. cikkének megfelelően kérhetik az EBH segítségét. Ha az EBH az említett cikknek megfelelően eljár, akkor az említett rendelet 19. cikkének (3) bekezdése alapján 24 órán belül határozatot kell hoznia. Az említett rendelet 19. cikke (1) bekezdésének második albekezdésével összhangban, az EBH saját kezdeményezésére is közreműködhet az illetékes hatóságokkal a megállapodás elérésében.

42. cikk

Indokolás és közlés

A 41. cikk (1) bekezdése, a 43. cikk vagy a 44. cikk alapján meghozott, szankcióval kapcsolatos vagy a szolgáltatásnyújtás szabadságára vagy a letelepedés szabadságára vonatkozó korlátozásokat alkalmazó minden intézkedést megfelelően meg kell indokolni, és közölni kell az érintett hitelintézettel.

43. cikk

Óvintézkedések

(1) Vészhelyzet esetén a fogadó tagállam illetékes hatóságai a 41. cikk szerinti eljárás lefolytatását megelőzően, a székhely szerinti tagállam illetékes hatóságai általi intézkedésig vagy a 2001/24/EK irányelv 3. cikkében említett reorganizációs intézkedések meghozataláig megtehetik a betétesek, befektetők és ügyfelek érdekeit potenciálisan súlyosan fenyegető pénzügyi instabilitás megelőzéséhez szükséges óvintézkedéseket.

(2) Az 1) bekezdés szerinti óvintézkedéseknek arányosnak kell lenniük céljukkal, amely szerint védeniük kell a fogadó tagállambeli betétesek, befektetők és ügyfelek kollektív érdekeit potenciálisan súlyosan fenyegető pénzügyi instabilitással szemben. Az intézkedések magukban foglalhatják a kifizetés felfüggesztését. Ezen óvintézkedések eredményeként a hitelintézetnek a fogadó tagállambeli hitelezői nem részesülhetnek előnyben a más tagállambeli hitelezőkkel szemben.

(3) Az (1) bekezdés szerinti óvintézkedések hatálya megszűnik, amikor a székhely szerinti tagállam közigazgatási, illetve igazságügyi hatóságai a 2001/24/EK irányelv 3. cikke alapján reorganizációs intézkedéseket fogadnak el.

(4) A fogadó tagállam illetékes hatóságai megszüntetik az óvintézkedéseket, ha úgy tartják, hogy azok a 41. cikk alapján már nem indokoltak, kivéve ha az e cikk (3) bekezdésének megfelelően azok hatályukat vesztik.

(5) Az (1) bekezdés szerinti óvintézkedésekről haladéktalanul tájékoztatni kell a Bizottságot, az EBH-t és a többi tagállam illetékes hatóságait.

Ha a székhely szerinti tagállam vagy más érintett tagállam illetékes hatósága kifogásolja a fogadó tagállam illetékes hatóságai által hozott intézkedéseket, az ügyet az EBH elé utalhatják és az 1093/2010/EU rendelet 19. cikkével összhangban kérhetik a segítségét. Ha az EBH az említett cikknek megfelelően eljár, az említett rendelet 19. cikkének (3) bekezdése alapján 24 órán belül határozatot kell hoznia. Az említett rendelet 19. cikke (1) bekezdésének második albekezdésével összhangban, az EBH saját kezdeményezésére is segítheti az illetékes hatóságokat a megállapodás elérésében.

44. cikk

A fogadó tagállamok hatáskörei

A fogadó tagállamok – a 40. és a 41. cikk sérelme nélkül – gyakorolhatják az ezen irányelv által rájuk ruházott hatásköröket abból a célból, hogy megfelelő intézkedéseket hozzanak a területükön elkövetett, az ezen irányelv alapján vagy a közjó érdekében elfogadott szabályokba ütköző jogsértések megakadályozása vagy szankcionálása érdekében. Ez magában foglalja annak lehetőségét is, hogy a szabálysértő hitelintézeteket megakadályozzák abban, hogy bármilyen további ügyletet kezdeményezzenek a fogadó állam területén.

45. cikk

Az engedély visszavonását követő intézkedések

Az engedély visszavonása esetén a székhely szerinti tagállam illetékes hatóságai késedelem nélkül tájékoztatják a fogadó tagállam illetékes hatóságait. A fogadó tagállam illetékes hatóságai megteszik az ahhoz szükséges intézkedéseket, hogy megakadályozzák az érintett jogsértő hitelintézetet abban, hogy további ügyleteket kezdeményezzen a területükön, és megvédjék a betétesek érdekeit.

46. cikk

Reklám

E fejezet egyetlen rendelkezése sem akadályozza azokat a hitelintézeteket, amelyeknek a központi irodája más tagállamban van, hogy szolgáltatásaikat a fogadó tagállamban az összes rendelkezésre álló kommunikációs eszköz segítségével hirdessék, betartva a közjó érdekében elfogadott, az ilyen reklámozás formájára és tartalmára nézve irányadó jogszabályokat.

VI. CÍM

KAPCSOLATOK HARMADIK ORSZÁGOKKAL

47. cikk

Harmadik országbeli fióktelepekre vonatkozó bejelentés és a hozzáférés feltételei az említett fióktelepekkel rendelkező hitelintézetek számára

(1) Az Unión kívüli központi irodával rendelkező hitelintézetek harmadik országban lévő fióktelepeire azok tevékenységének megkezdésekor vagy folytatásakor a tagállamok nem alkalmaznak olyan rendelkezéseket, amelyek kedvezőbb bánásmódot eredményeznek, mint amelyben azoknak a hitelintézeteknek a fióktelepei részesülnek, amelyek központi irodája az Unióban van.

(2) Az illetékes hatóságok bejelentenek a Bizottságnak, az EBH-nak és a 2004/10/EK bizottsági határozat [1] által létrehozott Európai Bankbizottságnak minden olyan fiókengedélyt, amelyet harmadik országban található központi irodával rendelkező hitelintézeteknek adtak.

(3) Az Unió egy vagy több harmadik országgal kötött megállapodásokban hozzájárulhat olyan rendelkezések alkalmazásához, amelyek harmadik országban központi irodával rendelkező valamely hitelintézet fióktelepei számára azonos bánásmódot biztosítanak az Unió egész területén.

48. cikk

Harmadik országbeli felügyeleti hatóságokkal való együttműködés az összevont alapú felügyeletet illetően

(1) A Bizottság – valamely tagállam kérésére vagy saját kezdeményezésére – egy vagy több harmadik országgal kötendő megállapodások megtárgyalására irányuló javaslatokat nyújthat be a Tanácsnak, amely megállapodások az összevont alapú felügyelet alábbiak feletti gyakorlásának módjára vonatkoznak:

a) olyan intézmények, amelyek anyavállalatainak központi irodája harmadik országban van;

b) olyan harmadik országbeli intézmények, amelyek anyavállalatainak – akár intézmények, akár pénzügyi holding társaságok, akár vegyes pénzügyi holding társaságok – az Unió területén található a központi irodájuk.

(2) Az (1) bekezdésben említett megállapodások célja különösen, hogy biztosítsák, hogy:

a) a tagállamok illetékes hatóságai hozzájussanak az Unió területén elhelyezkedő olyan intézményeknek, pénzügyi holding társaságoknak vagy vegyes pénzügyi holding társaságoknak az összevont pénzügyi helyzetük alapján történő felügyeletéhez szükséges információkhoz, amelyek intézménynek vagy pénzügyi vállalkozásnak minősülő leányvállalatokkal rendelkeznek harmadik országban, vagy részesedésük van ilyen vállalkozásokban;

b) harmadik országok felügyeleti hatóságai hozzájussanak az olyan anyavállalatok felügyeletéhez szükséges információkhoz, amelyek központi irodája a területükön található, és amelyek intézménynek vagy pénzügyi vállalkozásnak minősülő leányvállalatokkal rendelkeznek egy vagy több tagállam területén, vagy részesedésük van ilyen vállalkozásokban;

c) az EBH az 1093/2010/EU rendelet 35. cikkének megfelelően megkapja a tagállamok illetékes hatóságaitól a harmadik országok nemzeti hatóságaitól származó információkat.

(3) Az EUMSZ 218. cikkének sérelme nélkül, a Bizottság – az európai bankbizottság segítségével – megvizsgálja az (1) bekezdésben említett tárgyalások kimenetelét és az ebből fakadó helyzetet.

(4) E cikk alkalmazásában az EBH az 1093/2010/EU rendelet 33. cikkének megfelelően segíti a Bizottságot.

VII. CÍM

PRUDENCIÁLIS FELÜGYELET

1. FEJEZET

A prudenciális felügyelet elvei

I. szakasz

A székhely szerinti és a fogadó tagállam hatásköre és feladatai

49. cikk

A székhely szerinti tagállam és a fogadó tagállam hatásköre

(1) Valamely intézmény prudenciális felügyelete – beleértve azoknak a tevékenységeknek a felügyeletét is, amelyeket a szóban forgó intézmény a 33. és 34. cikknek megfelelően végez – a székhely szerinti tagállam illetékes hatóságainak a feladata, az ezen irányelvben foglalt azon rendelkezések sérelme nélkül, amelyek a fogadó tagállam illetékes hatóságaira ruháznak felelősséget.

(2) Az (1) bekezdés nem zárja ki az összevont alapú felügyeletet.

(3) A fogadó tagállam által hozott intézkedések nem részesíthetnek diszkriminatív vagy korlátozó jellegű bánásmódban egy intézményt azon az alapon, hogy azt másik tagállamban engedélyezték.

[1] HL L 3., 2004.1.7., 36. o.

50. cikk

Felügyeleti együttműködés

(1) Az érintett tagállamok illetékes hatóságai szorosan együttműködnek abból a célból, hogy felügyeljék az olyan intézmények tevékenységeit, amelyek azon a tagállamon kívül, amelyikben központi irodájuk van, más tagállamban vagy tagállamokban is működnek, különösen fióktelepen keresztül. Az illetékes hatóságok kölcsönösen ellátják egymást az ilyen intézmények irányítására és tulajdoni viszonyaira vonatkozó minden információval, amely várhatóan megkönnyíti felügyeletüket és az engedélyezési feltételek vizsgálatát, továbbá minden olyan információval, amely feltehetőleg megkönnyíti az ilyen intézmények ellenőrzését, különös tekintettel a likviditásra, a fizetőképességre, betétgaranciára, a nagykockázatok vállalásának korlátozására, az intézmény rendszerkockázatát potenciálisan befolyásoló egyéb tényezőkre, az adminisztratív és számviteli eljárásokra és belső ellenőrzési mechanizmusokra.

(2) A székhely szerinti tagállam illetékes hatóságai az intézmény által a fióktelepein keresztül végzett tevékenységeknek – az 575/2013/EU rendelet hatodik része és ezen irányelv VII. címének 3. fejezete szerinti – likviditási felügyeletéhez kapcsolódó minden információt és megállapítást azonnal a fogadó tagállam illetékes hatóságai rendelkezésére bocsátanak, amennyiben az adott információ és megállapítás lényeges a fogadó tagállambeli betétesek vagy befektetők védelme szempontjából.

(3) A székhely szerinti tagállam illetékes hatóságai azonnal tájékoztatják az összes fogadó tagállam illetékes hatóságait, ha likviditási zavar következik be, vagy bekövetkezése valószínűsíthető. Ennek az információnak a helyreállítási terv megtervezésére és végrehajtására, valamint az ebben az összefüggésben hozott prudenciális felügyeleti intézkedésekre vonatkozó részleteket is tartalmaznia kell.

(4) A székhely szerinti tagállam illetékes hatóságai kérésre tájékoztatást és magyarázatot adnak a fogadó tagállam illetékes hatóságainak arról, hogy az utóbbi által átadott információkat és megállapításokat hogyan vették figyelembe. Ha az információk és megállapítások közlését követően a fogadó tagállam illetékes hatóságai fenntartják, hogy a székhely szerinti tagállam illetékes hatóságai nem hoztak megfelelő intézkedéseket, a fogadó tagállam illetékes hatóságai a székhely szerinti tagállam illetékes hatósága és az EBH tájékoztatását követően meghozhatják a megfelelő intézkedéseket a további jogsértések megelőzése és a betétesek, a befektetők és a szolgáltatásokat igénybe vevő egyéb személyek érdekeinek védelme, illetve a pénzügyi rendszer stabilitásának védelme érdekében.

Amennyiben a székhely szerinti tagállam illetékes hatóságai nem értenek egyet a fogadó tagállam illetékes hatóságai által meghozandó intézkedésekkel, az ügyet az EBH elé utalhatják és az 1093/2010/EU rendelet 19. cikkével összhangban kérhetik a segítségét. Ha az EBH az említett cikknek megfelelően eljár, akkor egy hónapon belül határoznia kell.

(5) Az illetékes hatóságok az EBH elé utalhatják azokat az eseteket, amelyekben valamely együttműködés – különösen információcsere – iránti megkeresést elutasítottak, vagy arra ésszerű időn belül nem reagáltak. Az EUMSZ 258. cikkének sérelme nélkül, az EBH az említett esetekben az 1093/2010/EU rendelet 19. cikke által rá ruházott hatásköröknek megfelelően járhat el. Az említett rendelet 19. cikke (1) bekezdésének második albekezdésével összhangban, az EBH saját kezdeményezésére is segítheti az illetékes hatóságokat az e cikk szerinti információcserére vonatkozó megállapodás elérésében.

(6) Az EBH szabályozástechnikai standardtervezeteket dolgoz ki az e cikkben említett információk pontos meghatározása céljából.

A Bizottság felhatalmazást kap az első albekezdésben említett szabályozástechnikai standardoknak az 1093/2010/EU rendelet 10–14. cikkével összhangban történő elfogadására.

(7) Az EBH végrehajtás-technikai standardtervezeteket dolgoz ki az információmegosztási követelményekhez szükséges, az intézmények felügyeletét várhatóan megkönnyítő egységes formanyomtatványok, mintadokumentumok és eljárások kialakítása céljából.

A Bizottság felhatalmazást kap az első albekezdésben említett végrehajtás-technikai standardoknak az 1093/2010/EU rendelet 15. cikkével összhangban történő elfogadására.

(8) Az EBH a (6) és (7) bekezdésben említett technikai standardtervezeteket 2014. január 1-jéig benyújtja a Bizottsághoz.

51. cikk

Jelentős fióktelepek

(1) A fogadó tagállam illetékes hatóságai a 112. cikk (1) bekezdésének alkalmazása esetén a összevont felügyeletet ellátó hatóságtól vagy a székhely szerinti tagállam illetékes hatóságaitól kérhetik, hogy egy olyan intézmény fióktelepét tekintsék jelentősnek, amely nem minősül az 575/2013/EU rendelet 95. cikkének hatálya alá tartozó befektetési vállalkozásnak.

A kérésben meg kell indokolni, hogy a fióktelep mi alapján tekinthető jelentősnek, különös tekintettel a következő szempontokra:

a) a fióktelepének fogadó tagállambeli piaci részesedése a betétállományokat tekintve meghaladja-e a 2 %-ot;

b) az intézmény tevékenységének felfüggesztése vagy megszüntetése milyen hatást gyakorolna a fogadó tagállam rendszerszintű likviditására, valamint fizetési, klíring és elszámolási rendszereire;

c) az ügyfélszámot tekintve mekkora a fióktelep mérete és jelentősége a fogadó tagállam banki vagy pénzügyi rendszerében.

A székhely szerinti és a fogadó tagállam illetékes hatóságai, és a 112. cikk (1) bekezdésének alkalmazása esetén az összevont felügyeletet ellátó hatóság minden tőlük telhetőt megtesznek annak érdekében, hogy a fióktelep jelentőssé minősítésének ügyében együttesen határozzanak.

Ha az első albekezdésben említett kérés kézhezvételétől számított két hónapon belül nem hoznak együttes határozatot, akkor a fogadó tagállam illetékes hatóságai újabb két hónapos határidőn belül egyedül döntenek arról, hogy a fióktelep jelentősnek minősül-e. A fogadó tagállam illetékes hatóságai határozatukban figyelembe veszik az összevont felügyeletet ellátó hatóságnak vagy a székhely szerinti tagállam illetékes hatóságainak a véleményét és fenntartásait.

A harmadik és a negyedik albekezdésben említett határozatokat egy, a teljes körű indokolással ellátott dokumentumba kell foglalni és meg kell küldeni az érintett illetékes hatóságoknak, továbbá kötelező érvényűnek minősülnek, és az érintett tagállamok illetékes hatóságai által alkalmazandók.

A fióktelep jelentőssé minősítése nem érinti az illetékes hatóságok ezen irányelv szerinti jogait és kötelességeit.

(2) Egy jelentős fióktelep letelepedésekor a székhely szerinti tagállam illetékes hatóságai továbbítják a fogadó tagállam illetékes hatóságainak a 117. cikk (1) bekezdésének c) és d) pontjában említett információt, és a fogadó tagállam illetékes hatóságaival együttműködve végrehajtják a 112. cikk (1) bekezdésének c) pontjában említett feladatokat.

Ha egy székhely szerinti tagállam illetékes hatósága a 114. cikk (1) bekezdésében említett vészhelyzetről szerez tudomást, akkor haladéktalanul figyelmezteti az 58. cikk (4) bekezdésében és az 59. cikk (1) bekezdésében említett hatóságokat.

Jelentős fióktelepek letelepedésekor a székhely szerinti tagállam illetékes hatóságai közlik a fogadó tagállam illetékes hatóságaival a 97. cikkben, és adott esetben a 113. cikk (2) bekezdésének a) pontjában említett, az ilyen fióktelepekkel rendelkező intézmények kockázatértékelésének eredményeit. A hatóságok továbbítják a 104. és a 105. cikk szerinti határozatokat is, amennyiben ezek az értékelések és határozatok a fióktelepek szempontjából lényegesek.

Jelentős fióktelepek letelepedésekor a székhely szerinti tagállam illetékes hatóságai konzultációt folytatnak a fogadó tagállam illetékes hatóságaival a 86. cikk (11) bekezdésében előírt működési intézkedésekről, ha ez releváns a fogadó tagállam pénznemét érintő likviditási kockázatok szempontjából.

Ha a székhely szerinti tagállam illetékes hatóságai nem folytattak konzultációt a fogadó tagállam illetékes hatóságaival, vagy ha a fogadó tagállam illetékes hatóságai a konzultációt követően még mindig úgy ítélik meg, hogy a 86. cikk (11) bekezdésében előírt működési intézkedések nem megfelelőek, a fogadó tagállam illetékes hatóságai az ügyet az 1093/2010/EU rendelet 19. cikkének megfelelően az EBH elé utalhatják és segítségét kérhetik.

(3) Amennyiben a 116. cikk nem alkalmazandó, a más tagállamokban jelentős fióktelepekkel rendelkező intézményt felügyelő illetékes hatóságok az e cikk (2) bekezdésében és az 50. cikkben említett együttműködés megkönnyítése céljából felügyeleti kollégiumot hoznak létre, és betöltik annak elnöki posztját. A kollégium a székhely szerinti tagállam illetékes hatósága által, az érintett illetékes hatóságokkal folytatott konzultációt követően kidolgozandó írásbeli megállapodás alapján jön létre és működik. A székhely szerinti tagállam illetékes hatósága dönt arról, hogy mely illetékes hatóságok vegyenek részt a kollégium adott ülésén vagy adott tevékenységeiben.

A székhely szerinti tagállam illetékes hatósága a döntésében figyelembe veszi, hogy a tervezendő vagy koordinálandó felügyeleti tevékenység az említett hatóságok szempontjából mennyire lényeges, különös tekintettel az érintett tagállamok pénzügyi rendszerének stabilitására gyakorolt, a 7. cikkben említett lehetséges hatásokra, valamint az e cikk (2) bekezdésében említett kötelezettségekre.

A székhely szerinti tagállam illetékes hatósága teljes körűen, előre tájékoztatja a kollégium valamennyi tagját az ülések megszervezéséről, a legfontosabb megvitatandó kérdésekről és a megtárgyalandó tevékenységekről. A székhely szerinti tagállam illetékes hatósága teljes körűen, megfelelő időben tájékoztatja továbbá a kollégium valamennyi tagját az ülések során tett lépésekről vagy a végrehajtott intézkedésekről.

(4) Az EBH szabályozástechnikai standardtervezeteket dolgoz ki a felügyeleti kollégiumok működésére vonatkozó általános feltételek pontos meghatározása céljából.

A Bizottság felhatalmazást kap az első albekezdésben említett szabályozástechnikai standardoknak az 1093/2010/EU rendelet 10–14. cikkével összhangban történő elfogadására.

(5) Az EBH végrehajtás-technikai standardtervezeteket dolgoz ki a felügyeleti kollégiumok operatív működésének meghatározása céljából.

A Bizottság felhatalmazást kap az első albekezdésben említett végrehajtás-technikai standardoknak az 1093/2010/EU rendelet 15. cikkével összhangban történő elfogadására.

(6) Az EBH a (4) és (5) bekezdésben említett technikai standardtervezeteket 2014. december 31-ig benyújtja a Bizottsághoz.

52. cikk

Másik tagállamban létesített fióktelepek helyszíni ellenőrzése és vizsgálata

(1) A fogadó tagállamok gondoskodnak arról, hogy amennyiben egy másik tagállamban engedélyezett intézmény fióktelepen keresztül folytat tevékenységet, a székhely szerinti tagállam illetékes hatóságai a fogadó tagállam illetékes hatóságainak tájékoztatását követően maguk elvégezhessék, vagy az általuk erre a célra kijelölt személyek közvetítésével végrehajtathassák az 50. cikkben említett információk helyszíni ellenőrzését és a fióktelepek vizsgálatát.

(2) A székhely szerinti tagállam illetékes hatóságai a fióktelepek vizsgálata céljából szintén alkalmazhatják a 118. cikkben megállapított egyéb eljárások valamelyikét.

(3) A fogadó tagállam illetékes hatóságai hatáskörrel rendelkeznek az intézmények fióktelepei által a területükön végzett tevékenységek eseti alapú ellenőrzésének és vizsgálatának lefolytatására és a fióktelepről annak tevékenységeire vonatkozó, valamint felügyeleti célú információk bekérésére, amennyiben azt a fogadó tagállam pénzügyi rendszerének stabilitása szempontjából lényegesnek ítélik. Az ellenőrzés és vizsgálat elvégzése előtt a fogadó tagállam illetékes hatóságai konzultációt folytatnak a székhely szerinti tagállam illetékes hatóságaival. Az ellenőrzést és vizsgálatot követően a fogadó tagállam illetékes hatóságai továbbítják a székhely szerinti tagállam illetékes hatóságainak azokat az információkat és megállapításokat, amelyek az intézmény kockázatértékelése vagy a fogadó tagállamban a pénzügyi rendszer stabilitása szempontjából lényegesek. A székhely szerinti tagállam illetékes hatóságai kellően figyelembe veszik ezt az információt és ezeket a megállapításokat a 99. cikkben említett felügyeleti vizsgálati programjuk meghatározásakor, tekintettel a fogadó tagállamban a pénzügyi rendszer stabilitására is.

(4) A fióktelepek helyszíni ellenőrzését és vizsgálatát annak a tagállamnak a joga szerint kell elvégezni, amelyben az ellenőrzést vagy a vizsgálatot végzik.

II. szakasz

Információcsere és szakmai titoktartás

53. cikk

Szakmai titoktartás

(1) A tagállamok úgy rendelkeznek, hogy minden olyan személy, aki az illetékes hatóságoknak dolgozik vagy dolgozott, valamint az illetékes hatóságok nevében eljáró könyvvizsgálók vagy szakértők szakmai titoktartásra kötelezettek.

A hivatali kötelezettségeik teljesítése során e személyek, könyvvizsgálók vagy szakértők tudomására jutó bizalmas természetű információ csak olyan összefoglaló vagy összesített formában hozható nyilvánosságra, amelyből az egyes hitelintézeteket nem lehet azonosítani, a büntetőjog hatálya alá tartozó esetek kivételével.

Mindazonáltal, ha egy hitelintézetet fizetésképtelennek nyilvánítottak, vagy kényszerfelszámolására kerül sor, az a bizalmas természetű információ, amely nem érinti a hitelintézet megmentésére irányuló kísérletekben részt vevő harmadik feleket, nyilvánosságra hozható a polgári jogi vagy kereskedelmi jogi eljárás során.

(2) Az (1) bekezdés nem akadályozza az illetékes hatóságokat abban, hogy az ezen irányelvnek, az 575/2013/EU rendeletnek, a hitelintézetekre alkalmazandó egyéb irányelveknek, valamint az 1092/2010/EU rendelet 15. cikkének, az 1093/2010/EU rendelet 31., 35. és 36. cikkének és az 1095/2010/EU rendelet 31. és 36. cikkének megfelelően információkat cseréljenek egymással, vagy az ERKT-nak, az EBH-nak és az 1095/2010/EU európai parlamenti és tanácsi rendelettel [1] létrehozott európai felügyeleti hatóságnak (Európai Értékpapír-piaci Hatóság) (EÉPH) információkat továbbítsanak. Az így továbbított információkra is az (1) bekezdés vonatkozik.

(3) Az (1) bekezdés nem akadályozza az illetékes hatóságokat abban, hogy nyilvánosságra hozzák az ezen irányelv 100. cikkének vagy az 1093/2010/EU rendelet 32. cikkének megfelelően elvégzett stressztesztek eredményeit, sem abban, hogy továbbítsák a stressztesztek eredményeit az EBH-nak az uniós szintű stressztesztek eredményeinek EBH általi nyilvánosságra hozatala céljából.

54. cikk

A bizalmas információ felhasználása

Az 53. cikk alapján bizalmas információkhoz jutó illetékes hatóságok ezt az információt kizárólag hivatali kötelességük ellátása során használhatják fel, és csak a következő célok valamelyikére:

a) hogy ellenőrizzék a hitelintézetek tevékenységéhez való hozzáférésre vonatkozó feltételek betartását, és megkönnyítsék az ilyen tevékenység elkülönített vagy összevont alapú felügyeletét, különös tekintettel a likviditás, a fizetőképesség, a nagykockázatok vállalásának megfigyelésére, az igazgatási és számviteli eljárásokra és a belső ellenőrzési mechanizmusokra;

b) szankciók alkalmazása céljából;

c) az illetékes hatóság határozatával szembeni közigazgatási jogorvoslati eljárásban, beleértve a 72. cikk szerinti bírósági eljárásokat;

[1] HL L 331., 2010.12.15., 84. o.

d) a hitelintézetek terén elfogadott uniós jogban meghatározott különös rendelkezések alapján kezdeményezett bírósági eljárásokban.

55. cikk

Együttműködési megállapodások

A tagállamok és az EBH – az 1093/2010/EU rendelet 33. cikkének megfelelően – csak abban az esetben köthetnek információcserét előíró együttműködési megállapodásokat harmadik országok felügyeleti hatóságaival vagy harmadik országbeli hatóságokkal vagy szervekkel az ezen irányelv 56. cikkével és 57. cikke (1) bekezdésével összhangban, ha a közölt információkra olyan garancia vonatkozik, amelynek keretében a szakmai titoktartási követelmények legalább olyan szigorúak, mint az ezen irányelv 53. cikke (1) bekezdésében meghatározottak. A szóban forgó információcserének az említett hatóságok vagy szervek felügyeleti feladatainak ellátását kell szolgálnia.

Amennyiben az információ egy másik tagállamból származik, az kizárólag azon illetékes hatóságok kifejezett hozzájárulásával hozható nyilvánosságra, akik azt nyilvánosságra hozták, és csak abból a célból, amelyhez az említett hatóságok hozzájárulásukat adták.

56. cikk

Hatóságok közötti információcsere

Az 53. cikk (1) bekezdése és az 54. cikk nem zárja ki a felügyeleti feladatok ellátása során végzett, az egy tagállamon belüli illetékes hatóságok vagy különböző tagállamok illetékes hatóságai közötti információcserét, és/vagy az illetékes hatóságok és az alábbiak közötti információcserét:

a) olyan hatóságok, amelyeket más pénzügyi szektorbeli szervezetek állami felügyeletével bíztak meg, továbbá a pénzügyi piacok felügyeletéért felelős hatóságok;

b) olyan hatóságok vagy szervek, amelyeknek feladata, hogy a makroprudenciális szabályok révén megőrizzék a pénzügyi rendszer stabilitását a tagállamokban;

c) olyan reorganizációs hatóságok vagy szervek, amelyek feladata a pénzügyi rendszer stabilitásának megőrzése;

d) Az 575/2013/EU rendelet 113. cikke (7) bekezdésében említett szerződéses alapon létrehozott vagy intézményvédelmi rendszerek;

e) olyan szervek, amelyek az intézmények felszámolási és csődeljárásában, valamint más hasonló eljárásokban vesznek részt;

f) olyan személyek, akik intézmények, biztosítók és pénzügyi vállalkozások jogszabályban előírt könyvvizsgálatát végzik.

Az 53. cikk (1) bekezdése és az 54. cikk nem zárja ki az olyan szervek tájékoztatását, amelyek betétbiztosítási rendszereket és befektető-védelmi rendszereket működtetnek, és a továbbított információkra feladataik ellátásához van szükségük.

A kapott információra minden esetben az 53. cikk (1) bekezdésében említett szakmai titoktartási követelményekkel legalább egyenértékű követelmények vonatkoznak.

57. cikk

Felvigyázó szervekkel való információcsere

(1) Az 53., 54. és 55. cikktől függetlenül a tagállamok engedélyezhetik az információcseréjét az illetékes hatóságok és a következők felügyeletét ellátó hatóságok között:

a) az intézmények felszámolásában és csődeljárásában, valamint más hasonló eljárásokban részt vevő szervek;

b) a 575/2013/EU rendelet 113. cikke (7) bekezdésében említett, szerződéses alapon létrehozott vagy intézményvédelmi rendszerek;

c) az intézmények, biztosítók és pénzügyi vállalkozások jogszabályban előírt könyvvizsgálatát végző személyek.

(2) Az (1) bekezdésben említett esetekben a tagállamok legalább a következő feltételek teljesülését megkövetelik:

a) az információcsere az (1) bekezdésben említett feladatok ellátását szolgálja;

b) a kapott információra az 53. cikk (1) bekezdésében említett szakmai titoktartási követelményekkel legalább egyenértékű követelmények vonatkoznak;

c) amennyiben az információ egy másik tagállamból származik, az kizárólag azon illetékes hatóságok kifejezett hozzájárulásával hozható nyilvánosságra, akik azt nyilvánosságra hozták, és csak abból a célból, amelyhez az említett hatóságok hozzájárulásukat adták.

(3) Az 53–55. cikktől függetlenül, a pénzügyi rendszer stabilitásának és integritásának erősítése céljából a tagállamok engedélyezhetik az információcseréjét az illetékes hatóságok és a jogszabály alapján a társasági jog megsértésének felderítéséért és kivizsgálásáért felelős hatóságok vagy szervek között.

Ilyen esetekben a tagállamok legalább a következő feltételek teljesülését követelik meg:

a) az információcsere a társasági jog megsértésének felderítését és kivizsgálását szolgálja;

b) a kapott információra az 53. cikk (1) bekezdésében meghatározott szakmai titoktartási követelményekkel legalább egyenértékű követelmények vonatkoznak;

c) amennyiben az információ egy másik tagállamból származik, az kizárólag azon illetékes hatóságok kifejezett hozzájárulásával hozható nyilvánosságra, akik azt nyilvánosságra hozták, és csak abból a célból, amelyhez az említett hatóságok hozzájárulásukat adták.

(4) Amennyiben az (1) bekezdésben említett hatóságok vagy szervek felderítési vagy nyomozási feladataikat olyan személyek segítségével végzik, akiket különleges szakértelmükre tekintettel bíztak meg, de nem közszolgálati alkalmazottak, a (3) bekezdés első albekezdésében biztosított információcsere lehetőségét a (3) bekezdés második albekezdésében meghatározott feltételekkel a tagállam rájuk is kiterjesztheti.

(5) Az illetékes hatóságok közlik az EBH-val azoknak a hatóságoknak vagy szerveknek a nevét, amelyek e cikk értelmében információt kaphatnak.

(6) A (4) bekezdés végrehajtása érdekében a (3) bekezdésben említett hatóságok vagy szervek közlik az információt továbbító illetékes hatóságokkal azoknak a személyeknek a nevét és pontos feladatkörét, akik részére az információt meg kell küldeni.

58. cikk

Monetáris, betétvédelmi, rendszerszintű és fizetési szempontokat érintő információk továbbítása

(1) E fejezet rendelkezései semmilyen tekintetben nem korlátozzák az illetékes hatóságot abban, hogy továbbítsa az alábbiak részére a feladataik ellátását szolgáló információkat:

a) a KBER központi bankjai és más, monetáris hatósági minőségükben hasonló feladatokat ellátó szervek, ha az információk a jogszabályban előírt feladataik teljesítéséhez szükségesek, beleértve a monetáris politika irányítását és a kapcsolódó likviditási intézkedéseket, a fizetési, klíring és elszámolási rendszerek felügyeletét és a pénzügyi rendszerek stabilitásának védelmét;

b) a 575/2013/EU rendelet 113. cikke (7) bekezdésében említett, szerződéses alapon létrehozott vagy intézményvédelmi rendszerek;

c) szükség szerint más, a fizetési rendszerek felvigyázásáért felelős hatóságok;

d) az ERKT, az 1094/2010/EU európai parlamenti és tanácsi rendelettel [1] létrehozott európai felügyeleti hatóság (Európai Biztosítás- és Foglalkoztatóinyugdíj-Hatóság) (EBFH) és az EÉPH, amennyiben az információk az 1092/2010/EU, az 1094/2010/EU és az 1095/2010/EU rendeletben előírt feladataik ellátásához szükségesek.

A tagállamok meghozzák a megfelelő intézkedéseket azoknak az akadályoknak az elhárítására, amelyek korlátozzák az illetékes hatóságokat abban, hogy az első bekezdéssel összhangban továbbítsák az információkat.

(2) E fejezet rendelkezései semmilyen tekintetben nem korlátozzák az (1) bekezdésben említett hatóságokat vagy szerveket abban, hogy közöljék az illetékes hatóságokkal azokat az információkat, amelyekre az 54. cikk alkalmazásához szükségük lehet.

(3) Az (1) és (2) bekezdéssel összhangban megkapott információkra az 53. cikk (1) bekezdésében említett szakmai titoktartási követelményekkel legalább egyenértékű követelmények vonatkoznak.

(4) A tagállamok megteszik a szükséges intézkedéseket annak biztosítása érdekében, hogy a 114. cikk (1) bekezdése szerinti vészhelyzetben az illetékes hatóságok haladéktalanul továbbítsák az információkat a KBER központi bankjainak, ha az információk a jogszabályban előírt feladataik teljesítéséhez szükségesek, beleértve a monetáris politika irányítását és a kapcsolódó likviditási intézkedéseket, a fizetési, klíring és elszámolási rendszerek felügyeletét, és a pénzügyi rendszer stabilitásának védelmét, illetve az ERKT-nak, ha az ilyen információk a jogszabályban előírt feladatai teljesítéséhez szükségesek.

59. cikk

Információtovábbítás egyéb szerveknek

(1) Az 53. cikk (1) bekezdése és az 54. cikk ellenére, a nemzeti jogban megállapított rendelkezések alapján a tagállamok engedélyezhetik bizonyos adatok továbbítását a központi kormányzati szervezet más szervei számára, amelyek az intézmények, pénzügyi vállalkozások és biztosítók felügyeletére vonatkozó jogszabályokért felelősek, továbbá az ilyen szervek nevében eljáró felügyelők számára.

Az ilyen információk azonban csak abban az esetben továbbíthatók, ha arra a prudenciális felügyelet, illetve a fizetésképtelenné váló intézmények megelőző vagy helyreállító kezelése miatt szükség van. Az e cikk (2) bekezdésének sérelme nélkül az információhoz hozzáférő személyekre legalább az 53. cikk (1) bekezdésében említettel egyenértékű szakmai titoktartási követelmények vonatkoznak.

[1] HL L 331., 2010.12.15., 48. o.

A 114. cikk (1) bekezdése szerinti vészhelyzetben a tagállamok engedélyezik, hogy az illetékes hatóságok bármely olyan információt továbbítsanak valamennyi érintett tagállamnak az e bekezdés első albekezdésében említett hivatali szervei részére, amely azok számára lényeges.

(2) A tagállamok a következő feltételekkel engedélyezhetik az intézmények prudenciális felügyeletéhez kapcsolódó bizonyos információk továbbítását a saját tagállamuk parlamenti vizsgálóbizottságai, a saját tagállamuk számvevőszéke vagy a saját tagállamuk egyéb vizsgálati szervei számára:

a) a szerveknek az intézmények felügyeletéért felelős hatóságok intézkedéseinek kivizsgálására vagy ellenőrzésére vagy az ilyen felügyeletre vonatkozó jogszabályalkotásra a nemzeti jogban pontosan meghatározott megbízása van;

b) az a) pontban említett megbízás teljesítéséhez feltétlenül szükség van az információra;

c) az információhoz hozzáférő személyekre a nemzeti jog alapján legalább az 53. cikk (1) bekezdésében említettel egyenértékű szakmai titoktartási kötelezettség vonatkozik;

d) amennyiben az információ egy másik tagállamból származik, az kizárólag azon illetékes hatóságok kifejezett hozzájárulásával hozható nyilvánosságra, akik azt nyilvánosságra hozták, és csak abból a célból, amelyhez az említett hatóságok hozzájárulásukat adták.

Amennyiben a prudenciális felügyelethez kapcsolódó információk közlése személyes adatok feldolgozását is magában foglalja, az első albekezdésben említett szervek általi feldolgozásnak összhangban kell lennie a 95/46/EK irányelvet átültető, alkalmazandó nemzeti jogszabályokkal.

60. cikk

Helyszíni ellenőrzés és vizsgálat során szerzett információk közlése

A tagállamok biztosítják, hogy az 52. cikk (4) bekezdése, az 53. cikk (2) bekezdése és az 56. cikk alapján kapott információkat, valamint az 52. cikk (1) és (2) bekezdésében említett helyszíni ellenőrzés útján nyert információkat az 59. cikkben említett esetekben nem közlik, kivéve ha az információt átadó illetékes hatóságok vagy az ilyen helyszíni ellenőrzés és vizsgálat helye szerinti tagállam illetékes hatóságai ehhez kifejezetten hozzájárulnak.

61. cikk

A klíring és elszámolási szolgáltatásokat érintő információk közlése

(1) E fejezet rendelkezései semmilyen tekintetben nem korlátozzák a tagállamok illetékes hatóságait abban, hogy az 53., 54. és 55. cikkben említett információt olyan elszámolóházzal vagy a nemzeti jogszabályok által elismert hasonló szervvel közöljék, amely klíring, illetve elszámolási szolgáltatásokat nyújt valamelyik nemzeti piacukon, amennyiben úgy ítélik meg, hogy az információ közlésére szükség van e szervek megfelelő működésének biztosításához a piaci résztvevők mulasztásai vagy lehetséges mulasztásai esetén. A kapott információra az 53. cikk (1) bekezdésében említett szakmai titoktartási követelményekkel legalább egyenértékű követelményeket kell alkalmazni.

(2) A tagállamok ugyanakkor biztosítják, hogy az 53. cikk (2) bekezdése értelmében kapott információkat az (1) bekezdésben meghatározott körülmények között ne lehessen nyilvánosságra hozni az adatokat kiszolgáltató illetékes hatóságok kifejezett hozzájárulása nélkül.

62. cikk

A személyes adatok feldolgozása

A személyes adatok ezen irányelv céljaira történő feldolgozását a 95/46/EK irányelvvel és adott esetben a 45/2001/EK rendelettel összhangban kell végezni.

III. szakasz

Az éves és összevont beszámolók jogi ellenőrzéséért felelős személyek feladatai

63. cikk

Az éves és összevont beszámolók jogi ellenőrzéséért felelős személyek feladatai

(1) A tagállamok előírják, hogy az éves és összevont (konszolidált) éves beszámolók jog szerinti könyvvizsgálatáról szóló, 2006. május 17-i 2006/43/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvnek [1] megfelelően engedéllyel rendelkező személy, aki valamely intézményben a meghatározott jogi formájú társaságok éves beszámolójáról szóló, 1978. július 25-i 78/660/EGK tanácsi irányelv [2] 51. cikkében, az összevont (konszolidált) éves beszámolóról szóló, 1983. június 13-i 83/349/EGK irányelv [3] 37. cikkében, a 2009/65/EK irányelv 73. cikkében meghatározott feladatokat vagy bármely más jogszabályban előírt feladatokat végez, köteles haladéktalanul jelenteni az illetékes hatóságoknak minden olyan, az adott intézménnyel kapcsolatos tényt vagy döntést, amely e feladatok teljesítése során jutott tudomására, és amely:

a) azoknak a törvényi, rendeleti vagy közigazgatási rendelkezéseknek az érdemi megsértését jelentheti, amelyek megszabják az engedélyezésre vonatkozó feltételeket, vagy amelyek konkrétan az intézményi tevékenység gyakorlását szabályozzák;

b) befolyásolhatja az intézmény folyamatos működését;

[1] HL L 157., 2006.6.9., 87. o.
[2] HL L 222., 1978.8.14., 11. o.
[3] HL L 193., 1983.7.18., 1. o.

c) a beszámoló hitelesítésének megtagadásához vagy fenntartások kifejezéséhez vezethet.

A tagállamok biztosítják legalább azt, hogy az első albekezdésben említett személy szintén köteles legyen jelenteni minden olyan tényt vagy döntést, amely egy, az első albekezdésben leírt feladat végzése során olyan vállalkozásnál jut tudomására, amely az ellenőrzési viszonyból eredően szoros kapcsolatban van azzal az intézménnyel, amelyben az illető az adott feladatot végzi.

(2) Az (1) bekezdésben említett tények vagy döntések jóhiszemű közlése az illetékes hatóságokkal a 2006/43/EK irányelv értelmében engedéllyel rendelkező személyek részéről nem képezi az információ közlésére vonatkozó olyan korlátozások megszegését, amelyeket szerződés vagy törvényi, rendeleti vagy közigazgatási rendelkezés ír elő, és nem alapozza meg e személyek bárminemű felelősségét. Hacsak nincs ezzel ellentétes kényszerítő ok, az ilyen információt egyidejűleg az intézmény vezető testületével is közölni kell.

IV. szakasz

Felügyeleti hatáskörök, szankcionálási hatáskör és jogorvoslathoz való jog

64. cikk

Felügyeleti és szankcionálási hatáskörök

(1) Az illetékes hatóságoknak rendelkezniük kell a feladataik ellátásához szükséges minden olyan felügyeleti hatáskörrel, amely révén beavatkozhatnak az intézmények tevékenységébe, beleértve különösen a 18. cikk szerinti engedély-visszavonási jogot, valamint a 102. cikk alapján szükséges hatáskört és a 104. és a 105. cikkben megállapított hatáskört.

(2) Az illetékes hatóságok ezen irányelvvel és a nemzeti joggal összhangban, a következők bármelyike szerint gyakorolják felügyeleti és szankcionálási hatásköreiket:

a) közvetlenül,

b) más hatóságokkal együttműködve,

c) oly módon, hogy felelősségüket megtartva más hatóságokra ruházzák át hatásköreiket,

d) az illetékes igazságügyi hatóságok megkeresésével.

65. cikk

Közigazgatási szankciók és egyéb közigazgatási intézkedések

(1) Az illetékes hatóságok 64. cikkben említett felügyeleti hatásköreinek, valamint a büntetőjogi szankciókról való rendelkezés és a szankciók kivetése tagállami jogának a sérelme nélkül, a tagállamok megállapítják azokat a szabályokat, amelyek az ezen irányelv átültetése során elfogadott és az 575/2013/EU rendelet vagy nemzeti rendelkezéseinek megsértése esetén alkalmazandó közigazgatási szankciókra és egyéb közigazgatási intézkedésekre vonatkoznak, és megtesznek minden szükséges intézkedést azok végrehajtása érdekében. Amennyiben a tagállamok úgy határoznak, hogy a tagállami büntetőjog hatálya alá tartozó jogsértésekre vonatkozó közigazgatási szankciók tekintetében nem határoznak meg szabályokat; közlik a Bizottsággal a vonatkozó büntetőjogi rendelkezéseket. A közigazgatási szankcióknak és egyéb közigazgatási intézkedéseknek hatékonynak, arányosnak és visszatartó erejűnek kell lenniük.

(2) A tagállamok biztosítják, hogy amennyiben az (1) bekezdésben említett kötelezettségek intézményekre, pénzügyi holding társaságokra és vegyes pénzügyi holding társaságokra vonatkoznak, Az 575/2013/EU rendeletet átültető nemzeti rendelkezések megsértése esetén – a nemzeti jogban megállapított feltételekkel – szankciókat lehessen alkalmazni a vezető testület tagjaira és más olyan természetes személyekre, akik a nemzeti jog alapján felelősek a jogsértésért.

(3) Az illetékes hatóságokat fel kell ruházni minden olyan információgyűjtési és vizsgálati hatáskörrel, amely feladataik ellátásához szükséges. Ezen irányelv és az 575/2013/EU rendelet egyéb releváns rendelkezéseinek sérelme nélkül, ezek a hatáskörök a következőket foglalják magukban:

a) az alábbi természetes vagy jogi személyek felkérése arra, hogy minden olyan információt bocsássanak az illetékes hatóságok rendelkezésére, amely az e rendeletben rá ruházott feladatok végrehajtásához szükséges, beleértve a rendszeres időközönként és meghatározott formátumban, felügyeleti és kapcsolódó statisztikai célokra nyújtandó információkat is:

i. az adott tagállamban székhellyel rendelkező intézmények;

ii. az adott tagállamban székhellyel rendelkező pénzügyi holding társaságok;

iii. az adott tagállamban székhellyel rendelkező vegyes pénzügyi holding társaságok;

iv. az adott tagállamban székhellyel rendelkező vegyes tevékenységű holding társaságok;

v. az i-vi. alpontban említett szervezetekhez tartozó személyek;

vi. olyan harmadik felek, amelyekhez az i-vi. alpontban említett szervezetek operatív funkciókat vagy tevékenységeket szerveztek ki;

b) az adott tagállamban székhellyel, illetve tartózkodási hellyel rendelkező, az a) pont i-vi. alpontjaiban említett természetes vagy jogi személyekre vonatkozó teljes körű vizsgálat lefolytatása, amennyiben az az illetékes hatóságok feladatainak ellátásához szükséges, beleértve a következőket:

i. iratok benyújtásának előírása;

ii. az a) pont i-vi. alpontjaiban említett személyek könyveinek és nyilvántartásainak vizsgálata, valamint azokról másolat vagy kivonat készítése;

iii. az a) pont i-vi. alpontjaiban említett személyektől, illetve azok képviselőitől vagy alkalmazottaitól írásos vagy szóbeli nyilatkozat beszerzése;

iv. minden olyan egyéb személy kikérdezése, aki beleegyezik abba, hogy a vizsgálat tárgyára vonatkozó információk gyűjtése céljából kérdéseket tegyenek fel neki;

c) hatáskör arra, hogy az illetékes hatóság az uniós jog szerinti egyéb feltételek teljesítése mellett lefolytassa a szükséges vizsgálatokat az a) pont i–vi. alpontjaiban említett jogi személyek, illetve – amennyiben az illetékes hatóság összevont felügyeletet ellátó hatóság – az összevont felügyelet alá tartozó egyéb vállalkozások helyiségeiben, az érintett illetékes hatóságok előzetes értesítése mellett, és amennyiben a vizsgálathoz a nemzeti jog alapján igazságügyi hatóság engedélye szükséges, ezt az engedélyt meg kell kérni.

66. cikk

Az engedélyezési követelmények és a befolyásoló részesedés szerzésére vonatkozó követelmények megsértése esetén kivethető közigazgatási szankciók és egyéb közigazgatási intézkedések

(1) A tagállamok biztosítják, hogy a törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezéseik közigazgatási szankciókat és egyéb közigazgatási intézkedéseket írjanak elő legalább az alábbi esetekre:

a) a 9. cikket megsértve, betétgyűjtésre vagy más visszafizetendő pénzeszközök nyilvánosságtól történő elfogadására irányuló üzleti tevékenység folytatása nem hitelintézet által;

b) a 9. cikket megsértve, hitelintézeti tevékenység megkezdése engedély megszerzése nélkül;

c) a 22. cikk (1) bekezdését megsértve, az értékelési időszak alatt vagy az illetékes hatóságok elutasítása ellenére befolyásoló részesedésnek egy hitelintézetben való közvetlen vagy közvetett megszerzése vagy ilyen befolyásoló részesedésnek egy hitelintézetben való közvetlen vagy közvetett további növelése, aminek eredményeképpen a szavazati jogoknak vagy a tőkerészesedésnek az aránya elérné vagy meghaladná a 22. cikk (1) bekezdésében említett küszöbértékeket, vagy a hitelintézet leányvállalattá válna anélkül, hogy írásban értesítenék annak a hitelintézetnek az illetékes hatóságait, amelyben befolyásoló részesedés megszerzésére vagy ilyen részesedés növelésére törekszenek;

d) egy hitelintézetben lévő befolyásoló részesedés közvetlen vagy közvetett elidegenítése vagy a befolyásoló részesedés csökkentése, aminek következtében a szavazati jogok vagy a tőkerészesedés aránya a 25. cikkben említett küszöbértékek alá csökkenne, vagy aminek következtében a hitelintézet megszűnne leányvállalat lenni, anélkül, hogy az illetékes hatóságokat írásban értesítenék.

(2) A tagállamok biztosítják, hogy az (1) bekezdésben említett esetekben legalább a következő közigazgatási szankciók és egyéb közigazgatási intézkedések legyenek alkalmazhatók:

a) nyilvános nyilatkozat, amely azonosítja a felelős természetes személyt, intézményt, pénzügyi holding társaságot vagy vegyes pénzügyi holding társaságot, valamint a jogsértés természetét;

b) végzés, amely előírja a felelős természetes vagy jogi személy számára, hogy hagyjon fel az adott magatartással és tartózkodjon a magatartás megismétlésétől;

c) jogi személy esetén az 575/2013/EU rendelet 316. cikkében foglaltaknak megfelelően az előző üzleti évi összes nettó árbevétel – beleértve a kapott kamatok és kamatjellegű bevételek bruttó összegét, a részvényekből és egyéb rögzített kamatozású/változó hozamú értékpapírokból származó bevételt, valamint a kapott jutalékokat vagy díjakat – 10 %-áig terjedő közigazgatási pénzbírság;

d) természetes személy esetében a közigazgatási pénzbírság 5 000 000 EUR-ig terjedő összeg, illetve azokban a tagállamokban, amelyekben nem az euro a hivatalos pénznem, a nemzeti pénznemben 2013. július 17-én az említett összegnek megfelelő érték;

e) közigazgatási pénzbírság a jogsértésből származó haszon összegének legfeljebb kétszereséig, ha a haszon meghatározható;

f) az (1) bekezdésben említett jogsértésekért felelősségre vont részvényes vagy részvényesek szavazati jogának felfüggesztése.

Ha az első albekezdés c) pontjában említett vállalkozás egy anyavállalat leányvállalata, a bruttó bevétel a végső anyavállalat konszolidált beszámolója alapján számított, előző üzleti évi bruttó bevétel;

67. cikk

Egyéb rendelkezések

(1) Ez a cikk legalább a következő esetek valamelyikében alkalmazandó, ha:

a) egy intézmény valótlan nyilatkozatok révén, vagy más szabálytalan eszköz igénybevételével szerezte meg az engedélyt;

b) a 26. cikk (1) bekezdésének első albekezdését megsértve, egy intézmény, miután a tudomására jutott a tőkéjét érintő bármely olyan részesedésszerzés, illetve -elidegenítés, amelynek következtében a részesedés a 22. cikk (1) bekezdésében vagy a 25. cikkben említett küszöbértékek valamelyikét meghaladja vagy az alá csökken, nem tájékoztatja az illetékes hatóságokat az ilyen részesedésszerzésről, illetve –elidegenítésről;

c) az ezen irányelv 26. cikke (1) bekezdésének második albekezdését megsértve, a 2004/39/EK irányelv 47. cikkének megfelelően az EÉPH által közzéteendő jegyzéken említett, szabályozott piacon jegyzett intézmény nem tájékoztatja évente legalább egyszer az illetékes hatóságokat a befolyásoló részesedéssel rendelkező részvényesek, illetve tagok nevéről és a részesedésük nagyságáról;

d) egy intézmény nem rendelkezik a 74. cikket átültető nemzeti rendelkezésekkel összhangban az illetékes hatóságok által megkövetelt megbízható vállalatirányítási rendszerrel;

e) egy intézmény az 575/2013/EU rendelet 99. cikke (1) bekezdését megsértve elmulasztja az adatszolgáltatást, illetve hiányos vagy pontatlan adatokat szolgáltat az illetékes hatóságoknak az említett rendelet 92. cikkében meghatározott tőkekövetelmény teljesítéséről;

f) egy intézmény elmulasztja az adatszolgáltatást, illetve hiányos vagy pontatlan adatokat szolgáltat az illetékes hatóságoknak az 575/2013/EU rendelet 101. cikkében említettekkel kapcsolatban;

g) egy intézmény az 575/2013/EU rendelet 394. cikkének (1) bekezdését megsértve elmulasztja az adatszolgáltatást, illetve hiányos vagy pontatlan adatokat szolgáltat az illetékes hatóságoknak a nagykockázat-vállalásról;

h) egy intézmény az 575/2013/EU rendelet 415. cikkének (1) és (2) bekezdését megsértve elmulasztja az adatszolgáltatást, illetve hiányos vagy pontatlan adatokat szolgáltat az illetékes hatóságoknak a likviditásról;

i) egy intézmény az 575/2013/EU rendelet 430. cikkének (1) bekezdését megsértve elmulasztja az adatszolgáltatást, illetve hiányos vagy pontatlan adatokat szolgáltat az illetékes hatóságoknak a tőkeáttételi arányról;

j) egy intézmény az 575/2013/EU rendelet 412. cikkét megsértve ismételten vagy tartósan megszegi a likvid eszközök tartására vonatkozó követelményt;

k) egy intézménynél a kitettség mértéke meghaladja Az 575/2013/EU rendelet 395. cikkében meghatározott értékeket;

l) egy intézmény értékpapírosítási pozíció hitelkockázatának van kitéve anélkül, hogy teljesítené az 575/2013/EU rendelet 405. cikkében meghatározott feltételeket;

m) egy intézmény az 575/2013/EU rendelet 431. cikke (1), (2) és (3) bekezdésében vagy 451. cikke (1) bekezdésében előírtakat megsértve elmulasztja a nyilvánosságra hozatalt, illetve hiányos vagy pontatlan információt hoz nyilvánosságra;

n) egy intézmény kifizetéseket teljesít a szavatolótőke részét képező tőkeinstrumentumok tulajdonosainak az ezen irányelv 141. cikkét megsértve, vagy olyan esetekben, amikor az 575/2013/EU rendelet 28., 51. vagy 63. cikke megtiltja az ilyen kifizetéseket;

o) megállapítást nyer, hogy egy intézmény súlyosan megsértette a 2005/60/EK irányelv alapján elfogadott tagállami rendelkezéseket;

p) egy intézmény lehetővé teszi egy vagy több olyan személy számára, aki vagy akik nem felelnek meg a 91. cikkben előírt követelményeknek, hogy a vezető testület tagjai legyenek vagy maradjanak.

(2) A tagállamok biztosítják, hogy az (1) bekezdésben említett esetekben legalább a következő közigazgatási szankciók és más közigazgatási intézkedések legyenek alkalmazhatók:

a) nyilvános nyilatkozat, amely azonosítja a felelős természetes személyt, intézményt, pénzügyi holding társaságot vagy vegyes pénzügyi holding társaságot, valamint a jogsértés természetét;

b) végzés, amely előírja a felelős természetes vagy jogi személy számára, hogy hagyjon fel az adott magatartással, és tartózkodjon e magatartás megismétlésétől;

c) intézmény esetében az intézmény engedélyének visszavonása a 18. cikknek megfelelően;

d) a 65. cikk (2) bekezdését betartva, az intézmény vezető testületébe tartozó tagnak vagy bármely más felelősnek tartott természetes személynek az intézményi funkciók gyakorlásától való ideiglenes eltiltása;

e) jogi személy esetén az 575/2013/EU rendelet 316. cikkében foglaltaknak megfelelően az előző üzleti évi összes nettó árbevétel – beleértve a kapott kamatok és kamatjellegű bevételek bruttó összegét, a részvényekből és egyéb változó hozamú vagy rögzített kamatozású értékpapírokból származó bevételt, valamint a kapott jutalékokat, vagy díjakat – 10 %-áig terjedő közigazgatási pénzbírság;

f) természetes személy esetében a közigazgatási pénzbírság 5 000 000 EUR-ig terjedő összeg, illetve azokban a tagállamokban, amelyekben nem az euro a hivatalos pénznem, a nemzeti pénznemben 2013. július 17-én az említett összegnek megfelelő érték;

g) közigazgatási pénzbírság a jogsértésből származó haszon vagy elkerült veszteség összegének legfeljebb kétszereséig, ha ezek összege meghatározható.

Ha az első albekezdés e) pontjában említett vállalkozás egy anyavállalat leányvállalata, a szóban forgó bruttó bevétel a végső anyavállalat konszolidált beszámolója alapján számított, előző üzleti évi bruttó bevétel.

68. cikk

A közigazgatási szankciók nyilvánosságra hozatala

(1) A tagállamok gondoskodnak arról, hogy az illetékes hatóságok az érintett személyeknek a szankciókról való értesítését követően haladéktalanul nyilvánosságra hozzák hivatalos honlapjukon legalább azokat a jogerős közigazgatási szankciókat, amelyeket az ezen irányelv átültetése során elfogadott nemzeti rendelkezéseknek vagy az 575/2013/EU rendelet rendelkezéseinek megsértése esetén kivetettek, megjelölve a jogsértés fajtáját és jellegét, valamint azon természetes vagy jogi személy azonosságát is, akire vagy amelyre a szankciót kivetették.

Ha a tagállamok engedélyezik a nem jogerős szankciók nyilvánosságra hozatalát, az illetékes hatóságoknak haladéktalanul közzé kell tenniük honlapjukon az azzal kapcsolatos információkat is, hogy a fellebbezés milyen szakaszban van, és mi lett annak az eredménye.

(2) Az illetékes hatóságok a tagállami jognak megfelelő módon, név nélkül hozzák nyilvánosságra a szankciókat a következő körülmények valamelyikének fennállása esetén:

a) természetes személyekre kiszabott szankció esetében - kötelező előzetes értékelést követően - a személyes adatok nyilvánosságra hozatala aránytalannak bizonyul;

b) ha a nyilvánosságra hozatal veszélyeztetné a pénzügyi piacok stabilitását vagy valamely folyamatban lévő bűnügyi nyomozást;

c) ha a nyilvánosságra hozatal, amennyiben meghatározható, aránytalan veszteséget okozna az érintett intézményeknek vagy természetes személyeknek.

Alternatív megoldásként, amennyiben az első albekezdésben említett körülmények előreláthatólag meg fognak szűnni, az (1) bekezdés szerinti nyilvánosságra hozatal erre az időtartamra elhalasztható.

(3) Az illetékes hatóságoknak biztosítaniuk kell, hogy az (1) és (2) bekezdés szerint nyilvánosságra hozott információk legalább öt évig fenn maradjanak a hivatalos honlapjukon. Személyes adatokat csak annyi ideig lehet az illetékes hatóság honlapján tartani, ameddig ez az alkalmazandó adatvédelmi szabályok alapján szükséges.

(4) Az EBH 2015. július 18-ig jelentést tesz a Bizottságnak a szankciók tagállamok általi, (2) bekezdés szerinti név nélküli nyilvánosságra hozataláról, és különösen arról, ha e tekintetben jelentős eltérések mutatkoztak a tagállamok között. Ezenkívül az EBH jelentést tesz a Bizottságnak minden olyan jelentős eltérésről, amely a nemzeti jog alapján a szankciók nyilvánosságra hozatalának időtartama tekintetében fennáll.

69. cikk

A szankciókkal kapcsolatos információcsere és egy központi adatbázis EBH általi fenntartása

(1) Az illetékes hatóságok az 53. cikk (1) bekezdésében említett szakmai titoktartási követelmények mellett tájékoztatják az EBH-t a 65., 66. és 67. cikk alapján elrendelt összes közigazgatási szankcióról, beleértve a végleges eltiltásokat is, valamint a kapcsolódó fellebbezésekről és azok eredményéről. Az EBH kizárólag az illetékes hatóságok közötti információcsere céljából központi adatbázist tart fenn a hozzá bejelentett közigazgatási szankciókról. Ehhez az adatbázishoz kizárólag az illetékes hatóságok férhetnek hozzá, és azt az általuk szolgáltatott információk alapján naprakésszé kell tenni.

(2) Amikor egy illetékes hatóság a 13. cikk (1) bekezdése, a 16. cikk (3) bekezdése, a 91. cikk (1) bekezdése és a 121. cikk szerinti célból a jó hírnevet értékeli, megtekinti az EBH közigazgatási szankciókról vezetett adatbázisát. Ha változott a fellebbezési szakasz, vagy a fellebbezés sikeres volt, az EBH törli vagy naprakésszé teszi az adatbázisban az érintett bejegyzést az illetékes hatóságok kérésére.

(3) Az illetékes hatóságok a nemzeti joggal összhangban azt is ellenőrzik, hogy szerepel-e a bűnügyi nyilvántartásban az érintett személyre vonatkozó releváns ítélet. Az információcserét ebből a célból a nemzeti jogszabályokba átültetett 2009/316/IB határozattal és 2009/315/IB kerethatározattal összhangban kell folytatni.

(4) Az EBH honlapot tart fenn, amelyen linkek találhatók az egyes illetékes hatóságok által a 68. cikk szerint nyilvánosságra hozott közigazgatási szankciókhoz, és amely feltünteti, hogy az egyes tagállamok mennyi időre hozzák nyilvánosságra ezeket a közigazgatási szankciókat.

70. cikk

Szankciók hatékony alkalmazása és a szankcionálási hatáskör illetékes hatóságok általi gyakorlása

A tagállamok biztosítják, hogy a közigazgatási szankciók vagy egyéb közigazgatási intézkedések típusának és a közigazgatási pénzbírság mértékének meghatározásakor az illetékes hatóságok vegyenek figyelembe minden lényeges körülményt, többek között adott esetben a következőket:

a) a jogsértés súlyossága és fennállásának időtartama;

b) a jogsértésért felelős természetes vagy jogi személy felelősségének mértéke;

c) a jogsértésért felelős természetes vagy jogi személy pénzügyi lehetőségei, például a jogi személy teljes árbevételében vagy a természetes személy éves jövedelmében kifejezve;

d) a jogsértésért felelős természetes vagy jogi személy által elért haszon vagy elkerült veszteség nagysága, amennyiben ezek meghatározhatók;

e) a jogsértéssel harmadik feleknek okozott veszteség, amennyiben meghatározható;

f) a jogsértésért felelős természetes vagy jogi személy illetékes hatósággal való együttműködésének szintje;

g) a jogsértésért felelős természetes vagy jogi személy által elkövetett korábbi jogsértések;

h) a jogsértés esetleges rendszerszintű következményei.

71. cikk

A jogsértések jelentése

(1) A tagállamok biztosítják, hogy az illetékes hatóságok hatékony és megbízható mechanizmusokat hozzanak létre, amelyekkel ösztönzik az ezen irányelvet átültető és Az 575/2013/EU rendelet nemzeti rendelkezéseinek potenciális vagy tényleges megsértése esetén az illetékes hatóság részére történő jelentéstételt.

(2) Az (1) bekezdésben említett mechanizmusok közé tartoznak legalább a következők:

a) a jogsértésekről szóló jelentések átvételére és nyomon követésére vonatkozó konkrét eljárások;

b) az intézményen belüli jogsértést jelentő intézményi alkalmazottak megfelelő védelme legalább a megtorlással, a diszkriminációval vagy másfajta tisztességtelen bánásmóddal szemben;

c) a személyes adatok védelme a jogsértést bejelentő személy, valamint a jogsértésért feltehetően felelős természetes személy vonatkozásában, a 95/46/EK irányelvvel összhangban;

d) olyan egyértelmű szabályok, amelyek biztosítják azt, hogy garantált legyen az intézményen belül az elkövetett jogsértést bejelentő személy személyazonosságának titokban tartása, kivéve, ha a nemzeti jogszabályok további vizsgálatok vagy későbbi bírósági eljárások keretében előírják annak felfedését.

(3) A tagállamok megkövetelik az intézményektől, hogy olyan megfelelő eljárásokat alakítsanak ki, amelyekkel az alkalmazottaik egy meghatározott, független és önálló csatornán keresztül belsőleg jelenthetik a jogsértéseket.

Ilyen csatornát szolgáltathatnak a szociális partnerek által kialakított eljárások is. Ebben az esetben a (2) bekezdés b), c) és d) pontjában említettel azonos védelem alkalmazandó.

72. cikk

A jogorvoslathoz való jog

A tagállamok biztosítják, hogy az ezen irányelvvel vagy Az 575/2013/EU rendelettel összhangban elfogadott törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezések alapján hozott határozatok és intézkedések ellen jogorvoslattal lehessen élni. A tagállamoknak biztosítaniuk kell a jogorvoslathoz való jogot abban az esetben is ha az ezen irányelvet átültető nemzeti rendelkezéseknek megfelelően minden szükséges információt tartalmazó engedélykérelem benyújtásától számított hat hónapon belül nem született határozat.

2. FEJEZET

Felülvizsgálati eljárások

I. szakasz

A tőkemegfelelés belső értékelési eljárása

73. cikk

Belső tőke

Az intézményeknek megalapozott, hatékony és átfogó stratégiákkal és eljárásokkal kell rendelkezniük, amelyekkel folyamatosan értékelik és fenntartják a belső tőke azon összegét, fajtáját és eloszlását, amelyet megfelelőnek tartanak az olyan jellegű és szintű kockázatok fedezésére, amelyekkel szembesülnek vagy szembesülhetnek.

E stratégiákat és eljárásokat rendszeresen belső felülvizsgálatnak kell alávetni annak érdekében, hogy átfogóak és az érintett intézmény tevékenységeinek jellegével, nagyságrendjével és összetettségével arányosak maradjanak.

II. szakasz

Az intézmények rendszerei, eljárásai és mechanizmusai

1. alszakasz

Általános elvek

74. cikk

Belső irányítás, valamint helyreállítási tervek és szanálási tervek

(1) Az intézményeknek megbízható vállalatirányítási rendszerrel kell rendelkezniük, amely áttekinthető szervezeti felépítést, egymástól jól elhatárolt, átlátható és következetes felelősségi köröket, a fennálló vagy esetlegesen felmerülő kockázatok azonosítására, kezelésére, felügyeletére és jelentésére szolgáló hatékony eljárásokat, megfelelő belső ellenőrzési mechanizmusokat – beleértve a megbízható adminisztratív és számviteli eljárásokat –, valamint a hatékony és eredményes kockázatkezeléssel összhangban álló, azt előmozdító javadalmazási szabályokat és gyakorlatokat foglal magában.

(2) Az (1) bekezdésben említett rendszereknek, eljárásoknak és mechanizmusoknak átfogónak és az üzleti modellben rejlő kockázatoknak, valamint az intézmény tevékenységeinek a jellegével, nagyságrendjével és összetettségével arányosnak kell lenniük. Figyelembe kell venni a 76–95. cikkben meghatározott technikai kritériumokat.

(3) Az EBH a (2) bekezdéssel összhangban iránymutatásokat bocsát ki az (1) bekezdésben említett rendszerek, eljárások és mechanizmusok pontos meghatározása céljából.

(4) Az illetékes hatóságok gondoskodnak arról, hogy rendelkezésre álljanak az intézmény pénzügyi helyzetének egy jelentős romlást követő helyreállítására irányuló helyreállítási tervek, valamint a szanálási tervek. Az arányosság elvével összhangban enyhíthetők a valamely intézményre vonatkozó, a helyreállítási tervek elkészítésével, fenntartásával és naprakésszé tételével kapcsolatos követelmények, valamint enyhíthető a szanálási hatósággal szembeni azon követelmény, hogy az illetékes hatósággal konzultálva szanálási terveket készítsen, amennyiben az illetékes hatóságok a nemzeti makroprudenciális hatósággal való konzultációt követően úgy vélik, hogy az adott intézmény felszámolása – többek között a mérete, az üzleti modellje, illetve más intézményekkel vagy általánosságban a pénzügyi rendszerrel való összekapcsolódásai miatt – nem fog negatív hatást gyakorolni a pénzügyi piacokra, más intézményekre vagy a finanszírozási feltételekre.

Az intézmények szorosan együttműködnek a szanálási hatáskörrel felruházott hatóságokkal és rendelkezésükre bocsátanak minden szükséges információt olyan megvalósítható szanálási tervek előkészítése és kidolgozása érdekében, amelyek valamely intézmény felszámolása esetén választási lehetőségeket tartalmaznak az arányosság elvének megfelelően.

Az 1093/2010/EU rendelet 25. cikkének megfelelően az EBH részt vehet a hatékony és következetes helyreállítási és szanálási tervek kidolgozásában és koordinálásában.

Ehhez az EBH-t teljes körűen előre tájékoztatni kell a helyreállítási és szanálási tervek kidolgozásával és koordinálásával kapcsolatos megbeszélések szervezéséről, és fel kell jogosítani az ilyen megbeszéléseken való részvételre is. Amennyiben sor kerül ilyen megbeszélésekre vagy tevékenységekre, az EBH-t előzetesen mindenre kiterjedően tájékoztatni kell az ilyen találkozók megtartásáról, a megvitatásra kerülő főbb kérdésekről és a mérlegelendő tevékenységekről.

75. cikk

A javadalmazási szabályok felügyelete

(1) Az illetékes hatóságok összegyűjtik Az 575/2013/EU rendelet 450. cikke (1) bekezdésének g), h) és i) pontjában megállapított nyilvánosságra hozatali kritériumoknak megfelelően nyilvánosságra hozott információkat, és felhasználják a javadalmazási trendek és gyakorlatok értékelésére. Az illetékes hatóságok megküldik az EBH-nak ezt az információt.

(2) Az EBH a 92–95. cikknek megfelelő iránymutatásokat bocsát ki a megbízható javadalmazási szabályokról. Az iránymutatásokban figyelembe kell venni a megbízható javadalmazásnak a pénzügyi szolgáltatási ágazat javadalmazási politikájáról szóló, 2009. április 30-i 2009/384/EK bizottsági ajánlásban ([1]) meghatározott elveit.

Az EÉPH szorosan együttműködik az EBH-val a 2004/39/EK irányelv 4. cikke (1) bekezdésének 2. pontja értelmében vett befektetési szolgáltatások és tevékenységek végzésében részt vevő munkavállalói kategóriákra vonatkozó javadalmazási szabályokról szóló iránymutatások kidolgozása érdekében.

Az EBH az illetékes hatóságoktól az (1) bekezdésnek megfelelően kapott információt arra használja fel, hogy uniós szinten értékelje a javadalmazási trendeket és gyakorlatokat.

(3) Az illetékes hatóságok információt gyűjtenek intézményenként azon természetes személyek létszámáról, akik üzleti évenként 1 millió EUR vagy azt meghaladó javadalmazásban részesülnek (1 millió eurónkénti kategóriákra bontva), kiegészítve munkaköri feladataikkal, az érintett üzletággal, valamint a javadalmazás fő elemeivel, a teljesítmény-javadalmazásokkal, a hosszú távú juttatásokkal és a nyugdíjjuttatásokkal. Ezt az információt továbbítják az EBH-nak, amely egységes formátumban, székhely szerinti tagállamonként összesítve közzéteszi azt. Az EBH iránymutatásokat dolgozhat ki e bekezdés végrehajtásának a megkönnyítésére és az összegyűjtött információ következetességének biztosítására.

([1]) HL L 120., 2009.5.15., 22. o.

2. alszakasz

A kockázatok szervezésének és kezelésének technikai kritériumai

76. cikk

A kockázatok kezelése

(1) A tagállamok biztosítják, hogy a vezető testület jóváhagyja és rendszeresen felülvizsgálja az azon kockázatok vállalására, kezelésére, felügyeletére és csökkentésére szolgáló stratégiákat és politikákat, amelyeknek az intézmény az üzleti ciklusán belüli szakasztól függően ki van vagy ki lehet téve, beleértve az intézmény működési keretét jelentő makrogazdasági környezetből fakadókat is.

(2) A tagállamok biztosítják, hogy a vezető testület elegendő időt fordítson a kockázatok mérlegelésére. A vezető testületnek aktív szerepet kell vállalnia, és biztosítania kell, hogy elegendő forrást fordítsanak az ezen irányelvben és az 575/2013/EU rendeletben tárgyalt, valamint az eszközök értékelése, az 1060/2009/EK rendelet 3. cikk (1) bekezdésének b) pontjában meghatározott hitelminősítő intézetek által kibocsátott hitelminősítések (külső hitelminősítések) és a szóban forgó kockázatokra vonatkozó belső modellek alkalmazása során feltárt minden jelentős kockázat kezelésére. Az intézményeknek olyan szervezeti hierarchiát kell kialakítaniuk, amelynek csúcsán a vezető testület áll, és amelynek egyes szintjei az intézmény minden jelentős kockázatát, kockázatkezelési politikáját és ezek változásait is felügyelik.

(3) A tagállamok biztosítják, hogy azok az intézmények, amelyek méretüknél, belső szervezetüknél, valamint tevékenységük jellegénél, nagyságrendjénél és összetettségénél fogva jelentősek, a vezető testület olyan tagjaiból álló kockázati bizottságot hozzanak létre, akik az érintett intézményben nem látnak el ügyvezetői feladatokat. A kockázati bizottság tagjainak megfelelő tudással, készségekkel és szakértelemmel kell rendelkezniük ahhoz, hogy teljes mértékben megértsék és figyelemmel kísérjék az intézmény kockázatvállalási stratégiáját és kockázatvállalási hajlandóságát.

A kockázati bizottság szakvéleményt ad a vezető testületnek az intézmény általános jelenlegi és jövőbeli kockázatvállalási hajlandóságáról és kockázatvállalási stratégiájáról, és segíti a vezető testületet abban, hogy felügyelje a stratégiának a felső vezetés általi végrehajtását. A kockázatokért a vezető testület viseli az általános felelősséget.

A kockázati bizottság felülvizsgálja, hogy az ügyfeleknek kínált források és eszközök ára teljes mértékben tükrözi-e az intézmény üzleti modelljét és kockázatvállalási stratégiáját. Amennyiben az árak nem tükrözik tökéletesen az üzleti modell és a kockázatvállalási stratégia szerinti kockázatokat, a kockázati bizottság helyreigazítási tervet terjeszt a vezető tesület elé.

Az illetékes hatóságok engedélyezhetik azoknak az intézményeknek, amelyek az első albekezdés alapján nem minősülnek jelentősnek, hogy a 2006/43/EK irányelv 41. cikkében említett közös kockázati és audit bizottságot hozzanak létre. A közös bizottság tagjainak rendelkezniük kell mind a kockázati bizottság, mind az audit bizottság vonatkozásában szükséges tudással, készségekkel és szakértelemmel.

(4) A tagállamok biztosítják, hogy a vezető testület felügyeleti funkciójának ellátása keretében és a kockázati bizottság – amennyiben létrehoztak ilyen bizottságot – megfelelően hozzáférjen az intézmény kockázati helyzetére vonatkozó információkhoz, továbbá, ha szükséges és helyénvaló, a kockázatkezelési funkcióhoz és a külső szakértők szakvéleményéhez.

A vezető testület a felügyeleti funkciójának ellátása keretében és a kockázati bizottság – amennyiben létrehoztak ilyen bizottságot – meghatározza a kockázatra vonatkozóan általa igényelt információ természetét, mennyiségét, formátumát és gyakoriságát. A helytálló javadalmazási szabályok és gyakorlatok kialakításának elősegítése érdekében a kockázati bizottság – a javadalmazási bizottság feladatkörének sérelme nélkül – megvizsgálja, hogy a javadalmazási rendszer által biztosított ösztönzők figyelembe veszik-e a kockázatot, a tőkét, a likviditást, valamint a bevételek valószínűségét és ütemezését.

(5) A tagállamok a 2006/73/EK bizottsági irányelv [1] 7. cikkének (2) bekezdésében megállapított arányossági követelménnyel összhangban biztosítják, hogy az intézményeknek a működési funkcióktól független kockázatkezelési funkciója legyen, amely elegendő hatáskörrel, forrásokkal, megfelelő mérettel rendelkezik és kapcsolatban áll a vezető testülettel.

A tagállamok biztosítják, hogy a kockázatkezelési funkciót betöltő egység biztosítja, hogy minden jelentős kockázatot azonosítsanak, mérjenek és megfelelően jelentsenek. A tagállamok biztosítják, hogy a kockázatkezelési funkciót betöltő egység aktívan részt vegyen az intézmény kockázatkezelési stratégiájának kidolgozásában és minden jelentős kockázatkezelési döntésben, valamint képes legyen teljes áttekintést nyújtani az intézmény kockázatainak teljes köréről.

Amennyiben szükséges, a tagállamok biztosítják, hogy a kockázatkezelési funkciót betöltő egység – anélkül, hogy sértené a felügyeleti és/vagy vezetői funkciót ellátó vezető testületnek az ezen irányelv és az 575/2013/EU rendelet szerinti hatásköreit – szükség esetén képes közvetlenül a felügyeleti funkcióját ellátó vezető testületnek jelenést tenni, a felső vezetéstől függetlenül, valamint problémákat felvetni és figyelmeztetni a testületet amennyiben egyedi kockázatok kialakulása befolyásolja vagy befolyásolhatja az intézményt.

A kockázatkezelési funkciót betöltő egység élén a kockázatkezelési funkcióért külön felelősséggel tartozó független felső vezető áll. Ha az intézmény tevékenységeinek jellege, nagyságrendje és összetettsége nem indokolja külön személy kinevezését, az intézményen belül egy másik vezető személy is betöltheti ezt a funkciót, feltéve, hogy nem áll fenn összeférhetetlenség.

[1] A Bizottság 2006. augusztus 10-i 2006/73/EK irányelve a 2004/39/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvnek a befektetési vállalkozások szervezeti követelményei és működési feltételei, valamint az irányelv alkalmazásában meghatározott kifejezések tekintetében történő végrehajtásáról (HL L 241., 2006.9.2., 26. o.).

A kockázatkezelési funkciót betöltő egység vezetőjét nem lehet a felügyeleti funkcióját ellátó vezető testület jóváhagyása nélkül elmozdítani, és lehetővé kell tenni számára, hogy szükség esetén közvetlenül hozzáférjen a felügyeleti funkcióját ellátó vezető testülethez.

Ezen irányelv alkalmazása nem sérti a 2006/73/EK irányelvnek a befektetési vállalkozásokra történő alkalmazását.

77. cikk

A tőkekövetelmény kiszámításának belső módszerei

(1) Az illetékes hatóságoknak ösztönözniük kell a nagyságukat, belső szervezeti felépítésüket, tevékenységeik jellegét, nagyságrendjét és összetettségét tekintve jelentős intézményeket, hogy fejlesszék a belső hitelkockázat-értékelési képességüket, és a hitelkockázathoz kapcsolódó tőkekövetelmények kiszámításához növekvő mértékben alkalmazzanak belső minősítésen alapuló módszereket, amennyiben kitettségeik abszolút értelemben jelentősek, és egyidejűleg számos jelentős partnerrel rendelkeznek. E cikk nem sértheti Az 575/2013/EU rendelet harmadik része, 1. címe 3. fejezetének 1. szakaszában megállapított kritériumok teljesülését.

(2) Az illetékes hatóságok – az intézmények tevékenységeinek jellegét, nagyságrendjét és összetettségét figyelembe véve – figyelemmel kísérik, hogy az intézmények valamely szervezet vagy pénzügyi instrumentumok hitelképességének értékelése során ne hagyatkozzanak kizárólag vagy automatikusan a külső hitelminősítésekre.

(3) Az illetékes hatóságoknak ösztönözniük kell az intézményeket – figyelembe véve azok méretét és belső szervezetét, valamint tevékenységeik jellegét, nagyságrendjét és összetettségét –, hogy fejlesszék a belső egyedi kockázatokat értékelő kapacitásukat, növekvő mértékben alkalmazzanak belső modelleket a kereskedési könyvbe bevezetett, hitelviszonyt megtestesítő értékpapírok egyedi kockázatához kapcsolódó tőkekövetelmények kiszámítására, továbbá a nemteljesítési és átminősítési kockázathoz kapcsolódó tőkekövetelmények kiszámítása tekintetében is belső modelleket alkalmazzanak, amennyiben az egyedi kockázatoknak való kitettségeik abszolút értelemben lényegesek, és a különböző kibocsátók hitelviszonyt megtestesítő értékpapírjaiból nagy számú jelentős pozícióval rendelkeznek.

E cikk nem sértheti az 575/2013/EU rendelet harmadik része IV. címe 5. fejezetének 1–5. szakaszában megállapított kritériumok teljesülését.

(4) Az EBH szabályozástechnikai standardtervezeteket dolgoz ki a (3) bekezdés első albekezdésében említett „egyedi kockázattal szembeni abszolút értelemben lényeges kitettségek” fogalmának, és a lényeges partnerek és különböző kibocsátók adósságinstrumentumaiban lévő pozíciók nagy számára vonatkozó küszöbértékeknek a részletes meghatározása érdekében.

Az EBH az említett szabályozástechnikai standardtervezeteket 2014. január 1-jéig benyújtja a Bizottságnak.

A Bizottság felhatalmazást kap az első albekezdésben említett végrehajtás-technikai standardoknak az 1093/2010/EU rendelet 10-14. cikkével összhangban történő elfogadására.

78. cikk

A tőkekövetelmény kiszámításához alkalmazott belső módszerek felügyeleti összevetése

(1) Az illetékes hatóságok biztosítják, hogy azok az intézmények, amelyek számára engedélyezett, hogy – a működési kockázat kivételével – a kockázattal súlyozott kitettségérték vagy a tőkekövetelmény kiszámítására belső módszereket alkalmazzanak, benyújtják a referenciaérték (benchmark)-portfóliókban szereplő kitettségeikre vagy pozícióikra vonatkozóan a belső módszereikkel végzett számítások eredményeit. Az intézmények a számításaik eredményeit a számítások során alkalmazott módszerek magyarázatával együtt megfelelő gyakorisággal, de legalább évente kötelesek benyújtani az illetékes hatóságoknak.

(2) Az illetékes hatóságok biztosítják, hogy az intézmények az (1) bekezdésben említett számítási eredményeket az EBH által a (8) bekezdésnek megfelelően kialakított mintadokumentummal összhangban nyújtsák be az illetékes hatóságoknak és az EBH-nak. Amennyiben az illetékes hatóságok külön portfóliókat kívánnak kialakítani, erről egyeztetniük kell az EBH-val, és biztosítaniuk kell, hogy ezen számítások eredményeit az intézmények az EBH-portfóliókra vonatkozó számítások eredményeitől elkülönítve közöljék.

(3) Az illetékes hatóságok az intézmények által az (1) bekezdés szerint benyújtott tájékoztatás alapján figyelemmel kísérik a referenciaérték (benchmark)-portfóliókban szereplő kitettségekre vagy tranzakciókra vonatkozóan az intézmények belső módszereivel kiszámított, kockázattal súlyozott kitettségértékeket vagy – az esettől függően – tőkekövetelményeket, a működési kockázat kivételével. Az illetékes hatóságok legalább évente egyszer értékelik ezen módszerek minőségét, különös figyelmet fordítva az alábbiakra:

a) azon módszerek, amelyek ugyanazon kitettségre vonatkozóan jelentős eltérést mutatnak a tőkekövetelmények tekintetében;

b) azon módszerek, amelyeknél az eltérés rendkívül magas vagy rendkívül alacsony, és amelyek esetében a tőkekövetelményt jelentősen és szisztematikusan alulbecsülik.

A (2) bekezdésben említett információk alapján az EBH jelentést készít annak érdekében, hogy segítse az illetékes hatóságokat a belső eljárások minőségének értékelésében.

(4) Amennyiben egyes intézmények az intézmények többségéhez képest jelentős eltérést mutatnak, vagy a módszerekben kevés a közös vonás, és ez jelentősen eltérő eredményekhez vezet, az illetékes hatóságoknak meg kell vizsgálniuk ennek okait, és ha egyértelműen megállapítható, hogy az intézmény által alkalmazott módszer a tőkekövetelmények alulbecsléséhez vezet, és ez az alulbecslés nem tulajdonítható a kitettségek vagy pozíciók kockázatai közötti eltéréseknek, az illetékes hatóságoknak korrekciós intézkedéseket kell tenniük.

(5) Az illetékes hatóságok biztosítják, hogy amikor a (4) bekezdésben említett korrekciós intézkedés helyénvaló voltáról döntenek, tiszteletben tartsák azt az elvet, hogy ezeknek az intézkedéseknek igazodniuk kell a belső módszer célkitűzéseihez, és ezért az intézkedések:

a) nem vezethetnek uniformizáláshoz vagy bizonyos módszerek előnyben részesítéséhez;

b) nem adhatnak rossz irányba mutató ösztönzést, valamint

c) nem vezethetnek csordaszellemű magatartáshoz.

(6) A felügyeleti gyakorlatoknak vagy az intézmények belső módszerekkel kapcsolatos gyakorlatainak továbbfejlesztése érdekében az EBH iránymutatásokat és ajánlásokat bocsáthat ki az 1093/2010/EU rendelet 16. cikkével összhangban, amennyiben ezt az e cikk (2) és a (3) bekezdésében említett információk és értékelések alapján szükségesnek ítéli.

(7) Az EBH szabályozástechnikai standardtervezeteket dolgoz ki a következők részletes meghatározása érdekében:

a) a (3) bekezdés szerinti értékeléseknek az illetékes hatóságok közötti, illetve az EBH-val történő megosztására vonatkozó eljárások;

b) a (3) bekezdésben említett, illetékes hatóságok által elvégzett értékelés standardjai.

Az EBH az említett szabályozástechnikai standardtervezeteket 2014. január 1-jéig benyújtja a Bizottságnak.

A Bizottság felhatalmazást kap az első albekezdésben említett szabályozástechnikai standardoknak az 1093/2010/EU rendelet 10–14. cikkével összhangban történő elfogadására.

(8) Az EBH végrehajtás-technikai standardtervezeteket dolgoz ki a következők részletes meghatározása céljából:

a) a (2) bekezdésben említett jelentéshez szükséges, uniós szinten alkalmazandó mintadokumentum, fogalom-meghatározások és IT-megoldások;

b) az (1) bekezdésben említett referenciaérték (benchmark)-portfólió vagy portfóliók.

Az EBH az említett végrehajtás-technikai standardtervezeteket 2014. január 1-jéig benyújtja a Bizottsághoz.

A Bizottság felhatalmazást kap az első albekezdésben említett végrehajtási technikai standardoknak az 1093/2010/EU rendelet 15. cikkével összhangban történő elfogadására.

(9) A Bizottság 2015. április 1-jéig, az EBH-val történő egyeztetést követően jelentést nyújt be az Európai Parlamentnek és a Tanácsnak a belső modellek – többek között azok hatóköre – összevetésének működéséről. Adott esetben a jelentést jogalkotási javaslat követi.

79. cikk

Hitel- és partnerkockázat

Az illetékes hatóságok biztosítják, hogy:

a) a hitelnyújtás megbízható és jól meghatározott kritériumokon alapul és a hitelek jóváhagyási, módosítási, megújítási és refinanszírozási eljárása egyértelműen megállapított;

b) az intézmények olyan belső módszerekkel rendelkeznek, amelyek lehetővé teszik számukra az egyes kötelezettek, értékpapírok vagy értékpapírosítási pozíciók jelentette hitelkockázat, valamint a portfóliószintű hitelkockázat felmérését. A belső módszerek mindenekelőtt nem hagyatkozhatnak kizárólag vagy automatikusan a külső hitelminősítésekre. Ha a tőkekövetelmény valamely külső hitelminősítő intézet minősítésén alapul, vagy azon a tényen, hogy egy kitettség nem minősített, ez nem mentesíti az intézményeket az alól, hogy kiegészítésképpen más releváns információkat is mérlegeljenek a belsőtőke-allokálás értékelésekor;

c) az intézmények különböző hitelkockázatot hordozó portfólióinak és kitettségeinek folyamatos nyomon követését és ellenőrzését, beleértve a problémás hitelek azonosítását és kezelését, illetve a megfelelő értékkorrekciók végrehajtását és céltartalékok képzését hatékony rendszerek működtetésével hajtják végre;

d) a hitelportfóliók diverzifikációja az intézmény célpiacaihoz és átfogó hitelstratégiájához illeszkedik.

80. cikk

Reziduális kockázat

Az illetékes hatóságok biztosítják, hogy annak kockázatát, hogy az intézmények által alkalmazott, elismert hitelkockázat-mérséklési technikák a vártnál kevésbé bizonyulnak hatékonynak, többek között írásbeli eljárásrendekkel és szabályzatokkal kezeljék és szabályozzák.

81. cikk

Koncentrációs kockázat

Az illetékes hatóságok biztosítják, hogy minden partnerrel, köztük központi szerződő felekkel, egymással kapcsolatban álló partnerek csoportjaival és ugyanazon gazdasági ágazatbeli, földrajzi régióbeli vagy ugyanazon tevékenységbeli vagy árucsoportbeli partnerekkel szembeni kitettségekből, a hitelkockázat-mérséklési technikák alkalmazásából és különösen a közvetett nagymértékű kockázatvállalásból – például egyetlen biztosítéknyújtó – származó koncentrációs kockázatot többek között írásbeli eljárásrendekkel és szabályzatokkal kezeljék és szabályozzák.

82. cikk

Értékpapírosítási kockázat

(1) Az illetékes hatóságok biztosítják, hogy az olyan értékpapírosítási ügyletekből fakadó kockázatokat, amelyekkel kapcsolatban a hitelintézetek befektetőként, kezdeményezőként vagy szponzorként lépnek fel – beleértve a hírnévkockázatokat is –, például a bonyolult struktúrákkal vagy termékekkel kapcsolatban felmerülő kockázatokat, megfelelő szabályzatokkal és eljárásrendekkel értékeljék és kezeljék, annak biztosítására, hogy az ügylet gazdasági tartalma teljes mértékben tükröződjön a kockázatértékelési és -kezelési döntésekben.

(2) Az illetékes hatóságok biztosítják, hogy a lejárat előtti visszafizetést biztosító rendelkezést tartalmazó, rulírozó megállapodásból származó kitettségek értékpapírosítását kezdeményező intézmények a terv szerinti és a lejárat előtti visszafizetés hatásait is kezelő likviditási tervekkel rendelkezzenek.

83. cikk

Piaci kockázat

(1) Az illetékes hatóságok biztosítják, hogy szabályzatokat és eljárásokat vezessenek be a piaci kockázatok valamennyi lényeges forrásának és hatásának azonosítására, mérésére és kezelésére.

(2) Ha a rövid pozíció a hosszú pozíciót megelőzően válik esedékessé, az illetékes hatóságok biztosítják, hogy az intézmények a likviditáshiány kockázata ellen is hozzanak intézkedéseket.

(3) A belső tőkének megfelelőnek kell lennie azon lényeges piaci kockázatok tekintetében, amelyekre nem vonatkozik tőkekövetelmény.

Azoknak az intézményeknek, amelyek Az 575/2013/EU rendelet rendelet harmadik része IV. címének 2. fejezetével összhangban a pozíciókockázatra vonatkozó tőkekövetelmények kiszámítása során egy vagy több, részvényindexben szereplő részvény pozícióját nettósították egy vagy több határidős részvényindex-ügylet vagy más származtatott indexügylet pozíciójával szemben, megfelelő belső tőkével kell rendelkezniük ahhoz, hogy fedezzék az abból származó veszteség báziskockázatát, hogy a határidős vagy egyéb ügyletek értéke nem mozog teljesen összhangban az azokat alkotó részvényekével; az intézményeknek akkor is rendelkezniük kell megfelelő belső tőkével, ha ellentétes pozícióik vannak olyan határidős részvényindex-ügyletekben, amelyek nem egyeznek meg lejáratuk, összetételük vagy mindkettő tekintetében.

Az 575/2013/EU rendelet 345. cikkében foglalt módszer alkalmazásakor az intézmények biztosítják, hogy megfelelő nagyságú belső tőkével rendelkezzenek a kezdeti kötelezettségvállalás időpontja és a következő munkanap között keletkező veszteség kockázatának fedezésére.

84. cikk

Nem kereskedési könyvi tevékenységekből származó kamatkockázat

Az illetékes hatóságok biztosítják, hogy az intézmények a nem kereskedési tevékenységeiket is érintő esetleges kamatlábváltozásokból származó kockázatok azonosítására, értékelésére és kezelésére szolgáló rendszereket működtessenek.

85. cikk

Működési kockázat

(1) Az illetékes hatóságok biztosítják, hogy az intézmények a működési kockázat – beleértve a modellkockázatot is – értékelésére és kezelésére, valamint a ritkán előforduló, de súlyos következményekkel járó események lefedésére szabályzatokat és eljárásokat alkalmazzanak.Az intézményeknek meg kell határozniuk, hogy e szabályzatok és eljárásrendek alkalmazásában mi képez működési kockázatot.

(2) Az illetékes hatóságok biztosítják, hogy vészhelyzeti és üzletmenet-folytonossági tervek készüljenek az intézmény folyamatos működésének biztosítására, valamint a súlyos üzletviteli fennakadások esetén bekövetkező veszteségek mérséklésére.

86. cikk

Likviditási kockázat

(1) Az illetékes hatóságok biztosítják, hogy az intézmények a likviditási kockázat megfelelő – akár egy napon belüli – időtávokon történő azonosítására, mérésére, kezelésére és nyomon követésére szolgáló megbízható stratégiákat, szabályzatokat, eljárásokat és rendszereket vezessenek be annak biztosítása érdekében, hogy az intézmények megfelelő szintű likviditási tartalékokat tartsanak. Ezeket a stratégiákat, szabályzatokat, eljárásokat és rendszereket az üzletágakhoz, a pénznemekhez, a fióktelepekhez és a szervezetekhez igazítva kell kialakítani, és azoknak megfelelő likviditási költség-, nyereség- és kockázat-allokációs eljárásokat kell tartalmazniuk.

(2) Az (1) bekezdésben említett stratégiáknak, szabályzatoknak, eljárásoknak és rendszereknek arányban kell állniuk az intézmény összetettségével, kockázati profiljával és tevékenységi körével, továbbá a vezető testület által meghatározott kockázatvállalási limittel, valamint tükrözniük kell az intézmény rendszerszintű jelentőségét minden olyan tagállamban, amelyben tevékenykedik. Az intézmények minden érintett üzletág tekintetében kockázattűrési mértéket határoznak meg.

(3) Az illetékes hatóságok biztosítják, hogy az intézmények – figyelembe véve tevékenységeik jellegét, nagyságrendjét és összetettségét – olyan likviditási kockázati profillal rendelkezzenek, amely összhangban áll a jól működő és megbízható rendszerhez szükséges profillal, és azt nem lépi túl.

Az illetékes hatóságok figyelemmel kísérik a likviditási kockázati profilokkal kapcsolatos fejleményeket, például a terméktervezés és a volumenek, a kockázatkezelés, a finanszírozási politikák és a finanszírozási koncentráció alakulását.

Az illetékes hatóságok hathatós lépéseket tesznek, amennyiben a második albekezdésben említett fejlemények egyedi intézményi vagy rendszerbeli instabilitáshoz vezethetnek.

Az illetékes hatóságok tájékoztatják az EBH-t a harmadik albekezdés alapján tett minden intézkedésről.

Az EBH adott esetben az 1093/2010/EU rendelettel összhangban ajánlásokat bocsát ki.

(4) Az illetékes hatóságok biztosítják, hogy az intézmények módszereket dolgozzanak ki a finanszírozási pozíciók azonosítására, mérésére, kezelésére és nyomon követésére. E módszerek tartalmazzák az eszközökben, a forrásokban és a mérlegen kívüli tételekben – beleértve a függő kötelezettségeket is – történő és azokból eredő aktuális és várható lényeges pénzáramlásokat, valamint a hírnévkockázat esetleges hatásait.

(5) Az illetékes hatóságok biztosítják, hogy az intézmények különbséget tegyenek a dologi biztosítékkal terhelt, illetve a mindenkor – különösen vészhelyzetekben – rendelkezésre álló, szabadon felhasználható eszközök között. Biztosítják továbbá, hogy az intézmények figyelembe vegyék azt a szervezetet is, amelynek az eszköz a birtokában van, azt az országot, amelyben az eszköz nyilvántartásban vagy számlán szerepel, valamint az eszközök beszámíthatóságát, és figyelemmel kísérjék, hogy az eszköz kellő idő alatt mozgósítható-e.

(6) Az illetékes hatóságok biztosítják, hogy az intézmények azokat a hatályos jogi, szabályozói vagy működési korlátozásokat is figyelembe vegyék, amelyek a likviditás és a szabadon felhasználható eszközök szervezetek közötti – az Európai Gazdasági Térségen belüli és kívüli – esetleges átruházására vonatkoznak.

(7) Az illetékes hatóságok biztosítják, hogy az intézmények megfontolják különböző, likviditási kockázatot mérséklő eszközök bevezetését, ilyenek például a korlátozási rendszerek és a különböző nehezebb időszakok átvészelésében segítő likviditási tartalékok, valamint a megfelelően diverzifikált finanszírozási struktúrák és a finanszírozási forrásokhoz való hozzáférés. E lehetőségeket rendszeresen felül kell vizsgálni.

(8) Az illetékes hatóságok biztosítják, hogy a likviditási pozíciók és a kockázatmérséklő eszközök tekintetében az intézmények alternatív forgatókönyveket is mérlegeljenek, továbbá hogy legalább évente felülvizsgálják a finanszírozási pozícióval kapcsolatos döntések alapjául szolgáló feltételezéseket. Ennek érdekében az alternatív forgatókönyvekben különösen a mérlegen kívüli tételekre és más függő kötelezettségekre kell összpontosítani, beleértve – az 575/2013/EU rendeletben említett – azon különleges célú gazdasági egységekét és más különleges célú gazdasági egységekét is, amelyekkel kapcsolatban az intézmény szponzorként lép fel, vagy amelyeknek lényeges likviditási támogatást nyújt.

(9) Az illetékes hatóságok biztosítják, hogy az intézmények mérlegeljék az intézményspecifikus, a piaci szintű és a kombinált alternatív forgatókönyvek lehetséges hatásait. Ennek során különböző időtávokat és különféle szintű stresszhelyzeteket kell számításba venni.

(10) Az illetékes hatóságok biztosítják, hogy az intézmények stratégiáikat, belső szabályzataikat és kockázatvállalási limitjeiket a likviditási kockázattal összhangban határozzák meg, továbbá a (8) bekezdésben említett alternatív forgatókönyvek kimenetelét figyelembe vevő hatékony vészhelyzeti terveket dolgozzanak ki.

(11) Az illetékes hatóságok biztosítják, hogy az intézmények az esetleges likviditási hiányok megszüntetésére irányuló stratégiákat és végrehajtási intézkedéseket tartalmazó tervekkel rendelkezzenek, a más tagállamban létrehozott fióktelepekre vonatkozóan is. Az illetékes hatóságok biztosítják, hogy a belső szabályzatok és eljárások megfelelő kiigazítása érdekében ezeket a terveket az intézmények legalább évente teszteljék és a (8) bekezdésben említett alternatív forgatókönyvek kimenetele alapján aktualizálják, majd pedig nyújtsák be a felső vezetésnek, amely jóváhagyja azokat. Az intézményeknek előzetesen meg kell hozniuk a likvidforrás-ellátottság helyreállítására vonatkozó tervek azonnali végrehajtásához szükséges működési intézkedéseket. A hitelintézetek esetében az ilyen működési intézkedéseknek magukban kell foglalniuk a központi banki finanszírozás számára azonnal rendelkezésre álló biztosíték tartását. Ebbe szükség esetén beletartozik a biztosíték más tagállam pénznemében való tartása, vagy egy olyan harmadik ország pénznemében való tartása, amellyel szemben a hitelintézetnek követelései vannak, illetve ha működési szempontból szükséges, egy olyan fogadó tagállam vagy harmadik ország területén való tartása, amelynek pénznemében követelés áll fenn.

87. cikk

A túlzott tőkeáttétel kockázata

(1) Az illetékes hatóságok biztosítják, hogy az intézmények a túlzott tőkeáttételi kockázat azonosítása, kezelése és ellenőrzése céljából szabályzatokkal és eljárásokkal rendelkezzenek. A túlzott tőkeáttétel mutatószámai közé tartozik Az 575/2013/EU rendelet 429. cikkének megfelelően számított tőkeáttételi mutató, valamint az eszközök és kötelezettségek közötti eltérések.

(2) Az illetékes hatóságok biztosítják, hogy az intézmények elővigyázatos módon kezeljék a túlzott tőkeáttétel kockázatát oly módon, hogy kellően figyelembe veszik a túlzott tőkeáttételi kockázat esetleges növekedését, amelyet – az alkalmazandó számviteli szabályoktól függően – az intézmény szavatolótőkéjének a várt vagy realizált veszteségek miatti csökkenése okozhat. E célból az intézményeknek képesnek kell lenniük különböző nehezebb időszakok átvészelésére a túlzott tőkeáttétel kockázata tekintetében.

3. alszakasz

Irányítás

88. cikk

Vállalatirányítási rendszer

(1) A tagállamok biztosítják, hogy a vezető testület az intézmény hatékony és prudens vezetését biztosító vállalatirányítási rendszert határozzon meg – beleértve a szervezeten belüli feladatok elkülönítését és az összeférhetetlenség megelőzését –, felügyelje annak végrehajtását, és legyen érte elszámoltatható.

A fenti rendszernek meg kell felelnie a következő elveknek:

a) a vezető testület átfogó felelősséggel tartozik az intézményért, jóváhagyja az intézmény stratégiai célkitűzéseit, kockázatkezelési stratégiáját és belső irányítását, és felügyeli ezek végrehajtását;

b) a vezető testület biztosítja a számviteli és a pénzügyi beszámolási rendszerek integritását, beleértve a pénzügyi és operatív ellenőrizést és a jogszabályoknak és a vonatkozó standardoknak való megfelelést;

c) a vezető testület felügyeli a nyilvánosságra hozatal és a kommunikáció folyamatát;

d) a vezető testület felelős a felső vezetés tényleges felügyeletéért;

e) valamely intézményben a felügyeleti funkcióért felelős vezető testület elnöke nem töltheti be egyidejűleg ugyanazon intézményen belül a vezérigazgatói funkciót, kivéve ha ezt az intézmény megindokolja, és az illetékes hatóságok engedélyezték;

A tagállamok biztosítják, hogy a vezető testület figyelemmel kísérje és rendszeres időközönként értékelje az intézmény irányítási rendszerének hatékonyságát, és az esetleges hiányosságok kezelésére megfelelő lépéseket tegyen.

(2) A tagállamok biztosítják, hogy azok az intézmények, amelyek méretüknél, belső szervezetüknél, valamint tevékenységük jellegénél, nagyságrendjénél és összetettségénél fogva jelentősek, a vezető testület olyan tagjaiból álló jelölő bizottságot hozzanak létre, akik az érintett intézményben nem látnak el ügyvezetői feladatokat.

A jelölőbizottság:

a) a vezető testületben lévő üres helyekre jelölteket állít és ajánl, amely a jelöléseket a vezető testületnek vagy a közgyűlésnek kell jóváhagynia, értékeli a vezető testület ismereteinek, készségeinek, sokrétűségének és tapasztalatának egyensúlyát, valamint elkészíti a feladatok és képességek leírását egy adott kinevezéshez és felméri a várható időráfordítást.

A jelölőbizottság dönt továbbá a vezető testületben alulreprezentált nem képviseletére vonatkozó célszámról, és e célszám elérése érdekében stratégiát dolgoz ki az alulreprezentált nem létszámának a vezető testületben való növelésére vonatkozóan. A célszámot, a stratégiát és annak végrehajtását az 575/2013/EU rendelet 435. cikke (2) bekezdésének c) pontjával összhangban közzé kell tenni;

b) rendszeres időközönként, de legalább évente értékeli a vezető testület szerkezetét, méretét, összetételét és teljesítményét, és ajánlásokat tesz a vezető testületnek az esetleges változtatásokra;

c) rendszeres időközönként, de legalább évente értékeli a vezető testület egyes tagjainak és a teljes vezető testületnek az ismereteit, készségeit és tapasztalatát, és ennek megfelelően jelentést tesz a vezető testületnek;

d) rendszeres időközönként felülvizsgálja a vezető testületnek a felső vezetők kiválasztására és kinevezésére vonatkozó politikáját, és ajánlásokat tesz a vezető testületnek.

A jelölő bizottság a feladatai ellátása során amennyire lehetséges, folyamatosan figyelembe veszi annak szükségességét, hogy a vezető testületen belüli döntéshozatalra egyetlen személy vagy személyek csoportja se gyakoroljon olyan befolyást, amely az intézmény általános érdekeire káros lenne.

A jelölő bizottság számára biztosítani kell, hogy az általa alkalmasnak ítélt minden erőforrást felhasználhasson, beleértve a külső tanácsadást, és az ehhez szükséges finanszírozást rendelkezésére kell bocsátani.

Ha a vezető testületnek a nemzeti jog alapján nincs hatásköre bármely tagjának kiválasztási és kinevezési eljárásában, akkor ez a bekezdés nem alkalmazandó.

89. cikk

Országonkénti adatszolgáltatás

(1) 2015. január 1-jétől a tagállamok előírják, hogy minden intézmény összevont alapon évente nyilvánosságra hozza az üzleti évre vonatkozó alábbi információkat, azon tagállamok és harmadik országok szerinti bontásban, ahol székhellyel rendelkezik:

a) név/nevek, a tevékenység jellege és földrajzi hely;

b) árbevétel;

c) az alkalmazottak száma teljes munkaidős egyenértékben kifejezve;

d) adózás előtti eredmény;

e) eredményt terhelő adó;

f) kapott állami támogatások.

(2) Az (1) bekezdés ellenére, a tagállamok előírják, hogy az intézmények első alkalommal 2014. július 1-től hozzák nyilvánosságra az (1) bekezdés a), b) és c) pontjában említett információkat.

(3) Az Unióban globálisan rendszerszinten jelentős intézményként engedélyezett, nemzetközi szinten elismert intézményeknek 2014. július 1-től bizalmas alapon továbbítaniuk kell a Bizottságnak az (1) bekezdés d)–f) pontjában említett információkat. A Bizottság szükség szerint EBH-val, az EBFH-val és az EÉPH-val konzultálva általános értékelést készít az ezen információk nyilvánosságra hozatalából eredő lehetséges negatív gazdasági következményekről, ideértve a versenyképességre, a befektetésekre, a hitelhez jutásra és a pénzügyi rendszer stabilitására kifejtett hatást is. A Bizottság legkésőbb 2014. december 31-ig benyújtja jelentését az Európai Parlamentnek és a Tanácsnak.

Abban az esetben, ha a bizottsági jelentés jelentős negatív hatásokról számol be, a Bizottság mérlegeli, hogy megfelelő jogalkotási javaslatot nyújt be az (1) bekezdésben megállapított nyilvánosságra hozatali kötelezettségek módosítása érdekében és dönthet úgy, hogy a 145. cikk h) pontjának megfelelően elhalasztja e kötelezettségeket. A Bizottság évente felülvizsgálja, hogy szükséges-e meghosszabbítani ezt a halasztást.

(4) Az (1) bekezdésben említett információkat a 2006/43/EK irányelvben foglaltakkal összhangban ellenőrizni kell, és – amennyiben lehetséges – az érintett intézmények éves pénzügyi kimutatásának vagy – adott esetben – konszolidált pénzügyi kimutatásának mellékleteként közzé kell tenni.

(5) Amennyiben az e cikkben megállapított jelentéstételi kötelezettségeket a jövőbeli uniós jogalkotási aktusok túllépik, e cikk alkalmazásának kötelezettsége megszűnik és azt törölni kell.

90. cikk

Az eszközarányos jövedelmezőség nyilvánosságra hozatala

Az intézmények éves beszámolójukban a kulcsfontosságú mutatók között nyilvánosságra hozzák eszközarányos jövedelmezőségüket, amelyet a nettó nyereség és a mérlegfőösszeg hányadosaként állapítanak meg.

91. cikk

Vezető testület

(1) A vezető testület tagjainak mindenkor kellően jó hírnévvel kell rendelkezniük, továbbá feladataik ellátásához elegendő ismeret, készség és tapasztalat birtokában kell lenniük. A vezető testület átfogó összetételének a tapasztalatok megfelelően széles körű skáláját is tükröznie kell. A vezető testület tagjainak a (2)-(8) bekezdésekben szereplő követelményeknek kell megfelelniük:

(2) A vezető testület minden tagjának elegendő időt kell fordítania az intézménynél vállalt funkciói ellátására.

(3) A vezető testület valamely tagja által egy időben betölthető igazgatói tisztségek számának meghatározásakor figyelembe kell venni az egyéni körülményeket és az intézmény tevékenységeinek jellegét, körét és összetettségét. Hacsak nem a tagállamot képviselik, a méreténél, belső szervezeténél, valamint tevékenysége jellegénél, körénél és összetettségénél fogva jelentős intézmény vezető testületének tagjai 2014. július 1-től az alábbi igazgatói tisztségek kombinációi közül egyidejűleg csak egyet tölthetnek be:

a) egy ügyvezető igazgatói tisztség két nem ügyvezető igazgatói tisztséggel;

b) négy nem ügyvezető igazgatói tisztség.

(4) A (3) bekezdés alkalmazásában az alábbiakat egyetlen igazgatói tisztségnek kell tekinteni:

a) az ugyanazon csoporton belül betöltött ügyvezető vagy nem ügyvezető igazgatói tisztségek;

b) ügyvezető vagy nem ügyvezető igazgatói tisztségek, amelyeket olyan

i. intézményekben töltenek be, amelyek ugyanannak az intézményvédelmi programnak a tagjai, feltéve, hogy az 575/2013/EU rendelet 113. cikkének (7) bekezdésében foglalt feltételek teljesülnek; vagy

ii. vállalkozásokban (ideértve a nem pénzügyi szervezeteket is) töltenek be, amelyekben az intézmény minősített részesedéssel rendelkezik.

(5) A (3) bekezdése hatálya nem terjed ki az olyan szervezetekben betöltött igazgatói tisztségekre, amelyek elsősorban nem üzleti jellegű tevékenységet folytatnak.

(6) Az illetékes hatóságok engedélyezhetik, hogy a vezető testület tagjai egy további, nem ügyvezető igazgatói tisztséget töltsenek be. Az illetékes hatóságok rendszeresen tájékoztatják az engedélyekről.

(7) A vezető testületnek az intézmény tevékenységeinek – beleértve a fő kockázatokat is – a megértéséhez megfelelő kollektív tudással, készségekkel és tapasztalattal kell rendelkeznie.

(8) A vezető testület minden egyes tagjának tisztességesen, befolyásolástól mentesen és önállóan kell cselekednie, hogy szükség esetén a felső vezetés döntéseit ténylegesen értékeljék és kifogásolják, valamint hatékonyan ellenőrizzék és felügyeljék a vezetés döntéshozatalát.

(9) Az intézményeknek elegendő humán és pénzügyi erőforrást kell fordítaniuk a vezető testület tagjainak a feladatkörükkel való kezdeti megismertetésére és további képzésére.

(10) A tagállamok vagy az illetékes hatóságok előírják az intézmények és azok jelölő bizottságai számára, hogy a vezető testületek tagjainak kiválasztásakor törekedjenek arra, hogy a testületben minél több szaktudás és képesség egyesüljön, és ezért a vezető testület vonatkozásában alkalmazzanak a sokszínűséget előmozdító politikát.

(11) Az illetékes hatóságok a nekik átadott információkat az 575/2013/EU rendelet 435. cikke (2) bekezdésének c) pontjával összhangban gyűjtik, és az intézmények sokszínűségi politikáinak összehasonlítására használják fel. Az illetékes hatóságok megküldik az EBH-nak ezt az információt. Az EBH ezt az információt arra használja fel, hogy uniós szinten összehasonlítsa az intézmények sokszínűségi politikáit.

(12) Az EBH iránymutatást ad ki az alábbiakról:

a) a vezető testület tagja által feladatainak ellátására fordított elegendő idő fogalma az egyéni körülmények és az intézmény tevékenységeinek természete, nagyságrendje és összetettsége fényében;

b) a vezető testület a (7) bekezdésben említett megfelelő kollektív tudásának, készségeinek és tapasztalatának fogalma;

c) a vezető testület tagja a (8) bekezdésben említett tisztességességének, befolyástól való mentességének és önállóságának fogalma;

d) a vezető testület tagjainak feladatkörükkel való kezdeti megismertetésére és további képzésére fordított megfelelő humán- és pénzügyi erőforrások fogalma a (9) bekezdésben említettek szerint;

e) a vezető testület tagjainak egyik kiválasztási kritériumaként figyelembe veendő sokszínűség fogalma, a (10) bekezdésben említettek szerint.

Az EBH 2015. december 31-ig kibocsátja az említett iránymutatásokat.

(13) Ez a cikk nem befolyásolja a munkavállalóknak a nemzeti jog szerinti, a vezető testületben való képviseletére vonatkozó rendelkezéseket.

92. cikk

Javadalmazási politika

(1) Az illetékes hatóságok biztosítják az ezen cikk (2) bekezdése, és a 93., 94. és 95. cikk alkalmazását a hitelintézetek csoport-, anyavállalat- és leányvállalat-szintjén, beleértve az offshore pénzügyi központokban létrehozottakat is.

(2) Az illetékes hatóságok biztosítják, hogy a felső vezetést, a kockázatvállalásért és ellenőrzésért felelős munkavállalókat, valamint azon munkavállalókat, akik a teljes javadalmazásuk alapján a felső vezetőkkel és a kockázatvállalókkal azonos kategóriába tartoznak vagy szakmai tevékenységük lényeges hatást gyakorol az intézmény kockázati profiljára, magukban foglaló munkavállalói kategóriákra vonatkozó teljes javadalmazási politikák – beleértve a fizetéseket és a nem kötelező nyugdíjjuttatásokat – meghatározásakor és alkalmazásakor az intézmények méretüknek, belső szervezetüknek és tevékenységük jellegének, körének és összetettségének megfelelő módon és mértékben betartsák az alábbi elveket:

a) a javadalmazási politika összhangban van a hatékony és eredményes kockázatkezeléssel, és elősegíti annak alkalmazását, és nem ösztönöz az intézmény kockázatvállalási képességét meghaladó kockázatok vállalására;

b) a javadalmazási politika összhangban van az intézmény üzleti stratégiájával, célkitűzéseivel, értékeivel és hosszú távú érdekeivel, és az összeférhetetlenség elkerülését célzó intézkedéseket tartalmaz;

c) az intézmény vezető testülete felügyeleti funkciójának ellátása keretében elfogadja és rendszeres időközönként felülvizsgálja a javadalmazási politika általános elveit, és felelős annak végrehajtásának felügyeletéért;

d) a javadalmazási politika végrehajtását legalább évente egyszer központi és független belső felülvizsgálatnak vetik alá annak ellenőrzése céljából, hogy megfelel-e a vezető testület által felügyeleti funkciójának ellátása keretében elfogadott javadalmazási politikáknak és eljárásoknak;

e) az ellenőrzési feladatokat végző alkalmazottak függetlenek az általuk felügyelt szervezeti egységektől, megfelelő hatáskörrel rendelkeznek, és a feladatkörükhöz kapcsolódó célkitűzések elérésével összhangban álló javadalmazást kapnak, amely független az ellenőrzött szervezeti egységek teljesítményétől;

f) a kockázatkezeléssel és megfelelőség-ellenőrzéssel foglalkozó vezető tisztviselők javadalmazását közvetlenül a 95. cikkben említett javadalmazási bizottság felügyeli, vagy ha ilyen bizottságot nem hoztak létre, a felügyeleti funkcióját ellátó vezető testület;

g) a bérek megállapítására vonatkozó nemzeti kritériumokat figyelembe vevő javadalmazási szabályozásban egyértelmű különbséget kell tenni az alábbiak meghatározására vonatkozó kritériumok között:

i. rögzített alapjavadalmazás, amelynek elsősorban a vonatkozó szakmai tapasztalatot és szervezeti felelősséget kell tükröznie, amelyet a foglalkoztatási feltételek részeként a munkavállaló munkaköri leírása határoz meg, valamint

ii. a javadalmazás változó összetevője, amelynek a fenntartható és kockázattal kiigazított teljesítményt kell tükröznie, valamint a munkavállalói foglalkoztatási feltételek részét képező munkaköri leírásban foglaltak teljesítésén túlmutató teljesítményt.

93. cikk

Kormányzati beavatkozással segített intézmények

A rendkívüli kormányzati beavatkozással segített intézmények esetében a 92. cikk (2) bekezdésében meghatározottak mellett a következő elvek alkalmazandók:

a) a javadalmazás változó összetevője szigorúan a nettó bevétel százalékára korlátozódik, amennyiben nincs összhangban a stabil tőkealap fenntartásával és a kormányzati támogatás időben történő megszüntetésével;

b) az érintett illetékes hatóságok megkövetelik az intézményektől, hogy a hatékony kockázatkezeléssel és a hosszú távú növekedéssel összehangolt módon alakítsák át a javadalmazást, beleértve többek között – adott esetben – az intézmény vezető testületi tagjai javadalmazásának korlátozását is;

c) az intézmény vezető testületi tagjainak nem fizethető változó javadalmazási összetevő, kivéve, ha az indokolt.

94. cikk

A javadalmazás változó elemei

(1) A javadalmazás változó elemeire vonatkozóan a 92. cikk (2) bekezdésében meghatározottak mellett és ugyanazokkal a feltételekkel a következő elvek alkalmazandók:

a) amennyiben a javadalmazást a teljesítményhez kötik, a javadalmazás teljes összegének az egyén és az érintett szervezeti egység teljesítményének együttes értékelésén, valamint az intézmény általános eredményességén kell alapulnia, az egyéni teljesítmény értékelése során pedig pénzügyi és nem pénzügyi kritériumokat is figyelembe kell venni;

b) a teljesítményértékelésnek többéves kereten belül kell történnie annak biztosítása érdekében, hogy az értékelési folyamat alapja a hosszú távú teljesítmény legyen, és hogy a javadalmazás teljesítményalapú összetevőinek tényleges kifizetése olyan időszakra legyen elosztva, amelynél figyelembe veszik a hitelintézet megfelelő üzleti ciklusát és üzleti kockázatait;

c) a javadalmazás változó összetevőjének teljes összege ne korlátozza az intézmény azon képességét, hogy megerősítse tőkealapját;

d) a garantált változó javadalmazási összetevő nem egyeztethető össze a stabil kockázatkezeléssel vagy a teljesítményarányos fizetés elvével, és nem képezheti részét a jövőbeli javadalmazási terveknek;

e) a garantált változó javadalmazási összetevőnek kivételes jellegűnek kell lennie, csak új alkalmazottak felvételekor kerülhet rá sor és csak akkor, ha az intézmény szilárd és erős tőkealappal rendelkezik, és a foglalkoztatás első évére kell korlátozódnia;

f) a teljes javadalmazás rögzített és változó összetevőjének megfelelően egyensúlyban kell lennie, továbbá a rögzített összetevőnek a teljes javadalmazás kellően nagy hányadát kell alkotnia ahhoz, hogy a javadalmazás változó összetevőjével kapcsolatban teljes mértékben rugalmas politika érvényesülhessen, beleértve annak lehetőségét is, hogy egyáltalán ne fizessenek változó javadalmazási összetevőt;

g) az intézményeknek megfelelő arányt kell megállapítaniuk a teljes javadalmazás rögzített és változó összetevője között, amelyekre az alábbi elveket kell alkalmazni:

i. a változó összetevő senkinél sem haladhatja meg a teljes javadalmazás rögzített összetevőjének 100 %-át. A tagállamok alacsonyabb maximális százalékarányt is megállapíthatnak;

ii. a tagállamok engedélyezhetik az intézmény részvényeseinek, tulajdonosainak vagy tagjainak, hogy a javadalmazás rögzített és változó összetevője közötti magasabb maximális arányt hagyjanak jóvá, feltéve, hogy a teljes változó összetevő szintje egyetlen személy esetében sem haladja meg a teljes javadalmazás rögzített összetevőjének a 200 %-át. A tagállamok alacsonyabb maximális százalékarányt is megállapíthatnak;

Az ezen pont első albekezdése szerinti magasabb arány jóváhagyását a következő eljárással összhangban kell végezni:

— az intézmény részvényeseinek, tulajdonosainak vagy tagjainak az intézmény által benyújtott részletes ajánlás alapján kell eljárniuk, amely ajánlásban az intézménynek meg kell indokolnia a kért jóváhagyást és annak hatályát, ideértve a személyzet érintett tagjainak a számát, a beosztásukat, valamint a stabil tőkealap fenntartására vonatkozó követelményre gyakorolt várható hatást;

— az intézmény részvényeseinek, tulajdonosainak vagy tagjainak legalább 66 %-os többséggel kell határozniuk, feltéve, hogy ez a részvények vagy az azokkal egyenértékű tulajdonjogok legalább 50 %-át képviselik, vagy ennek hiányában a képviselt tulajdonjogok 75 %-os többségével kell határozniuk;

— az intézménynek – ésszerű értesítési határidőt biztosítva – tájékoztatnia kell összes részvényesét, tulajdonosát és tagját arról, hogy az e pont első albekezdése szerinti jóváhagyást fog kérni;

— az intézménynek haladéktalanul tájékoztatnia kell az illetékes hatóságot a részvényeseinek, a tulajdonosainak vagy a tagjainak benyújtott ajánlásról, beleértve a javasolt magasabb maximális százalékarányt és ennek indokolását, és tudnia kell igazolni az illetékes hatóság számára, hogy a javasolt magasabb arány nem ellentétes az intézménynek az ezen irányelv és az 575/2013/EU rendelet alapján fennálló kötelezettségeivel, különös tekintettel az intézménynek a szavatoló tőkéje vonatkozásában fennálló kötelezettségeire;

— az intézménynek haladéktalanul tájékoztatnia kell az illetékes hatóságot a részvényesei, tulajdonosai, vagy tagjai által hozott, fentebb említett határozatról, beleértve az e pont első albekezdése szerinti magasabb maximális arány jóváhagyásáról; az illetékes hatóságoknak a kapott információk alapján értékelniük kell az intézményeknek az e területre vonatkozó gyakorlatát. Az illetékes hatóságoknak meg kell küldeniük az EBH-nak ezeket az információkat, és az EBH egységes formátumban, székhely szerinti tagállamonként összesítve nyilvánosságra hozza azokat. Az EBH iránymutatásokat dolgozhat ki e franciabekezdés végrehajtásának megkönnyítésére és az összegyűjtött információk következetességének biztosítására;

— a személyzet azon tagjai számára, akik közvetlenül érdekeltek a javadalmazás változó összetevőjének az e pontban említett magasabb maximális szintjének megállapításában, nem szabad engedélyezni, hogy közvetett vagy közvetlen módon gyakorolják az intézmény részvényeseiként, tulajdonosaiként vagy tagjaiként fennálló szavazati jogukat;

iii. a tagállamok engedélyezhetik, hogy az intézmények a javadalmazás változó összetevője teljes összegének legfeljebb 25 %-ára az e pont második albekezdésében említett diszkontrátát alkalmazzák, feltéve, hogy azt legalább öt éves időtartamra elosztva nyújtott instrumentumokban fizetik ki. A tagállamok alacsonyabb maximális százalékarányt is megállapíthatnak;

az EBH iránymutatásokat készít és tesz közzé 2014. március 14-ig az alkalmazandó nemzeti diszkontrátáról, figyelembe véve minden releváns tényezőt, így például az inflációs rátát és a kockázatot, amely magában foglalja a halasztás időtartamát. Az EBH által a diszkontrátára vonatkozóan adott iránymutatásokban külön meg kell vizsgálni, hogy hogyan lehet ösztönözni a legalább 5 éves időtartamra elosztva nyújtott instrumentumok használatát;

h) a valamely szerződés idő előtti megszüntetéséhez kapcsolódó kifizetéseknek a vonatkozó időszakban elért teljesítményt kell tükrözniük, és nem jutalmazhatják a teljesítmény elmaradását vagy a kötelességszegést;

i) a kompenzációval vagy a korábbi munkaviszonyra vonatkozó szerződésből történő kivásárlással kapcsolatos javadalmazási csomagoknak összhangban kell lenniük az intézmény hosszú távú érdekeivel, többek között a visszatartási, a halasztási, a teljesítmény- és a visszakövetelési megállapodásokat illetően;

j) a javadalmazás változó összetevőinek vagy a javadalmazás változó összetevői halmazának kiszámításához használt teljesítménymérésnek tartalmaznia kell a jelenlegi és jövőbeli kockázatok valamennyi típusának megfelelő kiigazítást, és tükröznie kell a tőke költségét és a szükséges likviditást;

k) a javadalmazás változó összetevőjének az intézményen belüli felosztása során szintén figyelembe kell venni a jelenlegi és jövőbeli kockázatok valamennyi típusát is;

l) a javadalmazás változó összetevőjének jelentős része – és minden esetben legalább 50 %-a – a következők egyensúlyban lévő kombinációja kell, hogy legyen:

i. részvények vagy azokkal egyenértékű tulajdoni részesedések az érintett intézmény jogi formájától függően, illetve szabályozott piacra be nem vezetett intézmény esetében részvényárfolyamhoz kötött instrumentumok vagy azokkal egyenértékű nem készpénz alapú eszközök;

ii. amennyiben lehetséges, az 575/2013/EU rendelet 52. vagy 63. cikke értelmében vett egyéb instrumentumok vagy elsődleges alapvető tőkeinstrumentumokká maradéktalanul átalakítható, illetve leírható egyéb instrumentumok, amelyek minden esetben megfelelően tükrözik az intézmény folyamatos működés melletti hitelminősítési besorolását, és amelyeket a javadalmazás változó összetevőjébe való beszámításra szánnak.

Az ebben a pontban említett eszközökre megfelelő visszatartási politikáknak kell vonatkozniuk, amelynek célja összhangba hozni az ösztönzőket az intézmény hosszabb távú érdekeivel. A tagállamok vagy illetékes hatóságaik korlátozásokat vezethetnek be az említett eszközök típusaira és kialakítására vonatkozóan, vagy adott esetben betilthatnak bizonyos eszközöket. Ezt a pontot egyaránt kell alkalmazni a javadalmazás változó összetevőjének az m) ponttal összhangban halasztva biztosított részére és a javadalmazás változó összetevőjének nem halasztva biztosított részére;

m) a javadalmazás változó összetevőjének jelentős részét – és minden esetben legalább 40 %-át – halasztva, legalább 3–5 éves, az üzleti tevékenység természetével, kockázataival és az adott alkalmazott tevékenységeivel megfelelően összehangolt időtartamra elosztva kell nyújtani.

A halasztási szabályok szerinti javadalmazás legfeljebb időarányosan jár. Abban az esetben, ha a javadalmazás változó összetevője különösen magas összeget tesz ki, legalább 60 %-át halasztva kell kifizetni. A halasztási időszak hosszát az üzleti ciklusnak, az üzlet jellegének, kockázatainak és a szóban forgó munkavállaló tevékenységeinek megfelelően kell megállapítani;

n) a javadalmazás változó összetevője a halasztva biztosított résszel együtt csak akkor fizethető ki, illetve a munkavállaló csak akkor jogosult rá, ha ez az egész intézmény pénzügyi helyzetének megfelelően fenntartható, valamint az intézmény, az érintett szervezeti egység és az érintett személy teljesítménye alapján indokolt.

A nemzeti kötelmi és munkajog általános elveinek sérelme nélkül, a javadalmazás teljes változó összetevőjét fő szabályként jelentősen csökkenteni kell, amennyiben az intézmény pénzügyi teljesítménye visszaesik vagy negatív, figyelembe véve egyaránt az aktuális javadalmazást és a korábban megkeresett összegek kifizetésének csökkentését, többek között malus- vagy visszakövetelési szabályok révén.

A javadalmazás teljes változó összetevőjének akár 100 %-ára is malus- vagy visszakövetelési szabályok vonatkozhatnak. Az intézményeknek konkrét kritériumokat kell meghatározniuk a malus vagy a visszakövetelés alkalmazására. Ezeknek a kritériumoknak különösen az olyan helyzetekre kell vonatkozniuk, amikor a személyzet tagja:

i. olyan magatartás részese volt, amely jelentős veszteséget okozott az intézménynek, vagy felelős volt ilyen magatartásért;

ii. nem felelt meg az alkalmasságra és a viselkedésre vonatkozó elfogadott normáknak;

o) a nyugdíjpolitikának összhangban kell lennie az intézmény üzleti stratégiájával, célkitűzéseivel, értékeivel és hosszú távú érdekeivel;

Ha a munkavállaló nyugdíjazás előtt távozik az intézménytől, az intézménynek az l) pontban említett eszközök formájában öt évig vissza kell tartania a nem kötelező nyugdíjjuttatásokat. Amennyiben egy munkavállaló eléri a nyugdíjazást, a nem kötelező nyugdíjjuttatásokat az l) pontban említett eszközök formájában – ötéves visszatartási időszak alkalmazásával – kell teljesíteni a munkavállaló részére;

p) a munkavállalóknak vállalniuk kell, hogy a javadalmazásukra vonatkozó megállapodásban foglalt kockázatvállalás hatásainak gyengítésére nem alkalmaznak egyéni fedezeti stratégiákat, illetve a javadalmazásra és a felelősségre vonatkozó biztosítást;

q) a javadalmazás változó összetevője nem fizethető ki olyan csatornákon keresztül vagy olyan módszerekkel, amelyek megkönnyítik az ezen irányelv vagy az 575/2013/EU rendelet be nem tartását.

(2) Az EBH szabályozástechnikai standardtervezeteket dolgoz ki az (1) bekezdés l) pontja ii. alpontjában szereplő feltételeknek megfelelő eszközosztályok meghatározása tekintetében, valamint az olyan személyzeti kategóriák meghatározására vonatkozó minőségi és megfelelő mennyiségi kritériumok tekintetében, amelyekben a személyzet szakmai tevékenysége jelentős hatást gyakorol a 92. cikk (2) bekezdésében említett intézményi kockázati profilra.

Az EBH ezeket a szabályozástechnikai standardtervezeteket 2014. március 31-ig benyújtja a Bizottságnak.

A Bizottság felhatalmazást kap az első albekezdésben említett szabályozástechnikai standardoknak az 1093/2010/EU rendelet 10–14. cikkével összhangban történő elfogadására.

95. cikk

Javadalmazási bizottság

(1) Az illetékes hatóságok biztosítják, hogy a méretük, belső szervezetük, valamint tevékenységeik jellege, nagyságrendje és összetettsége szempontjából jelentős intézmények javadalmazási bizottságot állítsanak fel. A javadalmazási bizottságot úgy kell összeállítani, hogy képes legyen hozzáértő és független módon megítélni a javadalmazási politikákat és gyakorlatokat, valamint a kockázatok, a tőkeellátottság és a likviditás kezelésére kidolgozott ösztönzőket.

(2) Az illetékes hatóságok biztosítják, hogy a javadalmazási bizottság felelős legyen a javadalmazásra vonatkozó – köztük az érintett intézménnyel kapcsolatos kockázatra és kockázatkezelésre kihatással lévő – döntések előkészítéséért, amelyeket a vezető testületnek kell meghoznia. A javadalmazási bizottság elnöke és tagjai a vezető testület olyan tagjai közül kerülnek ki, akik az érintett intézményben nem látnak el ügyvezetői feladatot. Amennyiben a nemzeti jog előírja a munkavállalói képviseletet a vezető testületben, a javadalmazási bizottság tagjai között lennie kell legalább egy munkavállalói képviselőnek. Az ilyen döntések előkészítésekor a javadalmazási bizottság figyelembe veszi a részvényesek, a befektetők és az intézményben érdekelt egyéb felek hosszú távú érdekeit, valamint a közérdeket.

96. cikk

A vállalatvezetéssel és a javadalmazással foglalkozó honlap üzemeltetése

Azok az intézmények, amelyek honlapot üzemeltetnek, a honlapjukon bemutatják, hogy miként teljesítik a 88–95. cikk előírásait.

III. szakasz

Felügyeleti felülvizsgálati és értékelési eljárás

97. cikk

Felügyeleti felülvizsgálat és értékelés

(1) A 98. cikkben felsorolt technikai kritériumok figyelembevételével az illetékes hatóságok felülvizsgálják azokat a rendszereket, stratégiákat, eljárásokat és mechanizmusokat, amelyeket az intézmények az ezen irányelv és az 575/2013/EU rendelet betartására hoztak létre, és értékelik:

a) a kockázatokat, amelyeknek az intézmények ki vannak vagy ki lehetnek téve;

b) a kockázatokat, amelyeket az 1093/2010/EU rendelet 23. cikke vagy adott esetben az ERKT ajánlásai alapján a rendszerszintű kockázat azonosításának és mérésének figyelembevételével egy intézmény a pénzügyi rendszerre nézve képvisel; és

c) a kockázatokat, amelyeket a stressztesztelés alapján az intézmények tevékenységeinek jellegét, nagyságrendjét és összetettségét figyelembe véve feltártak.

(2) Az (1) bekezdésben említett felülvizsgálat és értékelés hatályának ki kell terjednie az ezen irányelv és az 575/2013/EU rendelet összes követelményére.

(3) Az (1) bekezdésben említett felülvizsgálat és értékelés alapján az illetékes hatóságok meghatározzák, hogy az intézmények által alkalmazott rendszerek, stratégiák, eljárások és mechanizmusok, továbbá az általuk tartott szavatolótőke és likvid eszközök biztosítják-e a kockázataik fedezetét és megbízható kezelését.

(4) Az illetékes hatóságok az érintett intézmény mérete, rendszerszintű jelentősége, tevékenységeinek jellege, nagyságrendje és összetettsége alapján, továbbá az arányosság elvének figyelembevételével határozzák meg az (1) bekezdésben említett felülvizsgálat és értékelés gyakoriságát és részletezettségét. A felülvizsgálatot és az értékelést a 99. cikk (2) bekezdésében említett felügyeleti vizsgálati programba tartozó intézmények esetében legalább évente kell frissíteni.

(5) A tagállamok biztosítják, hogy amikor a felülvizsgálat megállapítja, hogy valamely intézmény a 1093/2010/EU rendelet 23. cikke szerint rendszerkockázatot jelenthet, az illetékes hatóságok késlekedés nélkül tájékoztatják az EBH-t a felülvizsgálat eredményeiről.

98. cikk

A felügyeleti felülvizsgálat és értékelés technikai kritériumai

(1) Az illetékes hatóságok által a 97. cikk alapján végzett felülvizsgálatnak és értékelésnek a hitel-, piaci- és működési kockázatokon kívül legalább a következőkre ki kell terjednie:

a) a belső minősítési módszert alkalmazó intézmények által az 575/2013/EU rendelet 177. cikkével összhangban végzett stresszteszt eredményei;

b) a koncentrációs kockázatnak való kitettség és ennek az intézmények általi kezelése, beleértve Az 575/2013/EU rendelet negyedik részében és ezen irányelv 81. cikkében meghatározott követelményeknek történő megfelelést is;

c) az elismert hitelkockázat-mérséklési módszerek alkalmazásával kapcsolatos reziduális kockázat kezelésére szolgáló, az intézmény által bevezetett eljárások és politikák megbízhatósága, megfelelősége és alkalmazási módja;

d) az intézmény által az általa értékpapírosított eszközökre vonatkozóan tartott szavatolótőke mértéke megfelel-e az ügylet gazdasági tartalma – beleértve az átadott kockázat mértékét is – által indokolt mértéknek;

e) az intézmények likviditási kockázatoknak való kitettsége és e kockázatok értékelése és kezelése, beleértve alternatív forgatókönyvek kidolgozását, a kockázatmérséklő eszközök kezelését (különös tekintettel a likviditási tartalékok szintjére, összetételére és minőségére), valamint hatékony vészhelyzeti terveket;

f) a diverzifikációs hatások és az, hogy ezeket a hatásokat hogyan illesztik a kockázatfelmérési rendszerbe;

g) Az 575/2013/EU rendelet harmadik része IV. címének 5. fejezete alapján a piaci kockázattal kapcsolatos tőkekövetelmények kiszámításához belső modellt használó intézmények által végrehajtott stressztesztek eredményei;

h) az intézmények kitettségeinek földrajzi helye;

i) az intézmény üzleti modellje;

j) a rendszerszintű kockázat értékelése a 97. cikkben megállapított kritériumok alapján.

(2) Az (1) bekezdés e) pontjának alkalmazásában az illetékes hatóságok rendszeresen átfogó értékelést végeznek az intézmények általános likviditásikockázat-kezeléséről és ösztönzik a megbízható belső módszerek kifejlesztését. E felülvizsgálatok során az illetékes hatóságok figyelembe veszik az intézmények pénzügyi piacokon betöltött szerepét. Az adott tagállam illetékes hatósága kellőképpen mérlegeli döntéseinek az összes többi érintett tagállamban a pénzügyi rendszer stabilitására gyakorolt hatását is.

(3) Az illetékes hatóságok ellenőrzik, hogy az intézmény nyújtott-e burkolt támogatást értékpapírosításhoz. Amennyiben úgy találják, hogy az intézmény több mint egy alkalommal burkolt támogatást nyújtott, az illetékes hatóság, feltételezve, hogy az intézmény a jövőben is támogatni fogja az értékpapírosítást, és ezzel nem ér el számottevő kockázat-transzferálást, meghozza a megfelelő intézkedéseket.

(4) Az ezen irányelv 97. cikke (3) bekezdése értelmében végrehajtott meghatározás céljaira az illetékes hatóságok megfontolják, hogy Az 575/2013/EU rendelet 105. cikkében meghatározottak szerint a kereskedési könyvbeli pozíciók vagy portfóliók vonatkozásában tett értékelési módosítások lehetővé teszik-e az intézmény számára pozícióinak rövid időn belüli, jelentős veszteség nélküli értékesítését vagy fedezését normális piaci körülmények között.

(5) Az illetékes hatóságok által végzett felülvizsgálat és értékelés kiterjed az intézményeknek a nem kereskedési tevékenységből származó kamatlábkockázatnak való kitettségére is. Intézkedéseket kell előírni legalább azon intézmények esetében, amelyek üzleti értéke szavatolótőkéjük több mint 20 %-ával csökken a kamatlábak hirtelen és váratlan, 200 bázispontos vagy az EBH-iránymutatásben meghatározottak szerinti változásának eredményeként.

(6) Az illetékes hatóságok által végzett felülvizsgálatnak és értékelésnek ki kell terjednie az intézmények túlzott tőkeáttételi kockázatnak való kitettségére, amelyet a túlzott tőkeáttétel mutatói tükröznek, beleértve az 575/2013/EU rendelet 429. cikkének megfelelően meghatározott tőkeáttételi mutatót. Az intézmények tőkeáttételi aránya és az intézmények által a túlzott tőkeáttételi kockázat kezelése céljából működtetett rendszerek, stratégiák, eljárások és mechanizmusok megfelelőségének meghatározása során az illetékes hatóságoknak figyelembe kell venniük ezen intézmények üzleti modelljét.

(7) Az illetékes hatóságok által végzett felülvizsgálat és értékelés kiterjed az intézmények irányítási rendszereire, vállalati kultúrájára és értékeire, és a vezető testület tagjainak feladataik ellátására irányuló képességére. Az illetékes hatóságoknak a felülvizsgálat és értékelés végzése során hozzá kell férniük legalább a vezető testület és bizottságai üléseinek napirendjéhez és a kapcsolódó dokumentumokhoz, valamint a vezető testület teljesítménye belső vagy külső értékelésének eredményeihez.

99. cikk

Felügyeleti vizsgálati program

(1) Az illetékes hatóságok az általuk felügyelt intézményekre vonatkozóan legalább évente elfogadnak egy felügyeleti vizsgálati programot. Ebben a programban figyelembe kell venni a 97. cikk szerinti felügyeleti felülvizsgálati és értékelési eljárást. A program a következőket tartalmazza:

a) annak feltüntetése, hogy az illetékes hatóságok hogyan tervezik végrehajtani feladataikat és elosztani forrásaikat;

b) azon intézmények azonosítása, amelyeknél fokozott felügyeletet kívánnak végezni és a (3) bekezdésben meghatározottak szerint az e felügyelet tekintetében hozott intézkedések;

c) az intézmény – beleértve fióktelepeit és más tagállamokban letelepedett leányvállalatait – által használt telephelyeken végzett vizsgálatok terve, az 52., a 119. és a 122. cikknek megfelelően.

(2) A felügyeleti vizsgálati programok a következő intézményekre terjednek ki:

a) olyan intézmények, amelyek esetében a 98. cikk (1) bekezdésének a) és g) pontjában és a 100. cikkben említett stressztesztek eredményei vagy a 97. cikk szerinti felügyeleti felülvizsgálati és értékelési eljárás eredményei a folyamatos pénzügyi megbízhatóságukat veszélyeztető jelentős kockázatokat jeleznek, vagy az ezen irányelv és az 575/2013/EU rendelet nemzeti átültető rendelkezéseinek megsértését jelzik;

b) a pénzügyi rendszer szempontjából rendszerszintű kockázatot jelentő intézmények;

c) bármely más olyan intézmény, amely esetében az illetékes hatóság ezt szükségesnek tartja.

(3) Amennyiben a 97. cikk értelmében helyénvaló, szükség esetén különösen a következő intézkedéseket kell meghozni:

a) az intézményt érintő helyszíni vizsgálatok számának vagy gyakoriságának növelése;

b) az illetékes hatóság állandó jelenléte az intézménynél;

c) az intézmény általi kiegészítő vagy gyakoribb adatszolgáltatás;

d) az intézmény működési, stratégiai vagy üzleti terveinek kiegészítő vagy gyakoribb felülvizsgálata;

e) a valószínűsíthetően bekövetkező, meghatározott kockázatokat ellenőrző tematikus vizsgálatok.

(4) A székhely szerinti tagállam illetékes hatóságai által elfogadott felügyeleti vizsgálati program nem akadályozza a fogadó tagállam illetékes hatóságait abban, hogy az 52. cikk (3) bekezdésének megfelelően eseti alapon ellenőrizzék és vizsgálják az intézmények területükön található fióktelepeinek a tevékenységét.

100. cikk

Felügyeleti stressztesztek

(1) Az illetékes hatóságok szükség szerint, de legalább évente felügyeleti stressztesztet hajtanak végre az általuk felügyelt intézményeknél a 97. cikk szerinti felülvizsgálati és értékelési eljárás elősegítése érdekében.

(2) Az EBH az 1093/2010/EU rendelet 16. cikkének megfelelően iránymutatást bocsát ki annak biztosítására, hogy az illetékes hatóságok az éves felügyeleti stressztesztek elvégzése során közös módszereket alkalmazzanak.

101. cikk

A belső módszer használatára vonatkozó engedély folyamatos felülvizsgálata

(1) Az illetékes hatóságoknak rendszeresen, legalább háromévente felül kell vizsgálniuk, hogy az intézmények megfelelnek-e az olyan módszerekre vonatkozó követelményeknek, amelyek esetében az illetékes hatóságok előzetes engedélyére van szükség e módszerek alkalmazásához az 575/2013/EU rendelet harmadik részében foglaltak szerint a tőkekövetelmények kiszámítására. Különös figyelmet kell fordítaniuk az intézmény üzleti tevékenységének változásaira és a módszerek új termékekre való alkalmazására. Amennyiben súlyos hiányosságokra derül fény az intézmény belső módszerének kockázatmegállapításával kapcsolatban, az illetékes hatóságoknak biztosítaniuk kell ezek helyesbítését, vagy megfelelő lépéseket kell tenniük a következmények enyhítésére, többek között magasabb szorzótényezők, többlettőke-követelmény vagy más megfelelő és hatékony intézkedés bevezetése révén.

(2) Az illetékes hatóságoknak mindenekelőtt azt kell felülvizsgálniuk és értékelniük, hogy az intézmény ezen módszerek keretében jól kidolgozott és naprakész technikákat és gyakorlatokat alkalmaz-e.

(3) Ha egy belső piaci kockázati modell esetében az 575/2013/EU rendelet 366. cikkében említett több túllépés jelzi, hogy a modell nem vagy már nem kellőképpen pontos, az illetékes hatóságok visszavonják a belső modell használatára vonatkozó engedélyt, vagy megfelelő intézkedéseket hoznak a modell haladéktalan kiigazításának biztosítására.

(4) Amennyiben egy intézmény olyan módszer alkalmazására kapott engedélyt, amelynek esetében az illetékes hatóságok előzetes engedélyére van szükség e módszer alkalmazásához az 575/2013/EU rendelet harmadik részében foglaltak szerint a tőkekövetelmények kiszámítására, de az intézmény többé nem felel meg a szóban forgó módszer alkalmazására vonatkozó követelményeknek, akkor az illetékes hatóságok előírják az intézmény számára, hogy vagy az illetékes hatóságok számára kielégítő módon bizonyítsa be, hogy a meg nem felelés hatásai nem jelentősek, amennyiben ez az 575/2013/EU rendelet értelmében alkalmazandó, vagy mutasson be a követelményeknek való mielőbbi megfelelés helyreállítására irányuló tervet, és ennek végrehajtására tűzzön ki határidőt. Az illetékes hatóságok a terv módosítását írják elő, ha valószínűtlen, hogy az teljes megfelelést eredményez vagy ha nem megfelelő a határidő. Ha nem valószínű, hogy az intézmény adott határidőn belül képes újra megfelelni a követelményeknek, és – adott esetben – nem bizonyította kielégítő módon, hogy a meg nem felelés hatásai nem jelentősek, vissza kell vonni a módszer használatára vonatkozó engedélyt, illetve azt azokra a területekre kell korlátozni, amelyek megfelelnek a követelményeknek vagy amelyek esetében a megfelelés adott határidőn belül megvalósítható.

(5) A belső módszerek Unión belüli egységes megbízhatóságának előmozdítása érdekében az EBH minden intézményre kiterjedően elemzi a belső módszereket, beleértve a nemteljesítés fogalom-meghatározásának konzisztens alkalmazását és azt, hogy az intézmények hogyan kezelik a hasonló kockázatokat vagy kitettségeket.

Az EBH az 1093/2010/EU rendelet 16. cikkében meghatározottak szerint iránymutatást dolgoz ki, amely viszonyítási értékeket határoz meg az említett elemzés alapján.

Az illetékes hatóságok a belső módszer használatára vonatkozóan az intézményeknek adott engedélyek felülvizsgálata során figyelembe veszik ezt az elemzést és viszonyítási értékeket.

IV. szakasz

Felügyeleti intézkedések és hatáskörök

102. cikk

Felügyeleti intézkedések

(1) Az illetékes hatóságok előírják az intézmények számára, hogy a lényeges problémák kezelésére időben tegyék meg a szükséges intézkedéseket a következő körülmények között:

a) az intézmény nem teljesíti az ezen irányelvben vagy az 575/2013/EU rendeletben foglalt követelményeket;

b) az illetékes hatóságoknak bizonyítékuk van arra, hogy az intézmény az elkövetkező 12 hónapban várhatóan meg fogja sérteni az ezen irányelvben vagy az 575/2013/EU rendeletben foglalt követelményeket.

(2) Az (1) bekezdés alkalmazása céljából az illetékes hatóságok a 104. cikkben említett hatáskörökkel is rendelkeznek.

103. cikk

Felügyeleti intézkedések alkalmazása a hasonló kockázati profillal rendelkező intézményekre

(1) Amennyiben az illetékes hatóságok a 97. cikk alapján megállapítják, hogy a hasonló kockázati profillal rendelkező intézmények – például a hasonló üzleti modellek vagy a kitettségek hasonló földrajzi helye alapján – hasonló kockázatoknak vannak vagy lehetnek kitéve vagy hasonló kockázatokat jelentenek a pénzügyi rendszer számára, a 97. cikkben említett felügyeleti felülvizsgálati és értékelési eljárást hasonló vagy azonos módon alkalmazhatják ezekre az intézményekre. E célból a tagállamok biztosítják, hogy az illetékes hatóságok rendelkezzenek az ahhoz szükséges hatáskörökkel, hogy az ezen irányelv, valamint az 575/2013/EU rendelet szerinti követelményeket hasonló vagy azonos módon szabják meg az ilyen intézmények esetében, beleértve különösen a 104., a 105. és a 106. cikk szerinti felügyeleti hatáskör gyakorlását.

Az első albekezdésben említett intézménytípusok különösen a 98. cikk (1) bekezdésének j) pontjában felsorolt kritériumok alapján határozhatók meg.

(2) Az illetékes hatóságok értesítik az EBH-t, amikor az (1) bekezdést alkalmazzák. Az EBH figyelemmel kíséri a felülvizsgálati gyakorlatokat, és iránymutatásokat bocsát ki arra vonatkozóan, hogy a hasonló kockázatokat hogyan kell értékelni, és hogyan biztosítható, hogy az (1) bekezdést az Unió egész területén egységesen alkalmazzák. Az említett iránymutatást az 1093/2010/EU rendelet 16. cikkének megfelelően kell elfogadni.

104. cikk

Felügyeleti hatáskörök

(1) A 97. cikk, a 98. cikk (4) bekezdése, a 101. cikk (4) bekezdése, a 102. cikk és a 103. cikk, valamint az 575/2013/EU rendelet alkalmazása céljából az illetékes hatóságok legalább a következő hatáskörökkel rendelkeznek:

a) megkövetelhetik, hogy az intézmények az e cím 4. fejezetében és az 575/2013/EU rendeletben megállapított követelményeket meghaladó szavatolótőkét tartsanak az említett rendelet 1. cikkében és ezen irányelv 4. fejezetében nem szereplő kockázati elemek és kockázatok fedezésére;

b) megkövetelhetik azon rendszerek, eljárások, mechanizmusok és stratégiák megerősítését, amelyeket a 73–74. cikkel összhangban hajtanak végre;

c) megkövetelheti az intézményektől, hogy nyújtsanak be az ezen irányelv és az 575/2013/EU rendelet szerinti felügyeleti követelményeknek való megfelelés helyreállítására irányuló tervet, és ennek végrehajtására tűzzenek ki határidőt, beleértve a terv hatályának és határidejének módosítására vonatkozó hatáskört is;

d) a tőkekövetelmények vonatkozásában az intézményektől különleges tartalékképzési szabályzatot vagy eszközkezelést követelhetnek meg;

e) szigorúbb feltételekhez köthetik vagy korlátozhatják az intézmények üzletvitelét, működését vagy hálózatát, vagy megkövetelhetik az intézmény megfelelő működésére túlzott kockázatot jelentő tevékenységek leválasztását;

f) megkövetelhetik az intézmények tevékenységeiben, termékeiben és rendszereiben rejlő kockázat csökkentését;

g) kötelezhetik az intézményeket arra, hogy a javadalmazás változó összetevőjét a nettó bevétel adott százalékára korlátozzák, amennyiben a javadalmazás változó összetevője nincs összhangban a stabil tőkealap fenntartásával;

h) kötelezheti az intézményeket, hogy nettó profitjukat a szavatolótőke megerősítésére fordítsák;

i) korlátozhatják vagy megtilthatják a részvényeseknek, a tagoknak vagy az egyéb alapvető tőkeinstrumentumok tulajdonosainak járó, az intézmény általi nyereség- vagy kamatkifizetést, amennyiben ez nem minősül az intézmény általi nemteljesítésnek;

j) kiegészítő vagy gyakoribb adatszolgáltatást írhatnak elő, beleértve a tőke- és likviditási pozíciókra vonatkozó adatszolgáltatást;

k) egyedi likviditási követelményeket írhatnak elő, beleértve az eszközök és források közötti lejárati eltérések korlátozását;

l) kiegészítő információközlést követelhetnek meg.

(2) Az illetékes hatóságok legalább a következő helyzetekben előírják az (1) bekezdés a) pontjában foglalt tőke-többletkövetelményt:

a) az intézmény nem teljesíti az ezen irányelv 73. és 74. cikkében vagy az 575/2013/EU rendelet 393. cikkében megállapított követelményt;

b) az e cím 4. fejezetében, vagy az 575/2013/EU rendeletben megállapított tőkekövetelmények nem fedeznek egyes kockázati elemeket vagy kockázatokat;

c) egyéb közigazgatási intézkedések önmagukban megfelelő időtartamon belül valószínűleg nem javítanak elegendő mértékben a rendszereken, eljárásokon, mechanizmusokon és stratégiákon;

d) a 98. cikk (4) bekezdésében vagy a 101. cikk (4) bekezdésében említett felülvizsgálat során kiderül, hogy az adott módszer alkalmazására vonatkozó előírások nem teljesítése várhatóan nem megfelelő tőkekövetelményeket eredményez;

e) az ezen irányelvben vagy az 575/2013/EU rendeletben foglalt követelmények teljesítése ellenére valószínűsíthető a kockázatok alulbecslése, vagy

f) az intézmény az 575/2013/EU rendelet 377. cikke (5) bekezdésének megfelelően arról tájékoztatja az illetékes hatóságot, hogy a szóban forgó cikkben említett stresszteszt eredményei jelentősen túllépik a korrelációkereskedési portfólió tekintetében a tőkekövetelményt.

(3) A III. szakasszal összhangban végrehajtott felülvizsgálat és értékelés alapján a szavatolótőke megfelelő szintjének megállapítása céljából az illetékes hatóságok értékelik, hogy szükség van-e a tőkekövetelményt meghaladó pótlólagos tőkekövetelmény előírására annak érdekében, hogy a következők figyelembevételével tükrözzék azokat a kockázatokat, amelyek az intézménynél felmerültek vagy felmerülhetnek:

a) az intézményeknek a 73. cikkben említett értékelési folyamatának mennyiségi és minőségi szempontjai;

b) az intézményeknek a 74. cikkben említett rendszerei, eljárásai és mechanizmusai;

c) a 97. vagy a 101. cikkel összhangban végrehajtott felülvizsgálat és értékelés eredménye;

d) a rendszerszintű kockázat értékelése.

105. cikk

Egyedi likviditási követelmények

A likviditási követelmények megfelelő szintjének a III. szakasznak megfelelően elvégzett felülvizsgálat és értékelés alapján történő meghatározása céljából az illetékes hatóságok felmérik, hogy szükség van-e egyedi likviditási követelményeket előírni azoknak a likviditási kockázatoknak a tükrözése érdekében, amelyekkel az intézmények szembesülnek vagy szembesülhetnek, a következő tényezőket figyelembe véve:

a) az intézmény saját üzleti modellje;

b) az intézményeknek a II. szakaszban és különösen a 86. cikkben említett rendszerei, eljárásai és mechanizmusai;

c) a 92. cikkel összhangban végrehajtott felülvizsgálat és értékelés eredménye;

d) az adott tagállam pénzügyi piacainak rendes működését fenyegető rendszerszintű likviditási kockázat.

A 67. cikk sérelme nélkül, az illetékes hatóságoknak mindenekelőtt fontolóra kell venniük azt, hogy olyan közigazgatási szankciókat vagy egyéb közigazgatási intézkedéseket – köztük prudenciális bírságokat – alkalmazzanak, amelyek szintje nagymértékben az intézmény tényleges likviditási helyzete, valamint a likviditásra és a stabil forrásellátásra vonatkozóan a nemzeti vagy uniós szinten meghatározott követelmények közötti eltéréstől függ.

106. cikk

Egyedi nyilvánosságra hozatali követelmények

(1) A tagállamok felhatalmazzák az illetékes hatóságokat, hogy azok az intézményeket az alábbiakra kötelezzék:

a) az 575/2013/EU rendelet nyolcadik részében említett információk évente többszöri nyilvánosságra hozatala, és a nyilvánosságra hozatal határidejének meghatározása;

b) a pénzügyi kimutatásoktól eltérő nyilvánosságra hozatalokra külön kommunikációs eszköz és helyszín igénybevétele.

(2) A tagállamok felhatalmazzák az illetékes hatóságokat, hogy az anyavállalatokat kötelezzék arra, hogy évente nyilvánosságra hozzák – teljes körűen vagy egyenértékű információra való hivatkozással – jogi struktúrájuk és irányításuk, valamint az intézménycsoport szervezeti felépítésének leírását, a 14. cikk (3) bekezdésével, a 74. cikk (1) bekezdésével és a 109. cikk (2) bekezdésével összhangban.

107. cikk

A felügyeleti felülvizsgálatok, értékelések és a felügyeleti intézkedések következetessége

(1) Az illetékes hatóságok tájékoztatják az EBH-t:

a) a 92. cikkben említett felülvizsgálati és értékelési eljárásaik működéséről;

b) azon módszerről, amellyel a 98., 100., 101., 102., 104. és 105. cikkben említett határozatok az a) pontban említett eljárásra alapozhatók.

Az EBH a felügyeleti felülvizsgálatok és az értékelési eljárások következetességének fejlesztése érdekében megvizsgálja az illetékes hatóságok által benyújtott információkat. Az EBH az értékelés céljából az 1093/2010/EU rendelet 35. cikkének megfelelően – az arányosság elvét tiszteletben tartva – további információkat is kérhet az illetékes hatóságoktól.

(2) Az EBH évente jelentést tesz az Európai Parlamentnek és a Tanácsnak az e fejezet alkalmazásában a tagállamok között mutatkozó konvergencia mértékéről.

Az említett konvergencia mértékének fokozása érdekében az EBH az 1093/2010/EU rendelet 30. cikkének megfelelően partneri felülvizsgálatokat végez.

(3) Az EBH az 1093/2010/EU rendelet 16. cikkének megfelelően iránymutatásokat bocsát ki az illetékes hatóságok számára, amelyekkel az intézmények méretének, struktúrájának és belső szervezetének, valamint tevékenységük jellegének, nagyságrendjének és összetettségének megfelelő módon tovább pontosítja az e cikk (1) bekezdésében és a 97. cikkben említett felügyeleti felülvizsgálati és értékelési eljárásra vonatkozó közös eljárást és módszert; továbbá a 76–87. cikkben említett kockázatok szervezésének és kezelésének értékelésére, különösen a 81. cikknek megfelelően a koncentrációs kockázathoz kapcsolódó az illetékes hatóságok általi felülvizsgálatra és értékelésre vonatkozó közös eljárásokat és módszereket.

V. szakasz

Az alkalmazás szintje

108. cikk

A tőkemegfelelés belső értékelési eljárása

(1) Az illetékes hatóságok előírják minden olyan intézménynek, amely se nem leányvállalat abban a tagállamban, ahol engedélyezték és felügyelik, se nem anyavállalat, és minden olyan intézménynek, amelyet nem vontak be Az 575/2013/EU rendelet 19. cikke szerinti konszolidációba, hogy egyedi alapon teljesítse az ezen irányelv 72. cikkében megállapított kötelezettségeket.

Az illetékes hatóságok az 575/2013/EU rendelet 10. cikkével összhangban a hitelintézeteket mentesíthetik az ezen irányelv 73. cikkében előírt kötelezettségek alól.

Ha az illetékes hatóságok eltekintenek a tőkekövetelményeknek az 575/2013/EU rendelet 15. cikkében előírt összevont alapú alkalmazásától, akkor az ezen irányelv 73. cikke követelményei egyéni alapon alkalmazandók.

(2) Az illetékes hatóságok előírják a tagállami anyaintézmények számára, hogy az 575/2013/EU rendelet 1. része II. címe 2. fejezetének 2. és 3. szakaszában leírt mértékig és módon összevont alapon teljesítsék az ezen irányelv 73. cikkében meghatározott kötelezettségeket.

(3) Az illetékes hatóságok előírják a tagállami pénzügyi holding társaság anyavállalat vagy vegyes pénzügyi holding társaság anyavállalat által ellenőrzött intézmények számára, hogy Az 575/2013/EU rendelet 1. része II. címe 2. fejezetének 2. és 3. szakaszában leírt mértékig és módon, az adott pénzügyi holding társaság vagy vegyes pénzügyi holding társaság összevont helyzete alapján teljesítsék a 73. cikkben meghatározott kötelezettségeket.

Ha egy tagállami pénzügyi holding társaság anyavállalat vagy vegyes pénzügyi holding társaság anyavállalat egynél több intézményt ellenőriz, az első albekezdést csak arra az intézményre kell alkalmazni, amelyre a 111. cikkel összhangban az összevont alapú felügyelet vonatkozik.

(4) Az illetékes hatóságok az intézményi leányvállalatoknak a 73. cikkben megállapított követelmények szubkonszolidált alapon való alkalmazását írják elő, amennyiben ezeknek az intézményeknek, vagy az anyavállalatnak – amely pénzügyi holding társaság vagy vegyes pénzügyi holding társaság – egy harmadik országban olyan leányvállalata van, amely a 2002/87/EK irányelv 2. cikkének (5) bekezdésében meghatározott intézmény, pénzügyi vállalkozás vagy vagyonkezelő társaság, vagy amennyiben részesedéssel rendelkeznek ilyen vállalkozásban.

109. cikk

Az intézmények rendszerei, eljárásai és mechanizmusai

(1) Az illetékes hatóságok előírják az intézmények számára, hogy egyéni alapon teljesítsék az e fejezet II. szakaszában megállapított kötelezettségeket, kivéve, ha az illetékes hatóságok alkalmazzák az 575/2013/EU rendelet 6. cikkében meghatározott eltérést.

(2) Az illetékes hatóságok megkövetelik az ezen irányelv hatálya alá tartozó anyavállalatoktól és leányvállalatoktól, hogy összevont vagy szubkonszolidált alapon teljesítsék az e fejezet II. szakaszában megállapított kötelezettségeket, biztosítsák az e fejezet II. szakaszában előírt rendszereik, eljárásaik, valamint mechanizmusaik következetességét és egységességét, valamint a felügyelet szempontjából releváns adatok és információk rendelkezésre állását. Mindenekelőtt biztosítják, hogy az ezen irányelv hatálya alá tartozó anyavállalatok és leányvállalatok az irányelv hatálya alá nem tartozó leányvállalataiknál is alkalmazzák ezeket a rendszereket, eljárásokat és mechanizmusokat. A szóban forgó rendszereknek, eljárásoknak és mechanizmusoknak következetesnek és egységesnek kell lenniük, és az érintett leányvállalatoknak szintén képesnek kell lenniük arra, hogy a felügyelet céljából bármely adatot és információt megadjanak.

(3) Az e fejezet II. szakaszából eredő kötelezettségek, amelyek olyan leányvállalatokat érintenek, amelyek maguk nem tartoznak ezen irányelv hatálya alá, nem alkalmazandók, ha az uniós anyavállalat, illetve az uniós pénzügyi holding társaság anyavállalat által vagy uniós vegyes pénzügyi holding társaság anyavállalat által ellenőrzött intézmények bizonyítani tudják az illetékes hatóságok számára, hogy a II. szakasz alkalmazása jogellenes azon harmadik ország jogszabályai szerint, amelyben a leányvállalat letelepedett.

110. cikk

Felülvizsgálat és értékelés, valamint felügyeleti intézkedések

(1) Az illetékes hatóságok az 575/2013/EU rendelet követelményeinek az említett rendelet első részének II. címében meghatározott alkalmazási szintjének megfelelően alkalmazzák az ezen fejezet III. szakaszában említett felülvizsgálati és értékelési eljárást és az ezen fejezet IV. szakaszában említett felügyeleti intézkedéseket.

(2) Ha az illetékes hatóságok eltekintenek Az 575/2013/EU rendelet 15. cikkében előírt összevont alapú tőkekövetelmények alkalmazásától, akkor a befektetési vállalkozások felügyeletére ezen irányelv 97. cikkének követelményei egyéni alapon alkalmazandók.

3. FEJEZET

Összevont alapú felügyelet

I. szakasz

Az összevont alapú felügyelet végzésének elvei

111. cikk

Az összevont felügyeletet ellátó hatóság meghatározása

(1) Amennyiben az anyavállalat tagállami anyaintézmény, vagy egy EU-szintű anyaintézmény, az összevont alapú felügyeletet azok az illetékes hatóságok gyakorolják felette, amelyek engedélyezték.

(2) Amennyiben az intézmény anyavállalata tagállami pénzügyi holding társaság anyavállalat vagy vegyes pénzügyi holding társaság anyavállalat, vagy egy EU-szintű pénzügyi holding társaság anyavállalat vagy egy EU-szintű vegyes pénzügyi holding társaság anyavállalat, az összevont alapú felügyeletet azok az illetékes hatóságok gyakorolják felette, amelyek az intézményt engedélyezték.

(3) Amennyiben két vagy több tagállamban engedélyezett intézmény anyavállalata ugyanaz a tagállami pénzügyi holding társaság anyavállalat, ugyanaz a tagállami vegyes pénzügyi holding társaság anyavállalat, ugyanaz az EU-szintű pénzügyi holding társaság anyavállalat vagy ugyanaz az EU-szintű vegyes pénzügyi holding társaság anyavállalat, az összevont alapú felügyeletet annak az intézménynek az illetékes hatóságai gyakorolják, amelyet abban a tagállamban engedélyeztek, ahol a pénzügyi holding társaságot vagy a vegyes pénzügyi holding társaságot alapították.

Amennyiben két vagy több tagállamban engedélyezett intézmények anyavállalatai között egynél több pénzügyi holding társaság vagy vegyes pénzügyi holding társaság van, és azok központi irodái különböző tagállamokban vannak és e tagállamok mindegyikében található intézet, az összevont alapú felügyeletet annak az intézetnek az illetékes hatóságai gyakorolják, amelynek a mérlegfőösszege a legnagyobb.

(4) Amennyiben egynél több, az Európai Unióban engedélyezett intézmény anyavállalata ugyanaz a pénzügyi holding társaság vagy vegyes pénzügyi holding társaság, és ezen intézmények egyike sem a pénzügyi holding társaság vagy vegyes pénzügyi holding társaság létrehozásának helye szerinti tagállamban engedélyezett, az összevont alapú felügyeletet az az illetékes hatóság gyakorolja, amely a legnagyobb mérlegfőösszeggel rendelkező intézményt engedélyezte, amelyet ezen irányelv alkalmazásában EU-szintű pénzügyi holding társaság anyavállalat vagy EU-szintű vegyes pénzügyi holding társaság anyavállalat ellenőrzése alatt állónak kell tekinteni.

(5) Egyedi esetekben az illetékes hatóságok közös megegyezéssel eltekinthetnek a (3) és (4) bekezdésben említett kritériumok alkalmazásától, ha – figyelembe véve az intézményeket és a különböző országokban folytatott tevékenységeik viszonylagos jelentőségét – azok alkalmazása nem lenne megfelelő, és az összevont alapú felügyelet gyakorlására egy másik illetékes hatóságot jelölhetnek ki. Ezekben az esetekben az illetékes hatóságok határozatuk meghozatala előtt lehetőséget biztosítanak az EU-szintű anyaintézménynek vagy az EU-szintű pénzügyi holding társaság anyavállalatnak, az EU-szintű vegyes pénzügyi holding társaság anyavállalatnak vagy a legnagyobb mérlegfőösszeggel rendelkező intézménynek a határozattal kapcsolatos véleményének kinyilvánítására.

(6) Az illetékes hatóságok értesítik a Bizottságot és az EBH-t a (5) bekezdés hatálya alá tartozó bármely megegyezésről.

112. cikk

A felügyeleti tevékenységek konszolidáló felügyeleti hatóság általi koordinációja

(1) Az összevont felügyeletet ellátó hatóság – az ezen irányelv és az 575/2013/EU rendelet alapján rá ruházott feladatok mellett – a következő feladatokat végzi el:

a) a lényeges vagy alapvető információk gyűjtésének és továbbításának koordinálása normális körülmények között és rendkívüli helyzetek esetén;

b) a felügyeleti tevékenységek tervezése és koordinálása a rendes működés során – ideértve a VII. cím 3. fejezetben említett tevékenységeket is –, a bevont illetékes hatóságokkal együttműködve;

c) a felügyeleti tevékenységek tervezése és koordinálása a bevont illetékes hatóságokkal és szükség esetén a KBER központi bankjaival együttműködve, a vészhelyzetekre való felkészülés és a vészhelyzetek során, ideértve az intézményekben és a pénzügyi piacokon zajló kedvezőtlen folyamatokat is, amennyiben lehetséges, a válságkezelés elősegítését szolgáló, létező kommunikációs csatornák igénybevételével.

(2) Amennyiben az összevont felügyeletet ellátó hatóság elmulasztja az (1) bekezdésben említett feladatok végrehajtását, vagy az illetékes hatóságok nem működnek együtt az összevont felügyeletet ellátó hatósággal az (1) bekezdésben említett feladatok végrehajtásához szükséges mértékben, az ügyet az érintett illetékes hatóságok bármelyike az EBH elé utalhatja és segítségét kérheti az 1093/2010/EU rendelet 19. cikkének megfelelően.

Az említett rendelet 19. cikke (1) bekezdésének második albekezdésével összhangban, az EBH saját kezdeményezésére is segíthet az illetékes hatóságoknak, amennyiben véleménykülönbség merül fel a felügyeleti tevékenységek e cikk szerinti koordinációját illetően.

(3) A felügyeleti tevékenységeknek az e cikk (1) bekezdése c) pontjában említett tervezése és koordinációja magában foglalja a 117. cikk (1) bekezdésének d) pontjában és a 117. cikk (4) bekezdésének b) pontjában említett rendkívüli intézkedéseket, a közös értékelések kidolgozását, a vészhelyzeti tervek végrehajtását és a nyilvánosság tájékoztatását.

113. cikk

Az intézményspecifikus prudenciális követelményekre vonatkozó együttes határozat

(1) Az összevont felügyeletet ellátó hatóság és a tagállamban az EU-szintű anyaintézmény vagy EU-szintű pénzügyi holding társaság anyavállalat vagy EU-szintű vegyes pénzügyi holding társaság anyavállalat leányvállalatainak felügyeletéért felelős illetékes hatóságok mindent megtesznek annak érdekében, hogy együttesen határozzanak az alábbiakról:

a) a 73. és a 97. cikk alkalmazása annak meghatározása érdekében, hogy az intézménycsoport szavatolótőkéje összevont alapon megfelel-e a pénzügyi helyzetének és kockázati profiljának, és arról, hogy a 104. cikk (1) bekezdése a) pontjának alkalmazásában milyen szintű szavatolótőkére van szükség az intézménycsoport egyes tagjait tekintve, illetve összevont alapon;

b) olyan intézkedések, amelyek a likviditási felügyelethez kapcsolódó jelentős problémák és lényeges megállapítások kezelésére szolgálnak, beleértve a 86. cikk alapján a szervezet és a kockázatkezelés megfelelőségéhez kapcsolódókat, valamint az ezen irányelv 105. cikkének megfelelően az intézményspecifikus likviditási követelmények szükségességéhez kapcsolódókat.

(2) Az (1) bekezdésben említett együttes határozatokat meg kell hozni:

a) az (1) bekezdés a) pontja szerinti célból négy hónapon belül azt követően, hogy az összevont felügyeletet ellátó hatóság a csoport kockázatértékelését tartalmazó jelentést a 73. és a 97. cikkel és a 104. cikk (1) bekezdésének a) pontjával összhangban benyújtotta a többi érintett illetékes hatóság részére;

b) az (1) bekezdés b) pontja szerinti célból egy hónapon belül azt követően, hogy az összevont felügyeletet ellátó hatóság a 86. és a 105. cikkel összhangban benyújtotta a csoport likviditási kockázati profiljának értékelését tartalmazó jelentést.

Az együttes határozatokban kellően figyelembe kell venni a megfelelő illetékes hatóságok által a 73. és a 97. cikk alapján végrehajtott, a leányvállalatokra vonatkozó kockázatértékeléseket is.

Az együttes határozatokat egy, a teljes körű indokolással ellátott dokumentumba kell foglalni, amelyet az összevont felügyeletet ellátó hatóságnak az EU-szintű anyaintézmény rendelkezésére kell bocsátania. Véleménykülönbség esetén az összevont felügyeletet ellátó hatóság az érintett illetékes hatóságok bármelyikének kérésére konzultációt folytat az EBH-val. Az összevont felügyeletet ellátó hatóság az EBH-val saját kezdeményezésére is konzultálhat.

(3) Amennyiben az illetékes hatóságok a (2) bekezdésben említett határidőn belül nem tudnak együttes határozatot hozni, a 73., 86. és a 97. cikk, a 104. cikk (1) bekezdésének a) pontja és 105. cikk alkalmazására vonatkozó határozatot összevont alapon az összevont felügyeletet ellátó hatóság hozza meg azt követően, hogy kellően figyelembe vette az érintett illetékes hatóságok által végrehajtott, a leányvállalatokra vonatkozó kockázatértékelést. Ha a (2) bekezdésben említett határidő lejártakor valamelyik érintett illetékes hatóság az ügyet az 1093/2010/EU rendelet 19. cikkével összhangban az EBH elé utalta, az összevont felügyeletet ellátó hatóság elhalasztja határozatát, és megvárja, hogy az EBH az említett rendelet 19. cikkének (3) bekezdésével összhangban esetlegesen határozatot hozzon, és saját határozatát az EBH határozatával összhangban hozza meg. A (2) bekezdésben említett határidők az 1093/2010/EK rendelet értelmében vett egyeztetési határidőknek minősülnek. Az EBH egy hónapon belül meghozza határozatát. A négy hónapos vagy adott esetben az egy hónapos időtartam végét vagy az együttes határozat meghozatalát követően az ügy már nem utalható az EBH elé.

A 73., a 86. és a 97., valamint a 104. cikk (1) bekezdése a) pontja és a 105. cikk alkalmazására vonatkozó határozatot egyéni vagy szubkonszolidált alapon az EU-szintű hitelintézeti anyaintézmény vagy az EU-szintű pénzügyi holding társaság anyavállalat vagy az EU-szintű vegyes pénzügyi holding társaság anyavállalat leányvállalatainak felügyeletéért felelős, érintett illetékes hatóságok az összevont felügyeletet ellátó hatóság által a hat hónapos időtartam során kifejtett álláspontok és fenntartások kellő figyelembevételét követően hozzák meg. Ha a (2) bekezdésben említett határidők bármelyikének lejártakor valamelyik érintett illetékes hatóság az ügyet az 1093/2010/EU rendelet 19. cikkével összhangban az EBH elé utalta, az illetékes hatóságok elhalasztják határozatukat, és megvárják, hogy az EBH az említett rendelet 19. cikkének (3) bekezdésével összhangban határozatot hozzon, majd pedig határozatukat az EBH határozatával összhangban hozzák meg. A (2) bekezdésben említett időtartamok az említett rendelet értelmében egyeztető időszakoknak minősülnek. Az EBH egy hónapon belül meghozza határozatát. A négy hónapos vagy adott esetben az egy hónapos időtartam végét vagy az együttes határozat meghozatalát követően az ügy már nem utalható az EBH elé.

A határozatokat egy, a teljes körű indokolással ellátott dokumentumba kell foglalni, figyelembe véve a kockázatértékelést, a többi illetékes hatóság által a (2) bekezdésben említett időtartam során kifejtett véleményeket és fenntartásokat. A dokumentumot az összevont felügyeletet ellátó hatóságnak valamennyi érintett illetékes hatóság és az EU-szintű anyaintézmény rendelkezésére kell bocsátania.

Ha az EBH-val folytatott konzultációra került sor, valamennyi illetékes hatóságnak figyelembe kell vennie a kapott szakvéleményt, és indokolnia kell az attól való bármely jelentős eltérést.

(4) Az (1) bekezdésben említett együttes határozatok, illetve együttes határozat hiányában a (3) bekezdéssel összhangban az illetékes hatóságok által hozott határozatok irányadónak minősülnek és az érintett tagállamok illetékes hatóságainak alkalmazniuk kell azokat.

Az (1) bekezdésben említett együttes határozatokat, valamint együttes határozat hiányában a (3) bekezdéssel összhangban hozott egyéb határozatokat évente aktualizálni kell, vagy kivételes körülmények esetén akkor, ha az EU-szintű anyaintézmény, vagy az EU-szintű pénzügyi holding társaság anyavállalat vagy EU-szintű vegyes pénzügyi holding társaság anyavállalat leányvállalatainak felügyeletéért felelős illetékes hatóság a 104. cikk (1) bekezdésének a) pontja és a 105. cikk alkalmazásáról szóló határozat aktualizálására vonatkozó írásbeli, teljes körű indokolással ellátott kérelmet nyújt be az összevont felügyeletet ellátó hatóságnak. Az utóbbi esetben az aktualizálás kétoldalúan történhet az összevont felügyeletet ellátó hatóság és a kérelmet benyújtó illetékes hatóság között.

(5) Az EBH végrehajtás-technikai standardtervezeteket dolgoz ki az ebben a cikkben említett együttes döntéshozatali eljárás egységes alkalmazási feltételeinek biztosítása céljából, a 73., a 86., a 97. cikk, a 104. cikk (1) bekezdésének a) pontja és a 105. cikk alkalmazása tekintetében, az együttes döntéshozatal elősegítésére.

Az EBH 2014. július 1-jéig benyújtja a Bizottságnak az első albekezdésben említett végrehajtási technikai standardtervezeteket.

A Bizottság felhatalmazást kap az első albekezdésben említett végrehajtás-technikai standardoknak az 1093/2010/EU rendelet 15. cikkével összhangban történő elfogadására.

114. cikk

Tájékoztatási követelmények vészhelyzetekben

(1) Amennyiben olyan vészhelyzet következik be – beleértve az 1093/2010/EU rendelet 18. cikkében leírt helyzetet vagy a kedvezőtlen piaci folyamatokat előidéző helyzetet – amely potenciálisan veszélyezteti a piac likviditását és a pénzügyi rendszer stabilitását bármely olyan tagállamban, ahol egy csoport tagjait engedélyezték, vagy ahol az 51. cikkben említett jelentős fióktelepek telepedtek le, az összevont felügyeletet ellátó hatóság – az 1. fejezet 2. szakaszára, és adott esetben a 2004/39/EK irányelv 54. és 58. cikkére figyelemmel – a lehető legkorábban riasztja az EBH-t és az 58. cikk (4) bekezdésében és az 59. cikkben említett hatóságokat, és közli velük a feladataik ellátásához szükséges valamennyi információt. Ezek a kötelezettségek az összes illetékes hatóságra vonatkoznak.

Ha a KBER egyik központi bankja az első albekezdésnek megfelelő helyzetről szerez tudomást, a lehető leghamarabb riasztja a 112. cikkben említett illetékes hatóságokat és az EBH-t.

Az illetékes hatóságnak és az 58. cikk (4) bekezdésében említett hatóságnak lehetőség szerint a már meglévő kommunikációs csatornákat kell használnia.

(2) Az összevont felügyeletet ellátó hatóság, amikor olyan információkra van szüksége, amelyeket egy másik illetékes hatóságnak már a rendelkezésére bocsátottak, lehetőség szerint ehhez a hatósághoz fordul a felügyeletben érintett különféle hatóságok párhuzamos tájékoztatásának elkerülése érdekében.

115. cikk

Koordinációs és együttműködési megállapodások

(1) A hatékony felügyelet kialakítására és megkönnyítésére az összevont felügyeletet ellátó hatóság és a többi illetékes hatóság írásbeli koordinációs és együttműködési megállapodásokat léptet életbe.

Ezen megállapodások keretében az összevont felügyeletet ellátó hatóság további feladatokkal bízható meg, és meghatározhatóak a határozathozatalra és a többi illetékes hatósággal való együttműködésre vonatkozó eljárások.

(2) Az anyavállalat leányvállalatának engedélyezéséért felelős illetékes hatóságok – kétoldalú megállapodás útján – az 1093/2010/EU rendelet 28. cikkének megfelelően a felügyeleti hatáskörüket átruházhatják azokra az illetékes hatóságokra, amelyek az anyavállalatot engedélyezték és felügyelik, ezáltal a leányvállalat ennek az irányelvnek megfelelő felügyeletét is végzik. Az EBH-t tájékoztatni kell az ilyen megállapodások meglétéről és tartalmáról. A Bizottság továbbítja ezeket az információkat a többi tagállam illetékes hatóságainak és az Európai Bankbizottságnak.

116. cikk

Felügyeleti kollégiumok

(1) Az összevont felügyeletet ellátó hatóság felügyeleti kollégiumokat hoz létre a 112., 113. cikkben és a 114. cikk (1) bekezdésében említett feladatok elvégzésének megkönnyítésére – mely feladatokra az e cikk (2) bekezdésében előírt titoktartás követelménye és az uniós jog vonatkozik – és az érintett harmadik országok felügyeleti hatóságaival való megfelelő koordináció és együttműködés biztosítására.

Az 1093/2010/EU rendelet 21. cikkével összhangban az EBH hozzájárul az e cikkben említett felügyeleti kollégiumok hatékony, eredményes és következetes működésének előmozdításához és nyomon követéséhez. E célból az EBH adott esetben részt vesz a munkában, és ennek alkalmazásában illetékes hatóságnak tekintendő.

A felügyeleti kollégiumok az összevont felügyeletet ellátó hatóság, az EBH és a többi érintett illetékes hatóság számára keretet biztosítanak a következő feladatok elvégzésére:

a) információ egymás közötti és az EBH-val való cseréje az 1093/2010/EU rendelet 21. cikkével összhangban;

b) megállapodás a feladatok önkéntes átadásáról és adott esetben a hatáskörök önkéntes átruházásáról;

c) a csoport kockázatelemzésén alapuló, a 99. cikkben említett felügyeleti vizsgálati programok kialakítása a 97. cikkel összhangban;

d) a felügyelet hatékonyságának növelése az indokolatlan kettős felügyeleti követelmények eltörlésével, a 114. cikkben és a 117. cikk (3) bekezdésében említett információkéréssel kapcsolatban is;

e) az ezen irányelv és az 575/2013/EU rendelet szerinti prudenciális követelmények következetes alkalmazása az intézménycsoport minden tagja tekintetében, az uniós jogban rendelkezésre álló választási és mérlegelési lehetőségek sérelme nélkül;

f) a 112. cikk (1) bekezdése c) pontjának alkalmazása, a területen esetleg létrehozott más fórumok munkáját is figyelembe véve.

(2) A felügyeleti kollégiumokban részt vevő illetékes hatóságok és az EBH szorosan együttműködnek egymással. Az ezen irányelv 1. fejezetének II. szakasza és a 2004/39/EK irányelv 54. és 58. cikke szerinti titoktartási kötelezettséget nem sérti, ha az illetékes hatóságok bizalmas információkat cserélnek a felügyeleti kollégiumokban. A felügyeleti kollégiumok létrehozása és működése nem érinti az illetékes hatóságok ezen irányelv és az 575/2013/EU rendelet szerinti jogait és kötelességeit.

(3) A kollégiumok a 115. cikkben említett írásbeli megállapodás alapján jönnek létre és működnek, amelyről az érintett illetékes hatóságokkal folytatott konzultációt követően az összevont felügyeletet ellátó hatóság határoz.

(4) Az EBH szabályozástechnikai standardtervezeteket dolgoz ki a felügyeleti kollégiumok működésére vonatkozó általános feltételek pontos meghatározása céljából.

Az EBH az említett szabályozástechnikai standardtervezeteket 2014. december 31-ig benyújtja a Bizottsághoz.

A Bizottság felhatalmazást kap az első albekezdésben említett szabályozástechnikai standardoknak az 1093/2010/EU rendelet 10–14. cikkével összhangban történő elfogadására.

(5) Az EBH végrehajtási technikai standardtervezeteket dolgoz ki a felügyeleti kollégiumok operatív működésének meghatározása céljából.

Az EBH 2014. december 31-ig benyújtja a Bizottsághoz az említett végrehajtás-technikai standardtervezeteket.

A Bizottság felhatalmazást kap az első albekezdésben említett végrehajtás-technikai standardoknak az 1093/2010/EU rendelet 15. cikkével összhangban történő elfogadására.

(6) A felügyeleti kollégiumokban részt vehetnek az EU-szintű anyaintézmények vagy EU-szintű pénzügyi holding társaság anyavállalatok vagy EU-szintű vegyes pénzügyi holding társaság anyavállalatok leányvállalatainak felügyeletéért felelős illetékes hatóságok is, valamint azon fogadó tagállamok illetékes hatóságai, ahol az 51. cikk szerinti jelentős fióktelepek telepedtek le, szükség szerint a KBER központi bankjai, továbbá adott esetben – amennyiben a titoktartási követelmények valamennyi illetékes hatóság véleménye szerint egyenértékűek az ezen irányelv 1. fejezetének II. szakasza, és adott esetben a 2004/39/EK irányelv 54. és 58. cikke szerinti követelményekkel – harmadik országok felügyeleti hatóságai is.

(7) A kollégium ülésein az összevont felügyeletet ellátó hatóság képviselője elnököl és dönt arról, hogy mely illetékes hatóságok vegyenek részt az ülésen vagy a kollégium adott tevékenységében. Az összevont felügyeletet ellátó hatóság teljes körűen, előre tájékoztatja a kollégium minden tagját az ilyen ülések szervezéséről, a legfontosabb megvitatandó kérdésekről és a megtárgyalandó tevékenységekről. Az összevont felügyeletet ellátó hatóság teljes körűen, megfelelő időben tájékoztatja továbbá a kollégium valamennyi tagját az ülések során tett lépésekről vagy a végrehajtott intézkedésekről.

(8) Az összevont felügyeletet ellátó hatóság a döntés során figyelembe veszi az említett hatóságok által tervezendő vagy koordinálandó felügyeleti tevékenység jelentőségét, különösen a 7. cikkben említett, az érintett tagállamok pénzügyi rendszerének stabilitására gyakorolt potenciális hatást, és az 51. cikk (2) bekezdésében említett kötelezettségeket.

(9) Az összevont felügyeletet ellátó hatóság – az ezen irányelv 1. fejezetének II. szakasza, és adott esetben a 2004/39/EK irányelv 54. és 58. cikke szerinti titoktartási kötelezettség figyelembevételével – tájékoztatja az EBH-t a felügyeleti kollégium tevékenységeiről, ideértve a vészhelyzetekben folytatottakat is, továbbá közöl az EBH-val a felügyeleti tevékenység közelítésének szempontjából minden különösen fontos információt.

Amennyiben véleménykülönbség merül fel az illetékes hatóságok között a felügyeleti kollégiumok működését illetően, az ügyet az érintett illetékes hatóságok bármelyike az EBH elé utalhatja és segítségét kérheti az 1093/2010/EU rendelet 19. cikkének megfelelően.

Az említett rendelet 19. cikke (1) bekezdésének második albekezdésével összhangban, az EBH saját kezdeményezésére is segíthet az illetékes hatóságoknak, amennyiben véleménykülönbség merül fel az e cikk szerinti felügyeleti kollégiumok működését illetően.

117. cikk

Együttműködési kötelezettségek

(1) Az illetékes hatóságok szorosan együttműködnek. Egymás rendelkezésére bocsátanak minden olyan információt, amely alapvető vagy lényeges a többi hatóság ezen irányelv és az 575/2013/EU rendelet szerinti felügyeleti feladatainak gyakorlása szempontjából. E tekintetben az illetékes hatóságok kérésre minden lényeges információt továbbítanak, és minden alapvető információt saját kezdeményezésükre közölnek.

Az illetékes hatóságok az 1093/2010/EU rendeletnek megfelelően együttműködnek az EBH-val ezen irányelv és Az 575/2013/EU rendelet végrehajtása érdekében.

Az illetékes hatóságok az 1093/2010/EU rendelet 35. cikkének megfelelően megküldik az EBH-nak az ezen irányelv, Az 575/2013/EU rendelet és az említett rendelet szerinti feladatai ellátásához szükséges valamennyi információt.

Az első albekezdésben említett információk akkor tekintendők alapvetőnek, ha képesek lényegesen befolyásolni egy másik tagállamban lévő intézmény vagy pénzügyi vállalkozás pénzügyi megbízhatóságának megítélését.

Különösen az EU-szintű anyaintézmények, valamint az EU-szintű pénzügyi holding társaság anyavállalatok vagy EU-szintű vegyes pénzügyi holding társaság anyavállalatok által ellenőrzött intézmények konszolidáló felügyeleti hatóságai bocsátják az összes lényeges információt azon más tagállamokbeli illetékes hatóságok rendelkezésére, amelyek ezen anyavállalatok leányvállalatait felügyelik. A lényeges információk körének megállapításakor figyelembe kell venni az e leányvállalatoknak az adott tagállamok pénzügyi rendszerében betöltött jelentőségét..

Az első albekezdésben említett alapvető információk magukban foglalják különösen a következőket:

a) a csoport jogi formájának és irányítási rendszerének azonosítása, beleértve a szervezeti felépítését is, amely kiterjed a csoporthoz tartozó összes szabályozott szervezetre, nem szabályozott szervezetre, nem szabályozott leányvállalatra, jelentős fióktelepre és az anyavállalatokra, a 14. cikk (3) bekezdésének, a 74. cikk (1) bekezdésének és a 109. cikk (2) bekezdésének megfelelően, valamint a csoporton belüli szabályozott szervezetek illetékes hatóságainak azonosítása;

b) a csoporton belüli intézményektől származó információk gyűjtésére szolgáló eljárások és az információk ellenőrzése;

c) olyan kedvezőtlen fejlemények az intézményeknél vagy a csoport más szervezeteinél, amelyek súlyosan érinthetik az intézményeket;

d) az illetékes hatóságok által ezen irányelvvel összhangban hozott jelentősebb szankciók és rendkívüli intézkedések, ideértve a 104. cikk szerinti egyedi tőkekövetelmény előírását és az 575/2013/EU rendelet 312. cikkének (2) bekezdése szerinti tőkekövetelmények kiszámításához a fejlett mérési módszer használatára vonatkozó esetleges korlátozás elrendelését.

(2) Az illetékes hatóságok a következő helyzetekben az EBH-hoz fordulhatnak:

a) ha valamelyik illetékes hatóság lényeges információt nem közölt, vagy

b) ha együttműködés – különösen releváns információ cseréje – iránti kérést elutasítottak vagy ésszerű időn belül nem teljesítettek.

Az EUMSZ 258. cikkének sérelme nélkül, az EBH az 1093/2010/EU rendelet 19. cikke által rá ruházott hatásköröknek megfelelően járhat el.

Az említett rendelet 19. cikke (1) bekezdésének második albekezdésével összhangban, az EBH saját kezdeményezésére is segíthet az illetékes hatóságoknak következetes együttműködési gyakorlatokat kidolgozni.

(3) Az EU-szintű anyaintézmény által ellenőrzött intézmények felügyeletéért felelős illetékes hatóságok minden lehetséges esetben kapcsolatba lépnek az összevont felügyeletet ellátó hatósággal, amikor olyan, az ezen irányelvben és az 575/2013/EU rendeletben ismertetett megközelítések és módszerek alkalmazására vonatkozó információra van szükségük, amellyel az összevont felügyeletet ellátó hatóság esetleg már rendelkezik.

(4) Az érintett illetékes hatóságok határozathozatalukat megelőzően – amennyiben e határozatok a többi illetékes hatóság felügyeleti feladatainak szempontjából jelentőséggel bírnak – konzultálnak egymással a következők tekintetében:

a) olyan változások egy csoport hitelintézeteinek részvénytulajdonosi vagy szervezeti felépítésében vagy irányítási rendszerében, amelyek az illetékes hatóságok jóváhagyását vagy engedélyét teszik szükségessé, valamint

b) az illetékes hatóságok által hozott jelentősebb szankciók és rendkívüli intézkedések, ideértve a 104. cikk szerinti egyedi tőkekövetelmény előírását és az 575/2013/EU rendelet 312. cikke (2) bekezdése szerinti tőkekövetelmények kiszámításához a fejlett mérési módszer használatára vonatkozó bármely korlátozás elrendelését.

A b) pont alkalmazásában mindig konzultálni kell az összevont felügyeletet ellátó hatósággal.

Az illetékes hatóság azonban dönthet úgy is, hogy sürgős esetekben, vagy amennyiben a konzultáció veszélyeztetheti a határozata hatékonyságát, nem folytat konzultációt más illetékes hatóságokkal. Az illetékes hatóság ebben az esetben a döntéshozatal után haladéktalanul tájékoztatja a többi illetékes hatóságot.

118. cikk

Más tagállamokban lévő vállalkozásokat érintő információk ellenőrzése

Ha ezen irányelv és az 575/2013/EU rendelet alkalmazása során az egyik tagállam illetékes hatóságai konkrét esetekben ellenőrizni kívánják egy másik tagállamban található intézményre, pénzügyi holding társaságra, vegyes pénzügyi holding társaságra, pénzügyi vállalkozásra, járulékos szolgáltatásokat nyújtó vállalkozásra, vegyes tevékenységű holding társaságra, a 125. cikkben említett leányvállalatra vagy a 119. cikk (3) bekezdésében említett leányvállalatra vonatkozó információkat, az ellenőrzés elvégzése céljából megkeresik a szóban forgó másik tagállam illetékes hatóságait. A megkeresett hatóságoknak hatáskörükön belül teljesíteniük kell a kérést, oly módon, hogy az ellenőrzést vagy maguk végzik el, vagy lehetővé teszik, hogy a megkereső hatóságok végezzék el azt, vagy lehetővé teszik, hogy könyvvizsgáló vagy szakértő végezze azt el. Az ellenőrzést kérő illetékes hatóság, ha kívánja, részt vehet az ellenőrzésben, amennyiben nem saját maga végzi az ellenőrzést.

II. szakasz

Pénzügyi holding társaságok, vegyes pénzügyi holding társaságok és vegyes tevékenységű holding társaságok

119. cikk

Holding társaságok összevont felügyelet alá vonása

(1) A tagállamok adott esetben meghozzák a pénzügyi holding társaságok és vegyes pénzügyi holding társaságok összevont felügyelet alá vonásához szükséges intézkedéseket.

(2) Amennyiben egy intézményi leányvállalatot Az 575/2013/EU rendelet 19. cikkében szabályozott valamelyik eset alapján nem vonnak összevont alapú felügyelet alá, annak a tagállamnak az illetékes hatóságai, amelyben a leányvállalat található, olyan információkat kérhetnek az anyavállalattól, amelyek megkönnyíthetik a szóban forgó leányvállalat felügyeletét.

(3) A tagállamok lehetővé teszik, hogy az összevont alapú felügyelet gyakorlásáért felelős illetékes hatóságaik a 122. cikkben említett információt kérjék az összevont alapú felügyeleti hatáskörbe nem tartozó intézmény, pénzügyi holding társaság vagy vegyes pénzügyi holding társaság leányvállalataitól. Ebben az esetben az információk továbbítására és ellenőrzésére az e cikkben megállapított eljárásokat kell alkalmazni.

120. cikk

Vegyes pénzügyi holding társaságok felügyelete

(1) Ha egy vegyes pénzügyi holding társaságra ezen irányelv és a 2002/87/EK irányelv alapján egyenértékű rendelkezések vonatkoznak, különösen a kockázatalapú felügyelet tekintetében, az összevont felügyeletet ellátó hatóság a leányvállalatok felügyeletéért felelős többi illetékes hatósággal folytatott konzultáció után alkalmazhatja kizárólag a 2002/87/EK irányelvet az adott vegyes pénzügyi holding társaságra.

(2) Ha egy vegyes pénzügyi holding társaságra ezen irányelv és a 2009/138/EK irányelv alapján egyenértékű rendelkezések vonatkoznak, különösen a kockázatalapú felügyelet tekintetében, az összevont felügyeletet ellátó hatóság a biztosítási ágazat csoportfelügyeleti hatóságának egyetértésével alkalmazhatja kizárólag ezen irányelv rendelkezéseit az adott vegyes pénzügyi holding társaságra, a 2002/87/EK irányelv 3. cikke (2) bekezdésének meghatározása szerint a legjelentősebb pénzügyi ágazat tekintetében.

(3) Az összevont felügyeletet ellátó hatóság tájékoztatja az EBH-t és az EBFH-t az (1) és (2) bekezdés alapján hozott döntésekről.

(4) Az EBH, az EBFH és az EÉPH az 1093/2010/EU, 1094/2010/EU és 1095/2010/EU rendeletek 54. cikkében említett vegyes bizottságon keresztül a felügyeleti gyakorlatok közelítését célzó iránymutatást, valamint az említett iránymutatás elfogadásától számított három éven belül ugyanebből a célból szabályozástechnikai standardtervezeteket dolgoznak ki.

A Bizottság felhatalmazást kap az első albekezdésben említett szabályozástechnikai standardtervezeteknek az 1093/2010/EU rendelet, az 1094/2010/EU rendelet és az 1095/2010/EU rendelet 10–14. cikkével összhangban történő elfogadására.

121. cikk

Az igazgatók alkalmassága

A tagállamok előírják, hogy a pénzügyi holding társaság vagy vegyes pénzügyi holding társaság vezető testületének tagjai a 91. cikk (1) bekezdésének megfelelően kellően jó hírnévvel és kellő tudással és szakmai tapasztalattal rendelkezzenek feladataik ellátásához, figyelembe véve a pénzügyi holding társaság vagy vegyes pénzügyi holding társaság konkrét szerepét.

122. cikk

Információkérések és ellenőrzések

(1) A konszolidációs módszerek további koordinálásáig a tagállamok úgy rendelkeznek, hogy amennyiben egy vagy több intézmény anyavállalata vegyes tevékenységű holding társaság, az ilyen intézmények engedélyezéséért és felügyeletéért felelős illetékes hatóságok – a vegyes tevékenységű holding társaságokat és leányvállalataikat közvetlenül elérve, vagy az intézményi leányvállalatokon keresztül – kötelezik azokat minden olyan információ közlésére, amely fontos lehet e leányvállalatok felügyelete szempontjából.

(2) A tagállamok úgy rendelkeznek, hogy illetékes hatóságaik helyszíni vizsgálatokat végezhetnek vagy – külső ellenőr bevonásával – végeztethetnek a vegyes tevékenységű holding társaságoktól és leányvállalataiktól kapott információk ellenőrzése céljából. Ha a vegyes tevékenységű holding társaság vagy leányvállalatainak egyike biztosító, a 125. cikkben megállapított eljárás szintén alkalmazható. Ha a vegyes tevékenységű holding társaság vagy leányvállalatainak egyike nem abban a tagállamban helyezkedik el, mint amelyben az intézményi leányvállalat, az információk helyszíni ellenőrzését a 118. cikkben megállapított eljárás szerint kell végrehajtani.

123. cikk

Felügyelet

(1) Az 575/2013/EU rendelet negyedik részének sérelme nélkül, a tagállamok előírják, hogy ha egy vagy több intézmény anyavállalata vegyes tevékenységű holding társaság, az ezeknek az intézményeknek a felügyeletéért felelős illetékes hatóságok látják el az intézmény és a vegyes tevékenységű holding társaság, illetve leányvállalatai közötti ügyletek általános felügyeletét.

(2) Az illetékes hatóságok előírják az intézményeknek olyan megfelelő kockázatkezelési eljárások és belső ellenőrzési mechanizmusok, beleértve hatékony jelentéstételi és számviteli eljárások alkalmazását, amelyek alkalmasak a vegyes tevékenységű holding társaság anyavállalattal, illetve annak leányvállalataival lebonyolított ügyletek azonosítására, mérésére, nyomon követésére és ellenőrzésére. Az illetékes hatóságok előírják továbbá, hogy az intézmények beszámoljanak az ezekkel a szervezetekkel lebonyolított jelentős ügyletekről, az 575/2013/EU rendelet 394. cikkében említett kivételével. Ezeket az eljárásokat és jelentős ügyleteket az illetékes hatóságok felügyelik.

124. cikk

Információcsere

(1) A tagállamok elhárítják azon – az összevont alapú felügyelet hatálya alá tartozó vállalkozások, vegyes tevékenységű holding társaságok és leányvállalataik, illetve a 119. cikkben említett leányvállalatok közötti – információk cseréjének jogi akadályait, amelyek a 110. cikknek és a 3. fejezetnek megfelelően a felügyelet szempontjából jelentősek.

(2) Amennyiben az anyavállalat és annak bármelyik intézményi leányvállalata különböző tagállamokban található, az egyes tagállamok illetékes hatóságai közlik egymással az összes fontos információt, amely lehetővé teszi vagy segíti az összevont alapú felügyelet gyakorlását.

Amennyiben annak a tagállamnak az illetékes hatóságai, amelyben az anyavállalat található, a 111. cikk értelmében maguk nem gyakorolnak összevont alapú felügyeletet, az ilyen felügyeletért felelős illetékes hatóságok megkereshetik őket, hogy bekérjék az anyavállalattól azokat az információkat, amelyek az összevont alapú felügyelet szempontjából jelentőséggel bírnak, és továbbítsák ezeket a megkereső hatóságokhoz.

(3) A tagállamok engedélyezik illetékes hatóságaik között a (2) bekezdésben említett információk cseréjét, azzal a feltétellel, hogy a pénzügyi holding társaságok, vegyes pénzügyi holding társaságok, pénzügyi vállalkozások vagy járulékos szolgáltatásokat nyújtó vállalkozások esetében az információk összegyűjtése vagy birtoklása nem vonja maga után azt, hogy az illetékes hatóságok kötelesek felügyeleti feladatokat ellátni ezekkel az önálló intézményekkel vagy vállalkozásokkal kapcsolatban.

A tagállamok hasonlóképpen engedélyezik illetékes hatóságaiknak a 122. cikkben említett információk cseréjét azzal a feltétellel, hogy az információk összegyűjtése vagy birtoklása nem vonja maga után azt, hogy az illetékes hatóságoknak felügyeleti feladatokat kell ellátniuk a vegyes tevékenységű holding társaságok és olyan leányvállalataik esetében, amelyek nem hitelintézetek, vagy a 119. cikk (3) bekezdésében említett leányvállalatokkal kapcsolatban.

125. cikk

Együttműködés

(1) Amennyiben egy intézmény, pénzügyi holding társaság, vegyes pénzügyi holding társaság vagy vegyes tevékenységű holding társaság egy vagy több olyan leányvállalatot ellenőriz, amely biztosító vagy egyéb engedélyköteles befektetési szolgáltatásokat nyújtó vállalkozás, az illetékes hatóságok és a biztosítási vállalkozások, valamint a befektetési szolgáltatásokat nyújtó vállalkozások felügyeletének közfeladatával megbízott hatóságok szorosan együttműködnek egymással. Saját feladatkörük sérelme nélkül, e hatóságok egymás rendelkezésére bocsátanak minden olyan információt, amely várhatóan egyszerűsíti a munkájukat, és lehetővé teszi az általuk felügyelt vállalkozások tevékenységének és átfogó pénzügyi helyzetének felügyeletét.

(2) Az összevont alapú felügyelet, és különösen az illetékes hatóságok közötti, ezen irányelvben szabályozott információcsere keretében kapott információkra a hitelintézetek esetében az ezen irányelv 53. cikke (1) bekezdésében meghatározott, a befektetési vállalkozások esetében pedig a 2004/39/EK irányelvben meghatározott szakmai titoktartási követelményekkel legalább egyenértékű követelmények vonatkoznak.

(3) Az összevont alapú felügyeletért felelős illetékes hatóságok listákat készítenek az 575/2013/EU rendelet 11. cikkében említett pénzügyi holding társaságokról vagy vegyes pénzügyi holding társaságokról. Ezeket a listákat közlik a többi tagállam illetékes hatóságaival, az EBH-val és a Bizottsággal.

126. cikk

Szankciók

Az e cím 1. fejezete IV. szakaszának megfelelően a tagállamok biztosítják, hogy a feltárt jogsértéseknek vagy azok okainak megszüntetését célzó adminisztratív szankciókat vagy egyéb adminisztratív intézkedéseket lehessen alkalmazni azokkal a pénzügyi holding társaságokkal, vegyes pénzügyi holding társaságokkal és vegyes tevékenységű holding társaságokkal, illetve tényleges vezetőikkel szemben, amelyek vagy akik megsértik az e fejezetet átültető törvényi, rendeleti vagy közigazgatási rendelkezéseket.

127. cikk

Harmadik országbeli összevont felügyelet egyenértékűségének értékelése

(1) Amennyiben egy intézmény, amelynek az anyavállalata olyan intézmény vagy pénzügyi holding társaság vagy vegyes pénzügyi holding társaság, amelynek központi irodája harmadik országban található, nem tartozik a 111. cikk szerinti összevont felügyelet hatálya alá, az illetékes hatóságok értékelik, hogy az intézményt olyan összevont felügyelet hatálya alá vonta-e egy harmadik országbeli felügyeleti hatóság, amely egyenértékű az ezen irányelvben megállapított elveknek és az 575/2013/EU rendelet első része II. címe 2. fejezete követelményeinek megfelelő összevont felügyelettel.

Az értékelést az anyavállalat, illetve az Unióban engedélyezett szabályozott vállalkozás kérésére vagy saját kezdeményezésére azon illetékes hatóság végzi el, amely a (3) bekezdés alkalmazása esetén felelős lenne az összevont felügyelet ellátásáért. Az illetékes hatóság konzultációt folytat az egyéb érintett illetékes hatóságokkal.

(2) A Bizottság felkérheti az európai bankbizottságot, hogy általános iránymutatással szolgáljon arról, hogy a harmadik országbeli felügyeleti hatóságok által gyakorolt összevont alapú felügyelet valószínűleg teljesíti-e az összevont alapú felügyeletre vonatkozóan az e fejezetben meghatározott célkitűzéseket olyan intézmények tekintetében, amelyek anyavállalatának központi irodája harmadik országban található. Az Európai Bankbizottság folyamatosan felülvizsgálja ezeket az iránymutatásokat, és figyelembe veszi az ilyen illetékes hatóságok által alkalmazott összevont felügyeleti eljárásokban bekövetkező változásokat. Az említett feladatok ellátásában az EBH segíti a Bizottságot és az európai bankbizottságot, beleértve annak értékelését is, hogy szükség van-e a szóban forgó iránymutatások naprakésszé tételére.

Az (1) bekezdés első albekezdésében említett értékelést végző illetékes hatóság figyelembe veszi az ilyen iránymutatásokat. E célból az illetékes hatóság határozathozatal előtt konzultációt folytat az EBH-val.

(3) Ilyen egyenértékű felügyelet hiányában a tagállamok ezen irányelvet és az 575/2013/EU rendeletet megfelelően alkalmazzák az intézményre vagy engedélyezhetik illetékes hatóságaik részére olyan egyéb megfelelő felügyeleti technikák alkalmazását, amelyek alkalmasak az intézmények összevont alapú felügyeletével kapcsolatos célkitűzések megvalósítására.

Ezeket a felügyeleti technikákat a többi érintett illetékes hatósággal folytatott konzultációt követően egyeztetni kell azzal az illetékes hatósággal, amely felelős lenne az összevont felügyelet ellátásáért.

Az illetékes hatóságok előírhatják többek között az Unión belül központi irodával rendelkező pénzügyi holding társaság vagy vegyes pénzügyi holding társaság létesítését, és az összevont felügyeletre vonatkozó rendelkezéseket az illető pénzügyi holding társaság konszolidált helyzete, vagy a vegyes pénzügyi holding társaság intézményeinek konszolidált helyzete tekintetében alkalmazhatják.

A felügyeleti technikákat úgy kell kialakítani, hogy biztosítsák az e fejezetben az összevont alapú felügyeletre vonatkozóan meghatározott célkitűzések elérését, és azokat közölni kell a többi érintett illetékes hatósággal, az EBH-val, valamint a Bizottsággal.

4. FEJEZET

Tőkepufferek

I. szakasz

Pufferek

128. cikk

Fogalom-meghatározások

E fejezet alkalmazásában a következő fogalom-meghatározások alkalmazandóak:

1. „tőkefenntartási puffer”: az intézmény által a 129. cikknek megfelelően fenntartandó szavatolótőke;

2. „intézményspecifikus anticiklikus tőkepuffer”: az intézmény által a 130. cikknek megfelelően fenntartandó szavatolótőke;

3. „a globálisan rendszerszinten jelentős intézményekre vonatkozó tőkepuffer”: a 131. cikk (4) bekezdésének megfelelően kötelezően fenntartandó szavatolótőke;

4. „az egyéb rendszerszinten jelentős intézményekre vonatkozó tőkepuffer”: a 131. cikk (5) bekezdésének megfelelően esetlegesen fenntartandó szavatolótőke;

5. „rendszerkockázati tőkepuffer”: az intézmény által a 133. cikknek megfelelően kötelezően vagy esetlegesen fenntartandó szavatolótőke;

6. „kombinált pufferkövetelmény”: a tőkefenntartási pufferre vonatkozó követelmény teljesítéséhez szükséges összes elsődleges alapvető tőke, kibővítve az alábbiakkal, az adott esettől függően:

   a) egy intézményspecifikus anticiklikus tőkepuffer;

   b) egy globálisan rendszerszinten jelentős intézményekre vonatkozó tőkepuffer;

   c) egy egyéb rendszerszinten jelentős intézményekre vonatkozó tőkepuffer;

   d) egy rendszerkockázati tőkepuffer.

7. „anticiklikus pufferráta”: az intézmények által az intézményspecifikus anticiklikus tőkepufferük kiszámításához használandó ráta, amelynek meghatározása a 136. vagy 137. cikknek megfelelően, vagy egy érintett harmadik országbeli hatóság által történik (esettől függően);

8. „a tagállamban engedélyezett intézmény”: abban a tagállamban engedélyezett intézmény, amelynek esetében egy adott kijelölt hatóság felelős az anticiklikus pufferráta meghatározásáért;

9. „irányadó puffer”: a 135. cikk (1) bekezdésének megfelelően kiszámított irányadó pufferráta.

E fejezetet nem kell alkalmazni azokra a befektetési vállalkozásokra, amelyek nem rendelkeznek engedéllyel a 2004/39/EK irányelv I. melléklete A. szakaszának 3. és 6. pontjában felsorolt befektetési szolgáltatások nyújtására.

129. cikk

Tőkefenntartási puffer kötelező tartása

(1) A tagállamok előírják az intézmények számára, hogy az 575/2013/EU rendelet 92. cikkében megállapított tőkekövetelmények teljesítésére tartott elsődleges alapvető tőkén felül elsődleges alapvető tőkeelemekből álló tőkefenntartási puffert tartsanak, amelynek összege megegyezik az említett rendelet 92. cikke (3) bekezdésének megfelelően – az említett rendelet első része II. címe szerint egyéni vagy összevont alapon – számított teljes kockázati kitettségük 2,5 %-ával.

(2) A tagállamok az (1) bekezdéstől eltérve mentesíthetik a kis és közepes méretű befektetési vállalkozásokat az említett bekezdésben foglalt követelmények teljesítése alól, amennyiben ez nem veszélyezteti a tagállamok pénzügyi rendszerének stabilitását.

A mentesítésről szóló határozatot teljes körűen meg kell indokolni, magyarázattal kell ellátni arra nézve, hogy a mentesítés miért nem veszélyezteti a tagállam pénzügyi rendszerének stabilitását, és tartalmaznia kell a mentesített kis és közepes méretű befektetési vállalkozások fogalmának pontos meghatározását.

Az a tagállam, amely a mentesítés alkalmazása mellett dönt, értesíti erről a Bizottságot, az ERKT-t, az EBH-t és az érintett tagállamok illetékes hatóságait.

(3) Az (2) bekezdés alkalmazása céljából a tagállamok kijelölik azt a hatóságot, amely e cikk alkalmazásáért felelős. Ez a hatóság az illetékes hatóság vagy a kijelölt hatóság.

(4) Az (2) bekezdés alkalmazásában a befektetési vállalkozás a mikro-, kis- és középvállalkozások fogalmának meghatározásáról szóló, 2003. május 6-i 2003/361/EK bizottsági ajánlásnak [1] megfelelően minősül kis vagy közepes méretűnek.

(5) Az intézmények az e cikk (1) bekezdése szerinti követelmény teljesítésére fenntartott elsődleges alapvető tőkét nem használhatják fel a 104. cikk alapján előírt követelmények teljesítésére.

(6) Ha egy intézmény nem teljesíti teljes mértékben az e cikk (1) bekezdése szerinti követelményt, a 141. cikk (2) és (3) bekezdésében meghatározott kifizetési korlátozásokat kell rá alkalmazni.

130. cikk

Intézményspecifikus anticiklikus tőkepuffer kötelező tartása

(1) A tagállamok előírják az intézmények számára, hogy az ezen irányelv 140. cikkének megfelelően kiszámított intézményspecifikus anticiklikus tőkepuffert tartsanak, amelynek összege megegyezik az 575/2013/EU rendelet 92. cikkének (3) bekezdésének megfelelően – az említett rendelet első része II. címe szerint egyéni vagy összevont alapon – számított teljes kockázatikitettség-értéküknek és az anticiklikus pufferráták súlyozott átlagának a szorzatával.

[1] HL L 124., 2003.5.20., 36. o.

(2) A tagállamok az (1) bekezdéstől eltérve mentesíthetik a kis és közepes méretű befektetési vállalkozásokat az e bekezdésben foglalt követelmény teljesítése alól, amennyiben ez nem veszélyezteti a tagállamok pénzügyi rendszerének stabilitását.

A mentesítésről szóló határozatot teljes körűen meg kell indokolni, magyarázattal kell ellátni arra nézve, hogy a mentesítés miért nem veszélyezteti a tagállam pénzügyi rendszerének stabilitását, és tartalmaznia kell a mentesített kis és közepes méretű befektetési vállalkozások fogalmának pontos meghatározását.

Az a tagállam, amely a mentesítés alkalmazása mellett dönt, értesíti erről a Bizottságot, az ERKT-t, az EBH-t és az érintett tagállamok illetékes hatóságait.

(3) A (2) bekezdés alkalmazása céljából a tagállamok kijelölik azt a hatóságot, amely e cikk alkalmazásáért felelős. Ez a hatóság az illetékes hatóság vagy a kijelölt hatóság.

(4) A (2) bekezdés alkalmazásában a befektetési vállalkozás a 2003/361/EK ajánlásnak megfelelően minősül kis vagy közepes méretűnek.

(5) Az intézményeknek az (1) bekezdésben előírt követelményt elsődleges alapvető tőkével kell teljesíteniük, amely kiegészíti az 575/2013/EU rendelet 92. cikke által előírt tőkekövetelmény teljesítéséhez, az ezen irányelv 129. cikke szerinti tőkefenntartási puffer tartására irányuló követelmény teljesítéséhez és 104. cikke alapján előírt követelmények teljesítéséhez fenntartott elsődleges alapvető tőkét.

(6) Ha egy intézmény nem teljesíti teljes mértékben az e cikk (1) bekezdése szerinti követelményt, a 141. cikk (2) és (3) bekezdésében meghatározott kifizetési korlátozásokat kell rá alkalmazni.

131. cikk

Globálisan rendszerszinten jelentős intézmények és egyéb rendszerszinten jelentős intézmények

(1) A tagállamoknak ki kell jelölniük azt a hatóságot, amelynek feladata, hogy összevont alapon meghatározza azokat a globálisan rendszerszinten jelentős intézményeket, illetve az esettől függően egyéni, szubkonszolidált vagy összevont alapon meghatározza azokat a rendszerszinten jelentős egyéb intézményeket, amelyeket joghatósági területükön engedélyeztek. Ez a hatóság az illetékes hatóság vagy a kijelölt hatóság. A tagállamok egynél több hatóságot is kijelölhetnek. A globálisan rendszerszinten jelentős intézmény EU-szintű anyavállalat, EU-szintű pénzügyi holding társaság anyavállalat, EU-szintű vegyes pénzügyi holding társaság anyavállalat, vagy anyaintézmény. A globálisan rendszerszinten jelentős intézmény nem lehet olyan intézmény, amely leányvállalata valamely EU-szintű anyavállalatnak, EU-szintű pénzügyi holding társaság anyavállalatnak vagy EU-szintű vegyes pénzügyi holding társaság anyavállalatnak. A rendszerszinten jelentős egyéb intézmény lehet EU-szintű anyavállalat, EU-szintű pénzügyi holding társaság anyavállalat, EU-szintű vegyes pénzügyi holding társaság anyavállalat, vagy intézmény.

(2) A globálisan rendszerszinten jelentős intézmény meghatározási módszerének alapját az alábbi kategóriák képezik:

a) a csoport mérete;

b) a csoportnak a pénzügyi rendszerrel való összekapcsolódásai;

c) a csoport által nyújtott szolgáltatások vagy pénzügyi infrastruktúra helyettesíthetősége;

d) a csoport összetettsége;

e) a csoport határokon átnyúló tevékenysége, beleértve a tagállamok közötti tevékenységeket, valamint a valamely tagállam és egy harmadik ország közötti tevékenységeket.

Mindegyik kategóriát azonos súllyal kell figyelembe venni, és számszerűen kell kifejezni.

Ez a módszer minden egyes értékelt, az (1) bekezdésben említett jogalanyra vonatkozóan összesített eredményt ad ki, amely lehetővé teszi, hogy azonosítsák a globálisan rendszerszinten jelentős intézményeket és azokat a (9) bekezdésben felsorolt valamely alkategóriába sorolják.

(3) Az egyéb rendszerszinten jelentős intézményeket az (1) bekezdésnek megfelelően kell meghatározni. A rendszerszintű jelentőséget legalább az alábbi kritériumok valamelyike alapján kell értékelni:

a) méret;

b) az Unió vagy az adott tagállam gazdasága szempontjából betöltött jelentőség;

c) a határokon átnyúló tevékenységek jelentősége;

d) az intézménynek vagy csoportnak a pénzügyi rendszerrel való összekapcsolódásai.

Az EBH az ERKT-val konzultálva 2015. január 1-jéig iránymutatást tesz közzé azokról a kritériumokról, amelyek alapján meghatározhatók e bekezdés alkalmazásának a feltételei az egyéb rendszerszinten jelentős intézményekre. Ez az iránymutatás figyelembe veszi a rendszerszinten jelentős belföldi intézményekre vonatkozó nemzetközi keretet, valamint az uniós és nemzeti sajátosságokat.

(4) Valamennyi globálisan rendszerszinten jelentős intézménynek összevont alapon fenn kell tartania a rendszerszinten jelentős globális intézményekre vonatkozó olyan tőkepuffert, amely megfelel annak az alkategóriának, amelybe az adott intézményt besorolták. Ez a tőkepuffer elsődleges alapvető tőkeelemekből áll, és kiegészíti azokat.

(5) Az illetékes hatóság vagy a kijelölt hatóság – figyelembe véve az egyéb rendszerszinten jelentős intézmények meghatározására vonatkozó kritériumokat – valamennyi egyéb rendszerszinten jelentős intézmény számára – az esettől függően – összevont, szubkonszolidált vagy egyéni alapon az 575/2013/EU rendelet 92. cikkének (3) bekezdésének megfelelően számított teljes kockázatikitettség-érték legfeljebb 2 %-ának megfelelő, az egyéb rendszerszinten jelentős intézményekre vonatkozó tőkepuffer tartását írhatja elő. Ez a tőkepuffer elsődleges alapvető tőkeelemekből áll, és kiegészíti azokat.

(6) Ha az illetékes hatóság vagy a kijelölt hatóság az egyéb rendszerszinten jelentős intézményekre vonatkozó tőkepuffer tartását követeli meg, meg kell felelnie az alábbiaknak:

a) az egyéb rendszerszinten jelentős intézményekre vonatkozó tőkepuffer nem járhat aránytalan mértékű negatív hatásokkal más tagállamokban vagy az Unió egészében a pénzügyi rendszer egészére vagy egy részére nézve, akadályt képezve ezáltal a belső piac működése szempontjából;

b) az illetékes hatóság vagy a kijelölt hatóság legalább évente felülvizsgálja az egyéb rendszerszinten jelentős intézményekre vonatkozó tőkepuffert.

(7) Az egyéb rendszerszinten jelentős intézményekre vonatkozó tőkepuffer megállapítása vagy módosítása előtt az illetékes hatóságnak vagy a kijelölt hatóságnak a (2.1) bekezdésben említett döntés nyilvánosságra hozatala előtt egy hónappal értesítenie kell a Bizottságot, az ERKT-t, az EBH-t, valamint az érintett tagállamok illetékes és kijelölt hatóságait. Az értesítésben részletesen ismertetni kell a következőket:

a) annak indokolása, hogy miért vélik úgy, hogy az egyéb rendszerszinten jelentős intézményekre vonatkozó tőkepuffer várhatóan hatékonyan és arányosan csökkenteni fogja a kockázatot;

b) annak elemzése, hogy az egyéb rendszerszinten jelentős intézményekre vonatkozó tőkepuffer a tagállamok rendelkezésére álló információk alapján várhatóan milyen kedvező vagy kedvezőtlen hatást gyakorol a belső piacra;

c) a tagállam által előírni kívánt, az egyéb rendszerszinten jelentős intézményekre vonatkozó tőkepuffer mértéke.

(8) A 133. cikk és e cikk (5) bekezdése sérelme nélkül, ha valamely egyéb rendszerszinten jelentős intézmény egy globálisan rendszerszinten jelentős intézmény vagy egy egyéb rendszerszinten jelentős olyan intézmény leányvállalata, amely uniós anyavállalat, és amelyre összevont alapon alkalmazandó az egyéb rendszerszinten jelentős intézményekre vonatkozó tőkepuffer-követelmény, akkor az egyéb rendszerszinten jelentős intézményre egyéni vagy szubkonszolidált alapon alkalmazandó tőkepuffer szintje nem haladhatja meg az alábbiak közül a magasabbat:

a) Az 575/2013/EU rendelet 92. cikke (3) bekezdésének megfelelően számított teljes kockázatikitettség-érték 1 %-a; és

b) a csoportra összevontan alkalmazandó, a globálisan rendszerszinten jelentős intézményre vagy az egyéb rendszerszinten jelentős intézményre vonatkozó tőkepuffer mértéke.

(9) A globálisan rendszerszinten jelentős intézményeknek legalább öt alkategóriáját kell meghatározni. A legalacsonyabb határvonalat és az egyes alkategóriák közötti határvonalat az intézmények meghatározásához alkalmazott módszerrel kapott eredmények alapján kell meghatározni. Az egymást követő alkategóriák közötti határértéket egyértelműen kell meghatározni, azt az elvet követve, hogy a rendszerszintű jelentőség alkategóriáról alkategóriára folyamatosan, lineárisan növekszik, ami – a legmagasabb alkategória kivételével – a kiegészítő elsődleges alapvető tőkére vonatkozó követelmény lineáris növekedését eredményezi. E bekezdés alkalmazásában rendszerszempontú jelentőség alatt a globálisan rendszerszinten jelentős intézmény működési zavarai által a globális pénzpiacra kifejtett várható hatást kell érteni. A legalacsonyabb alkategóriához az 575/2013/EU rendelet 92. cikke (3) bekezdésének megfelelően számított teljes kockázatikitettség-érték 1 %-ának megfelelő, a globálisan rendszerszinten jelentős intézményekre vonatkozó tőkepuffert kell rendelni, és az egyes alkategóriákhoz rendelt tőkepuffer a negyedik alkategóriáig bezárólag kategóriánként Az 575/2013/EU rendelet 92. cikke (3) bekezdésének megfelelően számított teljes kockázatikitettség-érték 0,5 %-ával nő. A globálisan rendszerszinten jelentős intézményekre vonatkozó tőkepuffer legmagasabb alkategóriájára Az 575/2013/EU rendelet 92. cikke (3) bekezdésének megfelelően számított teljes kockázatikitettség-érték 3,5 %-ának megfelelő tőkepuffer vonatkozik.

(10) Az illetékes hatóság vagy a kijelölt hatóság az (1) és a (2a) bekezdés sérelme nélkül a hatékony felügyelet mérlegelése során:

a) egy adott, globálisan rendszerszinten jelentős intézményt valamely alacsonyabb alkategóriából magasabb alkategóriába sorolhat be;

b) az (1) bekezdésben említett jogalanyt, amelynek összesített eredménye alacsonyabb, mint a legalacsonyabb alkategóriára vonatkozóan meghatározott határérték. a legalacsonyabb alkategóriába vagy valamely magasabb alkategóriába sorolhatja és ezáltal globálisan rendszerszinten jelentős intézménynek kijelölheti.

(11) Ha az illetékes hatóság vagy a kijelölt hatóság a (10) bekezdés b) pontja szerinti döntést hoz, arról és annak indokairól értesíti az EBH-t.

(12) Az illetékes hatóságnak vagy a kijelölt hatóságnak értesítenie kell a Bizottságot, az ERKT-t és az EBH-t a globálisan rendszerszinten jelentős intézmények és az egyéb rendszerszinten jelentős intézmények nevéről, illetve arról, hogy a globálisan rendszerszinten jelentős intézményeket melyik alkategóriába sorolta be, és nyilvánosságra kell hoznia a rendszerszinten jelentős intézmények nevét. Az illetékes hatóságoknak vagy a kijelölt hatóságoknak nyilvánosságra kell hozniuk, hogy a globálisan rendszerszinten jelentős pénzügyi intézményeket melyik alkategóriába sorolták be.

Az illetékes hatóságnak vagy a kijelölt hatóságnak évente felül kell vizsgálnia a globálisan rendszerszinten jelentős intézmények és az egyéb rendszerszinten jelentős intézmények meghatározását, valamint a globálisan rendszerszinten jelentős intézmények adott alkategóriákba sorolását, és ennek eredményéről be kell számolnia az érintett rendszerszinten jelentős intézménynek, a Bizottságnak, az ERKT-nek és az EBH-nak, továbbá nyilvánosságra kell hoznia a meghatározott, rendszerszinten jelentős intézmények naprakész listáját, valamint azt, hogy az egyes meghatározott, rendszerszinten jelentős intézményeket melyik alkategóriába sorolta be.

(13) A rendszerszinten jelentős intézmények a (4) és (5) bekezdésben megállapított követelmények teljesítésére tartott elsődleges alapvető tőkeelemeket nem használhatják fel Az 575/2013/EU rendelet 92. cikkében, valamint az ezen irányelv 129. és 130. cikkben előírt követelmények, továbbá 102. és 104. cikk alapján előírt követelmények teljesítésére.

(14) Ha egy csoportra összevont alapon egyaránt vonatkoznak a következők, akkor a magasabb tőkepuffert kell alkalmazni:

a) a globálisan rendszerszinten jelentős intézményekre vonatkozó tőkepuffer és az egyéb rendszerszinten jelentős intézményekre vonatkozó tőkepuffer;

b) a globálisan rendszerszinten jelentős intézményekre vonatkozó tőkepuffer, az egyéb rendszerszinten jelentős intézményekre vonatkozó tőkepuffer és a 133. cikk szerinti rendszerkockázati tőkepuffer;

Ha egy intézményre egyéni vagy szubkonszolidált alapon egyaránt vonatkozik az egyéb rendszerszinten jelentős intézményekre vonatkozó tőkepuffer és a 133. cikk szerinti rendszerkockázati tőkepuffer, akkor a kettő közül a magasabb alkalmazandó.

(15) A (14) bekezdéstől eltérve, ha a rendszerkockázati tőkepuffer az abban a tagállamban meglévő valamennyi kitettségre alkalmazandó, amely a tőkepuffert az e tagállamban fennálló makroprudenciális kockázat kezelése céljából meghatározza, de nem alkalmazandó a tagállamon kívüli kitettségekre, akkor a rendszerkockázati tőkepufferre hozzáadódik az e cikk szerint alkalmazandó egyéb rendszerszinten jelentős intézményekre és a globálisan rendszerszinten jelentős intézményekre vonatkozó tőkepufferhez.

(16) Amennyiben a (14) bekezdés alkalmazandó, és egy intézmény olyan csoport, vagy alcsoport része, amelyhez valamely globálisan rendszerszinten jelentős intézménycsoport vagy egyéb rendszerszinten jelentős intézménycsoport tartozik, az intézmény semmi esetre sem tekinthető úgy, hogy arra egyéni alapon olyan kombinált pufferkövetelmény vonatkozik, amely alacsonyabb, mint a tőkefenntartási puffer, az anticiklikus tőkepuffer, valamint a rá egyéni alapon alkalmazandó, az egyéb rendszerszinten jelentős intézményekre vonatkozó tőkepuffer és a rendszerkockázati tőkepuffer közül a magasabb összeadásával kapott érték.

(17) Amennyiben a (15) bekezdés alkalmazandó, és egy intézmény olyan csoport, vagy alcsoport része, amelyhez valamely globálisan rendszerszinten jelentős intézménycsoport vagy egyéb rendszerszinten jelentős intézménycsoport tartozik, az intézmény semmi esetre sem tekinthető úgy, hogy arra egyéni alapon olyan kombinált pufferkövetelmény vonatkozik, amely alacsonyabb, mint a tőkefenntartási puffer és az anticiklikus tőkepuffer összege, valamint a rá egyéni alapon alkalmazandó, az egyéb rendszerszinten jelentős intézményekre vonatkozó tőkepuffer és a rendszerkockázati tőkepuffer összege.

(18) Az EBH e cikk alkalmazása céljából szabályozástechnikai standardtervezeteket dolgoz ki a annak érdekében, hogy meghatározza azt a módszert, amellyel az illetékes hatóság vagy a kijelölt hatóság valamely uniós anyaintézményt vagy uniós pénzügyi holding társaságot vagy uniós vegyes pénzügyi holding társaságot globálisan rendszerszinten jelentős intézményként határoz meg, továbbá hogy – a nemzetközileg elfogadott standardokat figyelembe véve – meghatározza azt a módszert, amely az alkategóriák megállapítására, valamint a globálisan rendszerszinten jelentős intézményeknek a rendszerszinten betöltött jelentősége alapján való alkategóriákba sorolására szolgál.

Az EBH az említett szabályozástechnikai standardtervezeteket 2014. június 30-ig benyújtja a Bizottságnak.

A Bizottság felhatalmazást kap az első és második albekezdésben említett szabályozástechnikai standardoknak az 1093/2010/EU rendelet 10–14. cikkével összhangban történő elfogadására.

132. cikk

Jelentéstétel

(1) A Bizottság a nemzetközi fejlemények és az EBH véleménye alapján 2015. december 31-ig jelentést nyújt be az Európai Parlamentnek és a Tanácsnak arról, hogy a globálisan rendszerszinten jelentős intézményekre vonatkozó keretet kiterjesszék-e az Unió rendszerszinten jelentős további típusú intézményeire is mely jelentést adott esetben jogalkotási javaslat kíséri.

(2) A Bizottság az ERKT-vel és az EBH-val folytatott konzultációt követően 2016. december 31-ig jelentést nyújt be az Európai Parlamentnek és a Tanácsnak arról, hogy szükséges-e módosítani a globálisan rendszerszinten jelentős intézményekre vonatkozó, a 131. cikkben meghatározott rendelkezéseket, mely jelentést adott esetben jogalkotási javaslat kíséri. Minden ilyen javaslatnak kellőképpen figyelembe kell vennie a nemzetközi szabályozási fejleményeket, és adott esetben felül kell vizsgálnia az egyéb rendszerszinten jelentős intézményekre vonatkozó, intézményspecifikus tőkepuffernek a csoporton belüli allokálására szolgáló folyamatot, figyelembe véve a tagállamokon belüli szerkezeti elkülönítés végrehajtását esetleg érintő negatív hatásokat.

133. cikk

Rendszerkockázati tőkepuffer kötelező tartása

(1) Valamennyi tagállam előírhatja, hogy a pénzügyi szektor vagy e szektor egy vagy több alcsoportja elsődleges alapvető tőkéből álló rendszerkockázati tőkepuffert tartson Az 575/2013/EU rendeletben nem tárgyalt olyan hosszú távú nem ciklikus, rendszerszintű vagy makroprudenciális kockázatok megelőzése és csökkentése érdekében, amelyek a pénzügyi rendszer zavarának veszélyét hordozzák, és súlyos kedvezőtlen hatást gyakorolhatnak egy adott tagállam pénzügyi rendszerére és reálgazdaságára.

(2) A tagállamok az (1) bekezdés alkalmazása céljából kijelölik azt a hatóságot, amely a rendszerkockázati tőkepuffer, valamint azon intézmények meghatározásáért felelnek, amelyekre ezt a tőkepuffert alkalmazni kell. Ez a hatóság az illetékes hatóság vagy a kijelölt hatóság.

(3) Az (1) bekezdés alkalmazása céljából az intézmények számára elő lehet írni, hogy Az 575/2013/EU rendelet 92. cikkében megállapított tőkekövetelmények teljesítésére tartott elsődleges alapvető tőkén felül az annak legalább 1 %-ával megegyező, rendszerkockázati tőkepuffert tartsanak, amely azon kitettségeken alapul, amelyekre az e cikk (8) bekezdésével összhangban rendszerkockázati tőkepuffer alkalmazandó, a rendelet első része II. címének megfelelően egyéni, összevont vagy szubkonszolidált alapon. Az adott illetékes hatóság vagy kijelölt hatóság a rendszerkockázati tőkepuffer tartását egyéni és összevont szinten is előírhatja az intézmény számára.

(4) Az intézmények a (3) bekezdésben megállapított követelmények teljesítésére tartott elsődleges alapvető tőkeelemeket nem használhatják fel Az 575/2013/EU rendelet 92. cikkében, valamint ezen irányelv 129. és 130. cikkben előírt követelmények, továbbá 102. és 104. cikke alapján előírt követelmények teljesítésére. Ha egy rendszerszinten jelentős intézményként meghatározott csoportra összevont alapon egyaránt vonatkozik a 131. cikk szerinti, a rendszerszinten jelentős intézményekre vonatkozó puffer és a rendszerkockázati tőkepuffer, akkor a magasabb tőkepuffer alkalmazandó. Ha egy intézményre egyéni vagy szubkonszolidált alapon egyaránt vonatkozik a 131. cikk szerinti, az egyéb rendszerszinten jelentős intézményekre vonatkozó tőkepuffer és a rendszerkockázati tőkepuffer, akkor a magasabb alkalmazandó.

(5) A (4) bekezdéstől eltérve, ha a rendszerkockázati tőkepuffer az abban a tagállamban meglévő valamennyi kitettségre alkalmazandó, amely a tőkepuffert az e tagállamban fennálló makroprudenciális kockázat kezelése céljából meghatározza, de nem alkalmazandó a tagállamon kívüli kitettségekre, akkor a rendszerkockázati tőkepuffer hozzáadódik a 131. cikk szerint alkalmazandó, az egyéb rendszerszinten jelentős intézményekre és a globálisan rendszerszinten jelentős intézményekre vonatkozó tőkepufferhez.

(6) Amennyiben a (4) bekezdés alkalmazandó, és egy intézmény olyan csoport, vagy alcsoport része, amelyhez valamely globálisan rendszerszinten jelentős pénzügyi intézménycsoport vagy egyéb rendszerszinten jelentős intézménycsoport tartozik, az intézmény nem tekinthető úgy, hogy az intézményre egyéni alapon olyan kombinált pufferkövetelmény vonatkozik, amely alacsonyabb, mint a tőkefenntartási puffer, az anticiklikus tőkepuffer, valamint a rá egyéni alapon alkalmazandó, az egyéb rendszerszinten jelentős intézményekre vonatkozó tőkepuffer és a rendszerkockázati tőkepuffer közül a magasabb összeadásával kapott érték.

(7) Amennyiben az (5) bekezdés alkalmazandó, és egy intézmény olyan csoport, vagy alcsoport része, amelyhez valamely globálisan rendszerszinten jelentős pénzügyi intézménycsoport vagy egyéb rendszerszinten jelentős intézménycsoport tartozik, az intézmény nem tekinthető úgy, hogy az intézményre egyéni alapon olyan kombinált pufferkövetelmény vonatkozik, amely alacsonyabb, mint a tőkefenntartási puffer és az anticiklikus tőkepuffer összege, valamint a rá egyéni alapon alkalmazandó, az egyéb rendszerszinten jelentős intézményekre vonatkozó tőkepuffer és a rendszerkockázati tőkepuffer összege.

(8) A rendszerkockázati tőkepuffer alkalmazható a puffert megállapító tagállamban lévő kitettségekre, és alkalmazható harmadik országokbeli kitettségekre is. A rendszerkockázati tőkepuffer – a (15) és a (18) bekezdés alkalmazása mellett – alkalmazható más tagállamokban lévő kitettségekre is.

(9) A rendszerkockázati tőkepuffer minden olyan intézményre, illetve ezen intézmények egy vagy több alcsoportjára alkalmazandó, amelyek tekintetében az érintett tagállam hatóságai ezen irányelvnek megfelelően illetékesek, és a követelmény meghatározásakor 0,5 százalékpontos fokozatos vagy gyorsított korrekciós lépéseket kell megállapítani. A szektor különböző alcsoportjaira vonatkozóan különböző követelmények állapíthatók meg.

(10) Ha az illetékes hatóság vagy a kijelölt hatóság rendszerkockázati tőkepuffer tartását követeli meg, meg kell felelnie az alábbiaknak:

a) a rendszerkockázati tőkepuffer nem járhat aránytalan mértékű negatív hatásokkal más tagállamokban vagy az Unió egészében a pénzügyi rendszer egészére vagy egy részére nézve, akadályt képezve ezáltal a belső piac működése szempontjából;

b) az illetékes hatóságnak vagy a kijelölt hatóságnak legalább kétévente felül kell vizsgálnia a rendszerkockázati tőkepuffert.

(11) A legfeljebb 3 %-os rendszerkockázati tőkepufferráta megállapítása vagy módosítása előtt az illetékes hatóságnak vagy a kijelölt hatóságnak a (16) bekezdésben említett döntés nyilvánosságra hozatala előtt egy hónappal értesítenie kell a Bizottságot, az ERKT-t, az EBH-t, valamint az érintett tagállamok illetékes és kijelölt hatóságait. Ha a tőkepuffer harmadik országokban található kitettségekre is vonatkozik, az illetékes hatóságnak vagy a kijelölt hatóságnak az érintett harmadik országok felügyeleti hatóságait is értesítenie kell. Az értesítésben részletesen ismertetni kell a következőket:

a) a tagállamban fennálló rendszerszintű vagy makroprudenciális kockázat;

b) annak indokolása, hogy a rendszerszintű vagy makroprudenciális kockázatok mértéke miért veszélyezteti a nemzeti szintű pénzügyi rendszer stabilitását, a rendszerkockázati tőkepufferráta indokolásával együtt;

c) annak indokolása, hogy miért vélik úgy, hogy a rendszerkockázati tőkepuffer várhatóan hatékonyan és arányosan csökkenteni fogja a kockázatot;

d) annak elemzése, hogy a rendszerkockázati tőkepuffer a tagállamok rendelkezésére álló információk alapján várhatóan milyen kedvező vagy kedvezőtlen hatást gyakorol az egységes piacra;

e) annak indokolása, hogy az ezen irányelvben vagy a 575/2013/EU rendeletben– a rendelet 458. és a 459. cikke kivételével –megállapított intézkedések – figyelembe véve azok viszonylagos eredményességét – önmagukban vagy együttesen miért nem elegendőek a feltárt makroprudenciális vagy rendszerszintű kockázat kezelésére;

f) a tagállam által előírni kívánt rendszerkockázati tőkepuffer mértéke.

(12) A 3 %-ot meghaladó rendszerkockázati tőkepuffer megállapítása vagy a követelmény ilyen módosítása előtt az illetékes hatóságnak vagy a kijelölt hatóságnak értesítenie kell a Bizottságot, az ERKT-t, az EBH-t és az érintett tagállamok illetékes és kijelölt hatóságait. Ha a tőkepuffer harmadik országokban található kitettségekre is vonatkozik, az illetékes hatóságnak vagy a kijelölt hatóságnak az érintett harmadik országok felügyeleti hatóságait is értesítenie kell. Az értesítésben részletesen ismertetni kell a következőket:

a) a tagállamban fennálló rendszerszintű vagy makroprudenciális kockázat;

b) annak indokolása, hogy a rendszerszintű vagy makroprudenciális kockázatok mértéke miért veszélyezteti a nemzeti szintű pénzügyi rendszer stabilitását, a rendszerkockázati tőkepufferráta indokolásával együtt;

c) annak indokolása, hogy miért vélik úgy, hogy a rendszerkockázati tőkepuffer várhatóan hatékonyan és arányosan csökkenteni fogja a kockázatot;

d) annak elemzése, hogy a rendszerkockázati tőkepuffer a tagállamok rendelkezésére álló információk alapján várhatóan milyen kedvező vagy kedvezőtlen hatást gyakorol a belső piacra;

e) annak indokolása, hogy az ezen irányelvben, vagy az 575/2013/EU rendeletben – az említett rendelet 458. és a 459. cikke kivételével – megállapított intézkedések – figyelembe véve azok viszonylagos eredményességét – önmagukban vagy együttesen miért nem elegendőek a feltárt makroprudenciális vagy rendszerszintű kockázat kezelésére;

f) a tagállam által előírni kívánt rendszerkockázati tőkepuffer mértéke.

(13) Az illetékes hatóság vagy a kijelölt hatóság 2015. január 1-jétől a tagállamban található kitettségekre alkalmazandó és a legfeljebb 5 %-os harmadik országbeli kitettségekre is alkalmazható rendszerkockázati tőkepuffer-rátát állapíthat meg és azt módosíthatja, és követheti a 11. bekezdésben előírt eljárásokat. Amennyiben a rendszerkockázati tőkepuffer- rátát 5 %-nál magasabb értékben állapítják meg vagy ilyenre módosítják, a (12) bekezdésben előírt eljárásokat kell követni.

(14) Amennyiben a (13) bekezdés szerint 3 % és 5 % közötti értékben kívánják megállapítani a rendszerkockázati tőkepuffert, a tőkepuffert megállapító tagállam illetékes hatósága vagy kijelölt hatósága minden esetben köteles erről értesíteni a Bizottságot, és az intézkedések meghozatalához meg kell várnia annak véleményét.

Amennyiben a Bizottság véleményében ellenzi a lépést, a tőkepuffert megállapító tagállam illetékes hatósága vagy kijelölt hatósága köteles a véleménynek megfelelően eljárni, vagy ellenkező esetben döntésének okait indokolni.

Amennyiben a pénzügyi szektor egy alcsoportja olyan leányvállalat, amely anyavállalatának valamely másik tagállamban van a székhelye, az illetékes hatóság vagy a kijelölt hatóság értesíti e tagállam hatóságait, valamint a Bizottságot és az ERKT-t. A Bizottság és az ERKT az értesítést követő egy hónapon belül ajánlást ad ki az e bekezdés szerint hozott intézkedésekről. Amennyiben a hatóságok eltérő véleményen vannak, és abban az esetben, ha mind a Bizottság, mind az ERKT ajánlása elutasító, az illetékes, vagy a kijelölt hatóság az ügyet az EBH elé utalhatja és segítségét kérheti az 1093/2010/EU rendelet 19. cikke értelmében. Az e kitettségekre vonatkozóan tőkepuffert megállapító határozatot az EBH döntéséig fel kell függeszteni.

(15) Az ERKT a (12) bekezdésben említett értesítéstől számított egy hónapon belül véleményt ad a Bizottságnak arról, hogy a rendszerkockázati tőkepuffer helyesnek tekinthető-e. Az 1093/2010/EU rendelet 34. cikkének (1) bekezdésével összhangban a tőkepufferrel kapcsolatos véleményét az EBH is a Bizottság elé terjesztheti.

Az értesítést követő két hónapon belül a Bizottság – adott esetben az ERKT és az EBH értékelését figyelembe véve, illetve ha úgy ítéli meg, hogy a rendszerkockázati tőkepuffer nem jár aránytalan mértékű negatív hatásokkal más tagállamokban vagy az Unió egészében a pénzügyi rendszer egészére vagy egy részére nézve, és ezáltal nem képez akadályt a belső piac megfelelő működése szempontjából – végrehajtási aktust fogad el, amely felhatalmazza az illetékes hatóságot vagy a kijelölt hatóságot a javasolt intézkedés elfogadására.

(16) Minden illetékes hatóságnak vagy kijelölt hatóságnak a megfelelő weboldalon történő nyilvánosságra hozatal útján tájékoztatást kell adnia a rendszerkockázati tőkepuffer megállapításáról. A tájékoztatásnak legalább a következő információkat kell tartalmaznia:

a) a rendszerkockázati tőkepufferráta;

b) azok az intézmények, amelyekre a rendszerkockázati tőkepuffert alkalmazni kell;

c) a rendszerkockázati tőkepuffer indokolása;

d) az intézmények mikortól kötelesek alkalmazni a megállapított vagy módosított rendszerkockázati tőkepuffert; és

e) azok az országok, amelyek esetében az ott található kitettségeket elismerik a rendszerkockázati tőkepuffer tekintetében.

Amennyiben a c) pontban említett nyilvánosságra hozatal veszélyeztetheti a pénzügyi rendszer stabilitását, a c) pontban előírt információt nem kell nyilvánosságra hozni.

(17) Ha egy intézmény nem teljesíti teljes mértékben az e cikk (1) bekezdése szerinti követelményt, a 141. cikk (2) és (3) bekezdésében meghatározott kifizetési korlátozásokat kell rá alkalmazni.

Amennyiben a kifizetési korlátozások alkalmazásának eredményeképpen az intézmény elsődleges alapvető tőkéje nem javul kielégítő mértékben a rendszerszintű kockázatot illetően, az illetékes hatóságok további intézkedéseket hozhatnak a 64. cikkel összhangban.

(18) A tagállamok a (11) bekezdés szerinti értesítést követően minden kitettségre alkalmazhatják a puffert. Amennyiben az illetékes hatóság vagy a kijelölt hatóság úgy dönt, hogy legfeljebb 3 %-os puffert állapít meg a más tagállamokban lévő kitettségekre, akkor a puffert egyenlő mértékben kell megállapítani az Unióban lévő valamennyi kitettségre.

134. cikk

A rendszerkockázati tőkepufferráta elismerése

(1) Más tagállamok elismerhetik a 133. cikk szerint megállapított rendszerkockázati tőkepufferrátát, és ezt a pufferrátát alkalmazhatják a belföldön engedélyezett intézményekre a pufferrátát megállapító tagállamban található kitettségek tekintetében.

(2) Ha valamely tagállam elismeri a rendszerkockázati tőkepufferrátát a belföldön engedélyezett intézmények tekintetében, erről értesíti a Bizottságot, az EBH-t, az ERKT-t és a rendszerkockázati pufferrátát előíró tagállamot.

(3) A tagállam – amikor arról dönt, hogy elismeri-e az adott rendszerkockázati tőkepufferrátát – figyelembe veszi a rendszerkockázati tőkepufferrátát megállapító tagállam által a 133. cikk (11), (12) és (13) bekezdése alapján közölt információkat.

(4) A rendszerkockázati tőkepufferrátát a 133. cikk alapján megállapító tagállam kérheti az ERKT-tól, hogy adjon ki az 1092/2010/EU rendelet 16. cikkében említett ajánlást egy vagy több tagállamnak, amelyek elismerhetik a rendszerkockázati tőkepufferrátát.

II. szakasz

Anticiklikus tőkepufferek meghatározása és kiszámítása

135. cikk

ERKT-iránymutatás az anticiklikus pufferráták meghatározásához

(1) Az ERKT az 1092/2010/EU rendelet 16. cikkének megfelelően ajánlások útján iránymutatást adhat a tagállamok által a 136. cikk (1) bekezdése alapján kijelölt hatóságoknak az anticiklikus pufferráták meghatározásához, beleértve a következőket:

a) a kijelölt hatóságoknak a megfelelő anticiklikus pufferráta megítéléséhez útmutatást adó elvek, amelyek biztosítják, hogy a hatóságok megalapozott megközelítést alkalmazzanak a vonatkozó makrogazdasági ciklusokkal kapcsolatban, és előmozdítják a tagállamokban a megbízható és következetes döntéshozatalt;

b) az alábbiakra vonatkozó általános iránymutatások:

   i. a hitel/bruttó nemzeti össztermék (GDP) arány hosszú távú trendjétől való eltérés mérése és kiszámítása;

   ii. a 136. cikk (2) bekezdésében előírt irányadó puffer kiszámítása;

c) iránymutatás azon változókról, amelyek jelzik a túlzott hitelnövekedési időszakokhoz kapcsolódó rendszerszintű kockázat kialakulását a pénzügyi rendszerben – ideértve különösen a vonatkozó hitel/GDP arányt és annak a hosszú távú trendtől való eltérését –, és egyéb lényeges tényezőkről, beleértve a gazdaság egyes ágazatain belüli gazdasági fejlemények kezelését, amelyek információval szolgálhatnak a kijelölt hatóságoknak a megfelelő anticiklikus pufferrátáról a 136. cikk szerint hozott döntéseik meghozatalához;

d) iránymutatás azon változókról, beleértve a kvalitatív szempontokat, amelyek jelzik, ha a puffert fenn kell tartani, csökkenteni kell vagy teljesen fel kell szabadítani.

(2) Az ERKT, ha az (1) bekezdésnek megfelelően ajánlást bocsát ki, kellően figyelembe veszi a tagállamok közötti különbségeket, különös tekintettel a kis és nyitott gazdasággal rendelkező tagállamok sajátosságaira.

(3) Az ERKT, ha az (1) bekezdésnek megfelelően ajánlást bocsátott ki, azt az ezen irányelv alapján a pufferek meghatározása terén szerzett tapasztalat, vagy nemzetközileg egyeztetett gyakorlatok terén mutatkozó fejlemények fényében – szükség esetén – felülvizsgálja és frissíti.

136. cikk

Anticiklikus pufferráták meghatározása

(1) Minden tagállam kijelöl egy hatóságot vagy egy szervet (a továbbiakban: a kijelölt hatóság), amely felelős az adott tagállamban az anticiklikus pufferráta meghatározásáért.

(2) Az egyes kijelölt hatóságok negyedévente irányadó puffert számítanak ki, amely referenciaként szolgál számukra az anticiklikus pufferráta (3) bekezdésnek megfelelő meghatározásának mérlegeléséhez. Az irányadó puffernek érdemi módon tükröznie kell a hitelciklust és az adott tagállamban a hitelállomány túlzott növekedéséből fakadó kockázatokat, továbbá meghatározásakor megfelelően figyelembe kell venni a nemzetgazdaság sajátosságait. Az irányadó puffernek a hitel/GDP arány hosszú távú trendjétől való eltérésen kell alapulnia, figyelembe véve többek között az alábbiakat:

a) az adott joghatóságon belül a hitelszintek növekedését jelző mutatószám, és különösen az adott tagállamban nyújtott hitelek GDP-hez viszonyított arányának változását jelző mutatószám;

b) az ERKT által a 135. cikk (1) bekezdése b) pontjának megfelelően fenntartott aktuális iránymutatást.

(3) Minden kijelölt hatóság negyedévente értékeli és meghatározza tagállamában a megfelelő anticiklikus pufferrátát, és ennek során figyelembe veszi az alábbiakat:

a) a (2) bekezdéssel összhangban kiszámított irányadó puffer;

b) az ERKT által a 135. cikk (1) bekezdése a), c) és d) pontjának megfelelően fenntartott aktuális iránymutatás és az ERKT által a pufferráta megállapításáról kibocsátott ajánlás;

c) egyéb olyan tényezők, amelyeket a kijelölt hatóság relevánsnak tart a ciklikus rendszerszintű kockázat kezelése szempontjából.

(4) Az adott tagállamban hitelkockázati kitettséggel rendelkező intézményekhez tartozó, Az 575/2013/EU rendelet 92. cikke (3) bekezdésének megfelelően számolt teljes kockázatikitettség-érték százalékában kifejezett anticiklikus pufferrátának 0 % és 2,5 % között kell lennie, 0,25 százalékpontos lépésekben vagy a 0,25 százalékpont többszöröseiben kalibrálva. Ha a (3) bekezdésben meghatározott megfontolások alapján indokolt, a kijelölt hatóság az ezen irányelv 140. cikke (2) bekezdésében megállapított célra meghatározhat az 575/2013/EU rendelet 92. cikke (3) bekezdésének megfelelően számolt teljes kockázatikitettség-érték 2,5 %-át meghaladó anticiklikus pufferrátát.

(5) Ha a kijelölt hatóság első alkalommal határoz meg nulla feletti anticiklikus pufferrátát, vagy ha ezután a kijelölt hatóság megemeli az irányadó anticiklikus pufferrátát, határoznia kell arról az időpontról is, amelytől kezdve az intézményeknek intézményspecifikus anticiklikus tőkepufferük kiszámításához alkalmazniuk kell a megnövelt rátát. Ez az időpont legfeljebb 12 hónappal lehet későbbi, mint azon időpont, amikor a megemelt pufferrátát a (7) bekezdéssel összhangban bejelentették. Ha az időpont kevesebb mint 12 hónappal követi a megemelt pufferráta bejelentését, a rövidebb alkalmazási határidőt rendkívüli körülményekkel kell indokolni.

(6) Ha a kijelölt hatóság csökkenti az érvényes anticiklikus pufferrátát, függetlenül attól, hogy az nullára csökken vagy sem, meg kell határoznia egy indikatív időszakot is, amely során nem várható a puffer emelése. Mindazonáltal az indikatív időszak nem köti a kijelölt hatóságot.

(7) Minden kijelölt hatóság a weboldalán való nyilvánosságra hozatal útján jelenti be a negyedévre meghatározott anticiklikus pufferrátát. A bejelentésnek legalább a következő információkat kell tartalmaznia:

a) az alkalmazandó anticiklikus pufferráta;

b) a vonatkozó hitel/GDP arány és a hosszú távú trendtől való eltérése;

c) a (2) bekezdéssel összhangban kiszámított irányadó puffer;

d) a pufferráta indokolása;

e) ha a pufferráta emelkedik, az az időpont, amelytől kezdve az intézményeknek az intézményspecifikus anticiklikus tőkepufferük kiszámításához alkalmazniuk kell a megnövelt pufferrátát;

f) ha az e) pontban említett időpont kevesebb mint 12 hónappal követi az ezen bekezdés szerinti bejelentés időpontját, hivatkozás a rövidebb alkalmazási határidőt indokoló rendkívüli körülményekre;

g) ha a pufferráta csökken, azon indikatív időszak, amely során nem várható a pufferráta emelése, valamint az időszak indokolása.

A kijelölt hatóságok minden ésszerű lépést megtesznek a bejelentés időzítésének koordinálására.

A kijelölt hatóságok az anticiklikus pufferráta minden negyedéves meghatározását és az a)–g) pontban meghatározott információkat bejelentik az ERKT-nak. Az ERKT a weboldalán nyilvánosságra hozza az összes bejelentett pufferrátát és a kapcsolódó információkat.

137. cikk

A 2,5 %-ot meghaladó anticiklikus pufferráta elismerése

(1) Ha a kijelölt hatóság a 136. cikk (5) bekezdésének megfelelően, vagy egy érintett harmadik országbeli hatóság az 575/2013/EU rendelet 92. cikke (3) bekezdésének megfelelően számolt teljes kockázatikitettség-érték 2,5 %-át meghaladó anticiklikus pufferrátát határozott meg, a többi kijelölt hatóság elismerheti ezt a pufferrátát a belföldön engedélyezett intézmények által intézményspecifikus anticiklikus tőkepufferük kiszámításához való használata céljából.

(2) Ha valamely kijelölt hatóság az e cikk (1) bekezdésének megfelelően elismeri Az 575/2013/EU rendelet 92. cikke (3) bekezdésének megfelelően számolt teljes kockázatikitettség-érték 2,5 %-át meghaladó anticiklikus pufferrátát, az elismerést bejelenti a weboldalán. A bejelentésnek legalább a következő információkat kell tartalmaznia:

a) az alkalmazandó anticiklikus pufferráta;

b) a tagállam vagy harmadik országok, amelyekre alkalmazandó;

c) ha a pufferráta emelkedik, az időpont, amelytől kezdve a kijelölt hatóság tagállamában engedélyezett intézményeknek intézményspecifikus anticiklikus tőkepufferük kiszámításához alkalmazniuk kell a megnövelt pufferrátát;

d) ha a c) pontban említett időpont kevesebb mint 12 hónappal követi az ezen bekezdés szerinti bejelentés időpontját, hivatkozás a rövidebb alkalmazási határidőt indokoló rendkívüli körülményekre.

138. cikk

Harmadik országbeli anticiklikus pufferrátákra vonatkozó ERKT-ajánlás

Az ERKT az 1092/2010/EU rendelet 16. cikkének megfelelően ajánlást bocsáthat ki a kijelölt hatóságok számára az adott harmadik országnak való kitettségre vonatkozó megfelelő anticiklikus pufferrátákhoz, amennyiben:

a) egy olyan harmadik ország vonatkozásában, amellyel szemben egy vagy több uniós intézménynek van hitelkockázati kitettsége, az érintett harmadik országbeli hatóság (a továbbiakban: az érintett harmadik országbeli hatóság) nem határozott meg és nem tett közzé anticiklikus pufferrátát;

b) az ERKT úgy véli, hogy a harmadik ország vonatkozásában az érintett harmadik országbeli hatóság által meghatározott és nyilvánosságra hozott anticiklikus pufferráta nem elegendő ahhoz, hogy az uniós intézményeket megfelelően megvédje az adott országbeli hitelállomány túlzott növekedésének a kockázatától, vagy valamely kijelölt hatóság értesíti az ERKT-t, hogy véleménye szerint az említett pufferráta elégtelen erre a célra.

139. cikk

Kijelölt hatóságok harmadik országbeli anticiklikus pufferrátákra vonatkozó határozatai

(1) Ez a cikk arra való tekintet nélkül alkalmazandó, hogy az ERKT a 138. cikkben említettek szerint kibocsátott-e ajánlást a kijelölt hatóságok számára.

(2) A 138. cikk a) pontjában említett körülmények között a kijelölt hatóságok meghatározhatják az anticiklikus pufferrátát, amelyet a belföldön engedélyezett intézményeknek intézményspecifikus anticiklikus tőkepufferük kiszámításához alkalmazniuk kell.

(3) Ha egy harmadik ország vonatkozásában az érintett harmadik országbeli hatóság anticiklikus pufferrátát határozott meg és tett közzé, a kijelölt hatóság ezen harmadik ország vonatkozásában eltérő pufferrátát határozhat meg a belföldön engedélyezett intézmények által intézményspecifikus anticiklikus tőkepufferük kiszámításához való használat céljára, ha ésszerűen úgy ítéli meg, hogy az érintett harmadik országbeli hatóság által meghatározott pufferráta nem elegendő ahhoz, hogy megfelelően megvédje az említett intézményeket az adott országbeli hitelállomány túlzott növekedésének a kockázatától.

A kijelölt hatóság az első albekezdés szerinti hatáskör gyakorlása során nem határozhat meg az érintett harmadik országbeli hatóság által meghatározott szintnél alacsonyabb anticiklikus pufferrátát, kivéve ha az említett pufferráta meghaladja az adott harmadik országban hitelkockázati kitettséggel rendelkező intézményeknek az 575/2013/EU rendelet 92. cikke (3) bekezdésének megfelelően számolt teljes kockázatikitettség-összege százalékában kifejezett anticiklikus pufferrátának a 2,5 %-át.

Harmadik országok esetében a puffermeghatározások közötti összhang biztosítása érdekében az ERKT ajánlásokat adhat ezekhez a meghatározásokhoz.

(4) Ha egy kijelölt hatóság egy harmadik ország vonatkozásában a (2) vagy a (3) bekezdés alapján olyan anticiklikus pufferrátát határoz meg, amely megnöveli a meglévő alkalmazandó anticiklikus pufferrátát, a kijelölt hatóságnak határoznia kell arról az időpontról, amelytől kezdve a belföldön engedélyezett intézményeknek alkalmazniuk kell az említett tartalékrátát az intézményspecifikus anticiklikus tőkepufferük kiszámításához. Ez az időpont legfeljebb 12 hónappal lehet később, mint azon időpont, amikor a pufferrátát az (5) bekezdéssel összhangban bejelentették. Ha az időpont kevesebb mint 12 hónappal követi a meghatározás bejelentését, a rövidebb alkalmazási határidőt rendkívüli körülményekkel kell indokolni.

(5) A kijelölt hatóságok a harmadik országra vonatkozóan a (2) vagy (3) bekezdés alapján meghatározott anticiklikus pufferrátákat nyilvánosságra hozzák weboldalukon, a következő információval együtt:

a) az anticiklikus pufferráta és az a harmadik ország, amelyre alkalmazandó;

b) a pufferráta indokolása;

c) ha a pufferrátát első alkalommal határozzák meg nulla felett vagy emelik, azon időpont, amelytől kezdve az intézményeknek az intézményspecifikus anticiklikus tőkepufferük kiszámításához alkalmazniuk kell a megnövelt pufferrátát;

d) ha a c) pontban említett időpont kevesebb mint 12 hónappal követi a meghatározás ezen bekezdés szerinti bejelentésének időpontját, hivatkozás a rövidebb alkalmazási határidőt indokoló rendkívüli körülményekre.

140. cikk

Az intézményspecifikus anticiklikus tőkepufferráta kiszámítása

(1) Az intézményspecifikus anticiklikus tőkepufferráta azon anticiklikus pufferráták súlyozott átlagából áll, amelyek abban a joghatóságban alkalmazandók, ahol az intézmény lényeges hitelkockázati kitettségei elhelyezkednek, vagy amelyeket a 139. cikk (2) vagy (3) bekezdése értelmében e cikk céljára alkalmazni kell.

A tagállamok az első albekezdésben említett súlyozott átlag kiszámítása érdekében előírják az intézmények számára, hogy minden egyes alkalmazandó anticiklikus pufferrátára alkalmazzák az 575/2013/EU rendelet harmadik része II. és IV. címének megfelelően meghatározott, a kérdéses területen lévő lényeges hitelkockázati kitettségekhez kapcsolódó hitelkockázatra vonatkozó teljes tőkekövetelményüket, elosztva az összes lényeges hitelkockázati kitettségükhöz kapcsolódó hitelkockázatra vonatkozó teljes tőkekövetelményükkel.

(2) Ha a kijelölt hatóság a 136. cikk (5) bekezdésének megfelelően az 575/2013/EU rendelet 92. cikke (3) bekezdésének megfelelően számolt teljes kockázatikitettség-érték 2,5 %-át meghaladó anticiklikus pufferrátát határoz meg, a tagállamok biztosítják, hogy a következő pufferráták legyenek alkalmazandók a szóban forgó kijelölt hatóság tagállamában (a továbbiakban: az A. tagállam) elhelyezkedő lényeges hitelkockázati kitettségekre az (1) bekezdésben előírt számítás céljára, ideértve adott esetben a szóban forgó intézményhez kapcsolódó konszolidált tőkeelem kiszámítását:

a) a belföldön engedélyezett intézmények az említett, a teljes kockázatikitettség-érték 2,5 %-át meghaladó pufferrátát alkalmazzák;

b) a másik tagállamban engedélyezett intézmények a teljes kockázatikitettség-érték 2,5 %-ának megfelelő anticiklikus pufferrátát alkalmaznak, ha annak a tagállamnak a kijelölt hatósága, ahol engedélyt kaptak, nem ismerte el a 2,5 %-ot meghaladó pufferrátát a 137. cikk (1) bekezdésének megfelelően;

c) a másik tagállamban engedélyezett intézmények az A. tagállam kijelölt hatósága által meghatározott anticiklikus pufferrátát alkalmazzák, ha annak a tagállamnak a kijelölt hatósága, ahol engedélyt kaptak, elismerte az említett pufferrátát a 137. cikknek megfelelően.

(3) Ha egy harmadik ország vonatkozásában az érintett harmadik országbeli hatóság által meghatározott anticiklikus pufferráta meghaladja Az 575/2013/EU rendelet 92. cikke (3) bekezdésének megfelelően számolt teljes kockázatikitettség-érték 2,5 %-át, a tagállamok biztosítják, hogy a következő pufferráták legyenek alkalmazandók a szóban forgó harmadik országban elhelyezkedő lényeges hitelkockázati kitettségekre az (1) bekezdésben előírt számítás céljára, ideértve adott esetben a szóban forgó intézményhez kapcsolódó konszolidált tőkeelem kiszámítását:

a) az intézmények a teljes kockázatikitettség-érték 2,5 %-ának megfelelő anticiklikus pufferrátát alkalmaznak, ha annak a tagállamnak a kijelölt hatósága, ahol engedélyt kaptak, nem ismerte el a 2,5 %-ot meghaladó pufferrátát a137. cikk (1) bekezdésének megfelelően;

b) az intézmények az érintett harmadik országbeli hatóság által meghatározott anticiklikus pufferrátát alkalmazzák, ha annak a tagállamnak a kijelölt hatósága, ahol engedélyt kaptak, elismerte az említett pufferrátát a 137. cikknek megfelelően.

(4) A lényeges hitelkockázati kitettségek minden olyan kitettségi osztályt tartalmaznak – az 575/2013/EU rendelet 112. cikkének a)– f) pontjában említettek kivételével –, amely a következők hatálya alá tartozik:

a) az említett rendelet harmadik részének II. címe szerinti, hitelkockázatra vonatkozó tőkekövetelmény;

b) ha a kitettség a kereskedési könyvben szerepel, az említett rendelet harmadik része IV. címének 2. fejezete szerinti, egyedi kockázatra, vagy az említett rendelet harmadik része IV. címének 5. fejezete szerinti járulékos nemteljesítési és átminősítési kockázatra vonatkozó tőkekövetelmény;

c) ha a kitettség értékpapírosítás, az említett rendelet harmadik része II. címének 5. fejezete szerinti tőkekövetelmények.

(5) Az intézmények a lényeges hitelkockázati kitettség földrajzi helyét a (7) bekezdésnek megfelelően elfogadott szabályozástechnikai standardok alapján azonosítják.

(6) Az (1) bekezdésben előírt számítás céljára:

a) az adott tagállamra vonatkozó anticiklikus pufferráta a 136. cikk (7) bekezdése e) pontjának megfelelően, vagy ha a határozat alapján emelkedik a pufferráta, a 137. cikk (2) bekezdése c) pontjának megfelelően nyilvánosságra hozott információban meghatározott időponttól kezdve alkalmazandó;

b) figyelemmel a c) pontra, a harmadik országra vonatkozó anticiklikus pufferráta 12 hónappal azt az időpontot követően alkalmazandó, amikor az érintett harmadik országbeli hatóság bejelentette a pufferráta változását, tekintet nélkül arra, hogy az említett hatóság előírja-e az adott harmadik országban létesített intézmények számára, hogy a módosított pufferrátát rövidebb idő elteltével alkalmazzák, ha a határozat alapján emelkedik a pufferráta;

c) ha az intézmény székhelye szerinti tagállam kijelölt hatósága egy harmadik ország vonatkozásában a 139. cikk (2) vagy (3) bekezdése alapján meghatározza az anticiklikus pufferrátát, vagy a 137. cikk alapján elismeri a harmadik országra vonatkozó anticiklikus pufferrátát, az említett tartalékráta a 139. cikk (5) bekezdése c) pontjának megfelelően, vagy ha a határozat alapján emelkedik a pufferráta, a 137. cikk (2) bekezdése c) pontjának megfelelően nyilvánosságra hozott információban meghatározott időponttól kezdve alkalmazandó;

d) az anticiklikus pufferráta azonnal alkalmazandó, ha a határozat alapján csökken a pufferráta.

A b) pont alkalmazásában a harmadik országra vonatkozó anticiklikus pufferráta változását abban az időpontban kell bejelentettnek tekinteni, amikor az érintett harmadik országbeli hatóság az alkalmazandó nemzeti szabályoknak megfelelően azt nyilvánosságra hozza.

(7) Az EBH szabályozástechnikai standardtervezeteket dolgoz ki az (5) bekezdésben említett lényeges hitelkockázati kitettségek földrajzi helyének azonosítására szolgáló módszer meghatározásának céljából.

Az EBH az említett szabályozástechnikai standardtervezeteket 2014. január 1-jéig benyújtja a Bizottságnak.

A Bizottság felhatalmazást kap az első albekezdésben említett szabályozástechnikai standardoknak az 1093/2010/EU rendelet 10–14. cikkével összhangban történő elfogadására.

III. szakasz

Tőkefenntartási intézkedések

141. cikk

Kifizetés korlátozása

(1) A tagállamok megtiltják a kombinált pufferkövetelményt teljesítő intézmények számára, hogy az elsődleges alapvető tőkéhez kapcsolódóan olyan mértékű kifizetést hajtsanak végre, amely elsődleges alapvető tőkéjüket a kombinált tartalékkövetelményt már nem teljesítő szintre csökkentené.

(2) A tagállamok előírják a kombinált pufferkövetelményt nem teljesítő intézmények számára, hogy a (4) bekezdéssel összhangban számítsák ki a maximálisan felosztható összeget, és arról értesítsék a az illetékes hatóságot.

Ha az első albekezdés alkalmazandó, a tagállamok minden érintett intézménynek megtiltják, hogy a maximálisan felosztható összeg kiszámítása előtt megtegye a következő intézkedések bármelyikét:

a) az elsődleges alapvető tőkéhez kapcsolódó kifizetés;

b) változó javadalmazás vagy nem kötelező nyugdíjjuttatás kifizetésére irányuló kötelezettség keletkeztetése, vagy változó javadalmazás kifizetése, ha a kifizetési kötelezettség olyan időpontban keletkezett, amikor az intézmény nem teljesítette a kombinált pufferkövetelményt;

c) egyéb alapvető tőkeinstrumentumokhoz kapcsolódó kifizetések teljesítése.

(3) Amíg egy intézmény nem éri el vagy haladja meg a kombinált pufferkövetelményét, a tagállamok megtiltják számára a (4) bekezdéssel összhangban kiszámított maximálisan felosztható összeget meghaladó, a (2) bekezdés a), b) és c) pontjában említett bármely intézkedéssel történő kifizetést.

(4) A tagállamok előírják az intézmények számára, hogy a maximálisan felosztható összeg kiszámításához az (5) bekezdésnek megfelelően kiszámított összeget szorozzák meg a (6) bekezdéssel összhangban meghatározott tényezővel. A maximálisan felosztható összeget csökkenteni kell a (2) bekezdés második albekezdése a), b) vagy c) pontjában említett intézkedésekkel.

(5) A megszorzandó összeg a (4) bekezdésnek megfelelően a következőkből tevődik össze:

a) Az 575/2013/EU rendelet 26. cikke (2) bekezdésének megfelelően az elsődleges alapvető tőkében nem szereplő évközi nyereség, amely a kifizetésre vonatkozó legutóbbi határozat vagy az e cikk (2) bekezdése második albekezdése a), b) vagy c) pontjában említett intézkedések óta keletkezett;

plusz

b) Az 575/2013/EU rendelet 26. cikke (2) bekezdésének megfelelően az elsődleges alapvető tőkében nem szereplő év végi nyereség, amely a kifizetésre vonatkozó legutóbbi határozat vagy az e cikk (2) bekezdése második albekezdése a), b) vagy c) pontjában említett intézkedések óta keletkezett;

mínusz

c) az a) és az b) pontban meghatározott elemek megtartása esetén adó formájában kifizetendő összegek.

6) A tényezőt a következőképpen kell meghatározni:

a) ha az 575/2013/EU rendelet 92. cikke (1) bekezdésének c) pontja szerinti – az említett rendelet 92. cikke (3) bekezdésének megfelelően kiszámolt, a teljes kockázatikitettség-érték százalékában kifejezett – tőkekövetelmény teljesítésére fel nem használt, az intézmény által fenntartott elsődleges alapvető tőke a kombinált pufferkövetelmény első (azaz legalacsonyabb) kvartilisén belül van, a tényező 0;

b) ha az 575/2013/EU rendelet 92. cikke (1) bekezdésének c) pontja szerinti – az említett rendelet 92. cikke (3) bekezdésének megfelelően kiszámolt, a teljes kockázatikitettség-érték százalékában kifejezett – tőkekövetelmény teljesítésére fel nem használt, az intézmény által fenntartott elsődleges alapvető tőke a kombinált pufferkövetelmény második kvartilisén belül van, a tényező 0,2;

c) ha az 575/2013/EU rendelet 92. cikke (1) bekezdésének c) pontja szerinti – az említett rendelet 92. cikke (3) bekezdésének megfelelően kiszámolt, a teljes kockázatikitettség-érték százalékában kifejezett – tőkekövetelmény teljesítésére fel nem használt, az intézmény által fenntartott elsődleges alapvető tőke a kombinált pufferkövetelmény harmadik kvartilisén belül van, a tényező 0,4;

d) ha az 575/2013/EU rendelet 92. cikke (1) bekezdésének c) pontja szerinti – az említett rendelet 92. cikke (3) bekezdésének megfelelően kiszámolt, a teljes kockázatikitettség-érték százalékában kifejezett – tőkekövetelmény teljesítésére fel nem használt, az intézmény által fenntartott elsődleges alapvető tőke a kombinált pufferkövetelmény negyedik (azaz legmagasabb) kvartilisén belül van, a tényező 0,6.

A kombinált pufferkövetelmény egyes kvartiliseinek alsó és felső határát a következőképpen kell kiszámítani:

$$\text{a kvartilis alsó határa} = \frac{\textit{Kombinált pufferkövetelmények}}{4} \times (Q_n - 1)$$

$$\text{a kvartilis felső határa} = \frac{\textit{Kombinált pufferkövetelmények}}{4} \times Q_n$$

„Q_n” az érintett kvartilis sorszáma.

(7) Az ebben a cikkben meghatározott korlátozások csak olyan kifizetésekre alkalmazandók, amelyek eredményeként csökken az elsődleges alapvető tőke, vagy csökken a nyereség, és ha a kifizetés felfüggesztése vagy elmaradása nem jelent nemteljesítést vagy olyan körülményt, amely alapján eljárás indulhat az intézményre alkalmazandó fizetésképtelenségi szabályozás keretében.

(8) Ha valamely intézmény nem teljesíti a kombinált pufferkövetelményt, de felosztható nyereségének bármely részét ki akarja fizetni, vagy meg akar hozni a (2) bekezdés második albekezdése a), b) és c) pontjában említett valamely intézkedést, értesíti az illetékes hatóságot és rendelkezésre bocsátja a következő információkat:

a) az intézmény által fenntartott tőke összege, az alábbi bontásban:

   i. elsődleges alapvető tőke;

   ii. egyéb alapvető tőke;

   iii. járulékos tőke;

b) évközi és év végi nyereségének összege;

c) a (4) bekezdéssel összhangban kiszámított maximálisan felosztható összeg;

d) a felosztható nyereség összege, amelyet az alábbiakra kíván fordítani:

   i. osztalékfizetések;

   ii. részvény-visszavásárlások;

   iii. egyéb alapvető tőkeinstrumentumokhoz kapcsolódó kifizetések;

   iv. változó javadalmazás vagy nem kötelező nyugdíjjuttatás kifizetése, új fizetési kötelezettség keletkeztetése révén, vagy kifizetés olyan fizetési kötelezettség alapján, amely olyan időpontban jött létre, amikor az intézmény nem teljesítette a kombinált pufferkövetelményét.

(9) Az intézmények rendszereket tartanak fenn annak biztosítására, hogy a felosztható nyereség és a maximálisan felosztható összeg kiszámítása pontosan történjen, és képesnek kell lenniük arra, hogy kérésre bizonyítsák a pontosságot az illetékes hatóság számára.

(10) Az (1) és (2) bekezdés alkalmazásában az elsődleges alapvető tőkéhez kapcsolódó kifizetés a következőket foglalja magában:

a) készpénzosztalék kifizetése;

b) teljesen vagy részben kifizetett bónuszrészvények vagy Az 575/2013/EU rendelet 26. cikke (1) bekezdésének a) pontjában említett egyéb tőkeinstrumentumok kifizetése;

c) egy intézmény által saját részvényeinek vagy az említett rendelet 26. cikke (1) bekezdésének a) pontjában említett egyéb tőkeinstrumentumoknak a visszaváltása vagy megvásárlása;

d) az említett rendelet 26. cikke (1) bekezdésének a) pontjában említett tőkeinstrumentumokkal kapcsolatban befizetett összegek visszafizetése;

e) az említett rendelet 26. cikke (1) bekezdésének b)–e) pontjában említett elemek kifizetése.

142. cikk

Tőkefenntartási terv

(1) Ha egy intézmény nem teljesíti kombinált pufferkövetelményét, tőkefenntartási tervet kell készítenie és be kell nyújtania az illetékes hatósághoz legkésőbb öt munkanappal azt követően, hogy megállapította, hogy nem teljesíti az említett követelményt, kivéve, ha az illetékes hatóságok hosszabb – legfeljebb tíz napos – határidőt engedélyeznek.

Az illetékes hatóságok csak az adott hitelintézet egyedi helyzete alapján és az intézmény tevékenységének nagyságrendjét és összetettségét figyelembe véve adnak ki ilyen engedélyt.

(2) A tőkefenntartási terv a következőket tartalmazza:

a) a tervezett bevételek és kiadások, és a mérleg előrejelzése;

b) intézkedések az intézmény tőkemegfelelési mutatóinak a növelésére;

c) a szavatolótőke emelésére vonatkozó terv és ütemezés, a kombinált pufferkövetelmény teljes mértékű teljesítésének céljával;

d) az illetékes hatóság által a (3) bekezdésben előírt értékelés elvégzéséhez szükségesnek ítélt egyéb információ.

(3) Az illetékes hatóság értékeli a tőkefenntartási tervet, és csak akkor hagyja jóvá, ha úgy véli, hogy a terv végrehajtása esetén valószínűsíthetően elegendő tőkét őriz meg vagy teremt ahhoz, hogy lehetővé váljon az intézmény számára a kombinált pufferkövetelményének teljes mértékű teljesítése, az illetékes hatóság által megfelelőnek tartott időtartamon belül.

(4) Ha az illetékes hatóság nem hagyja jóvá a tőkefenntartási tervet a (3) bekezdésnek megfelelően, meghozza az egyik vagy mindkét következő intézkedést:

a) előírja az intézmény számára, hogy meghatározott időtartamon belül emelje meghatározott szintre szavatolótőkéjét;

b) gyakorolja a 102. cikk szerinti hatáskörét, hogy a 141. cikk által előírtnál szigorúbb kifizetési korlátozásokat vezessen be.

VIII. CÍM

AZ ILLETÉKES HATÓSÁGOK ÁLTALI NYILVÁNOSSÁGRA HOZATAL

143. cikk

Általános nyilvánosságra hozatali követelmények

(1) Az illetékes hatóságok nyilvánosságra hozzák a következő információkat:

a) a prudenciális szabályozás terén a tagállamukban elfogadott jogszabályok, rendeletek, közigazgatási előírások és általános útmutatások szövege;

b) az uniós jogban biztosított választási lehetőségek és mérlegelési jogkör gyakorlásának módja;

c) a 92. cikkben említett felülvizsgálat és értékelés során az általuk alkalmazott általános kritériumok és módszertanok;

d) az ezen irányelv VII. címe 1. fejezetének II. szakaszában meghatározott rendelkezések és a 2004/39/EK irányelv 54. és 58. cikkének sérelme nélkül, összesített statisztikai adatok a prudenciális keretszabályozás végrehajtásának kulcsfontosságú vetületeiről valamennyi tagállamban, beleértve a 102. cikk (1) bekezdésének a) pontja alapján hozott felügyeleti intézkedések számát és jellegét, valamint a 65. cikknek megfelelően hozott közigazgatási szankciók számát és jellegét.

(2) Az (1) bekezdésnek megfelelően nyilvánosságra hozott információknak elégségesnek kell lenniük ahhoz, hogy a különböző tagállamok illetékes hatóságai által alkalmazott módszereket érdemi módon össze lehessen hasonlítani. Az információkat közös formátumot követve kell nyilvánosságra hozni, és rendszeresen kell frissíteni. A nyilvánosságra hozott információknak egy egységes elektronikus elérési helyről kell hozzáférhetőnek lenniük.

(3) Az EBH végrehajtás-technikai standardtervezeteket dolgoz ki az (1) bekezdésben felsorolt információk formátumának, szerkezetének, tartalmának és éves nyilvánosságra hozatali időpontjának meghatározása céljából.

Az EBH az említett végrehajtás-technikai standardtervezeteket 2014. január 1-jéig benyújtja a Bizottsághoz.

A Bizottság felhatalmazást kap az első albekezdésben említett végrehajtás-technikai standardoknak az 1093/2010/EU rendelet 15. cikkével összhangban történő elfogadására.

144. cikk

Egyedi nyilvánosságra hozatali követelmények

(1) Az 575/2013/EU rendelet ötödik részének alkalmazásával összefüggésben az illetékes hatóságok nyilvánosságra hozzák a következő információkat:

a) Az 575/2013/EU rendelet 405–409. cikkének való megfelelés vizsgálata céljából elfogadott általános kritériumok és módszerek;

b) a VII. cím 1. fejezetének II. szakaszában megállapított rendelkezések sérelme nélkül, a felügyeleti felülvizsgálat eredményének összefoglaló leírása, valamint az éves alapon megállapított, az 575/2013/EU rendelet 405–409. cikkének való meg nem felelés esetén hozott intézkedések leírása.

(2) Az 575/2013/EU rendelet 7. cikkének (3) bekezdésében meghatározott mérlegelési lehetőséggel élő tagállamok illetékes hatósága nyilvánosságra hozza a következők információkat:

a) azon kritériumok, amelyek szerint megállapítja, hogy a szavatolótőke haladéktalan transzferálásának vagy a kötelezettségek visszafizetésének lényeges gyakorlati vagy jogi akadálya nincsen és nem várható;

b) Az 575/2013/EU rendelet 7. cikkének (3) bekezdésében meghatározott mérlegelésben részesülő anyaintézmények száma, valamint azoké, amelyeknek van leányvállalata harmadik országban;

c) minden tagállamban összesítve:

i. Az 575/2013/EU rendelet 7. cikkének (3) bekezdésében meghatározott mérlegelésben részesülő tagállami anyavállalatok összevont alapon számított szavatolótőkéjének teljes összege, amelyet harmadik országokban lévő leányvállalatokban tartanak;

ii. a harmadik országokban lévő leányvállalatoknál lévő szavatolótőke által megtestesített, az említett rendelet 7. cikkének (3) bekezdésében meghatározott mérlegelésben részesülő tagállami anyaintézmények összevont alapon számított összes szavatolótőkéjének százalékos aránya;

iii. a harmadik országokban lévő leányvállalatoknál lévő szavatolótőke által megtestesített, az említett rendelet 7. cikkének (3) bekezdésében meghatározott mérlegelésben részesülő tagállami anyaintézményeknek a rendelet 92. cikke szerint előírt összevont alapú teljes szavatolótőkéjének százalékos aránya.

(3) Az 575/2013/EU rendelet 9. cikkének (1) bekezdésében meghatározott mérlegelési lehetőséggel élő illetékes hatóság nyilvánosságra hozza a következők mindegyikét:

a) azon kritériumok, amelyek szerint megállapítja, hogy a szavatolótőke haladéktalan transzferálásának vagy a kötelezettségek visszafizetésének lényeges gyakorlati vagy jogi akadálya nincsen és nem várható;

b) Az 575/2013/EU rendelet 9. cikkének (1) bekezdésében meghatározott mérlegelésben részesülő anyaintézmények száma, valamint azon anyaintézmények száma, amelyeknek van leányvállalata harmadik országban;

c) a tagállamban összesítve:

i. Az 575/2013/EU rendelet 9. cikkének (1) bekezdésében meghatározott mérlegelésben részesülő anyaintézmények szavatolótőkéjének teljes összege, amelyet harmadik országokban lévő leányvállalatokban tartanak;

ii. a harmadik országokban lévő leányvállalatoknál lévő szavatolótőke által megtestesített, az 575/2013/EU rendelet 9. cikkének (1) bekezdésében meghatározott mérlegelésben részesülő anyaintézmények teljes szavatolótőkéjének százalékos aránya;

iii. a harmadik országokban lévő leányvállalatoknál lévő szavatolótőke által megtestesített, az 575/2013/EU rendelet 9. cikkének (1) bekezdésében meghatározott mérlegelésben részesülő anyaintézményeknek az említett rendelet 92. cikke szerint előírt teljes szavatolótőkéjének százalékos aránya.

IX. CÍM

FELHATALMAZÁSON ALAPULÓ JOGI AKTUSOK ÉS VÉGREHAJTÁSI AKTUSOK

145. cikk

Felhatalmazáson alapuló jogi aktusok

A Bizottság felhatalmazást kap, hogy a 148. cikknek megfelelően felhatalmazáson alapuló jogi aktusokat fogadjon el a következőkre vonatkozóan:

a) a 3. cikkben és a 128. cikkben említett meghatározások pontosítása ezen irányelv egységes alkalmazásának biztosítása érdekében;

b) a 3. cikkben és a 128. cikkben említett meghatározások pontosítása az ezen irányelv alkalmazása során a pénzügyi piacokon bekövetkezett változások figyelembevétele érdekében;

c) a terminológia egységesítése és a 3. cikkben említett fogalom-meghatározások átalakítása az intézményekről és a kapcsolódó kérdésekről szóló későbbi jogi aktusokkal összhangban;

d) a 31. cikk (1) bekezdésében említett összegek kiigazítása az Eurostat által publikált európai fogyasztói árindex változásainak figyelembevétele céljából, összhangban és egy időben a 2002/92/EK irányelv 4. cikke (7) bekezdése alapján tett kiigazítással;

e) a 33. és a 34. cikkben említett és az I. mellékletben meghatározott jegyzék tartalmának kibővítése vagy az abban alkalmazott terminológia kiigazítása, a pénzügyi piacokon bekövetkezett változások figyelembevétele céljából;

f) az 50. cikkben felsorolt területek azonosítása, amelyeken az illetékes hatóságoknak információkat kell cserélniük;

g) a 76–88. cikk és a 98. cikk rendelkezéseinek kiigazítása a pénzügyi piacokon bekövetkezett változások – különös tekintettel az új pénzügyi termékekre –, vagy az uniós jogot figyelembe vevő számviteli standardok és követelmények változásainak fényében, vagy a felügyeleti gyakorlatok közelítésére tekintettel;

h) a nyilvánosságra hozatali követelmény elhalasztása a 89. cikk (3) bekezdése második albekezdésének megfelelően, ha a Bizottságnak az említett bekezdés első albekezdésének megfelelően benyújtott jelentése jelentős negatív hatásokról számol be;

i) a 23. cikk (1) bekezdésében meghatározott kritériumok kiigazítása a jövőbeni fejlemények figyelembevétele és ezen irányelv egységes alkalmazása érdekében.

146. cikk

Végrehajtási aktusok

A következő intézkedéseket a 147. cikk (2) bekezdésében említett vizsgálóbizottsági eljárásnak megfelelően végrehajtási aktusként kell elfogadni:

a) a 2. cikkben foglalt felsorolás technikai kiigazítása;

b) a 12. cikkben és a IV. címben előírt indulótőke összegének módosítása, a gazdasági és pénzügyi területen bekövetkezett változások figyelembevétele céljából.

147. cikk

Európai bankbizottság

(1) A Bizottságot az Európai Bankbizottság segíti a végrehajtási aktusok elfogadása során. Ez a bizottság a 182/2011/EU rendelet 3. cikkének (2) bekezdése szerinti bizottság.

(2) Az e bekezdésre történő hivatkozáskor a 182/2011/EU rendelet 5. cikkét kell alkalmazni.

148. cikk

A felhatalmazás gyakorlása

(1) A felhatalmazáson alapuló jogi aktusok elfogadására vonatkozóan a Bizottság részére adott felhatalmazás feltételeit e cikk tartalmazza.

(2) A 145. cikkben említett felhatalmazás 2013. július 17-tól számított határozatlan időtartamra szól.

(3) Az Európai Parlament vagy a Tanács bármikor visszavonhatja a 145. cikkben említett felhatalmazást. A visszavonásról szóló határozat megszünteti az abban meghatározott felhatalmazást. A határozat az *Európai Unió Hivatalos Lapjában* való közzétételét követő napon vagy a határozatban megjelölt későbbi időpontban lép hatályba. A határozat nem érinti a már hatályban lévő, felhatalmazáson alapuló jogi aktusok érvényességét.

(4) A Bizottság a felhatalmazáson alapuló jogi aktus elfogadását követően haladéktalanul és egyidejűleg értesíti arról az Európai Parlamentet és a Tanácsot.

(5) A 145. cikk alapján elfogadott, felhatalmazáson alapuló jogi aktus csak akkor lép hatályba, ha az értesítést követő három hónapos határidő leteltéig sem az Európai Parlament, sem a Tanács nem emelt kifogást a felhatalmazáson alapuló jogi aktus ellen, vagy ha az Európai Parlament és a Tanács a

határidő leteltét megelőzően egyaránt arról tájékoztatta a Bizottságot, hogy nem emel kifogást. Ezen időtartam az Európai Parlament vagy a Tanács kezdeményezésére három hónappal meghosszabbodik.

149. cikk

A szabályozástechnikai standardokkal szembeni kifogások

Ha a Bizottság az EBH által benyújtott szabályozástechnikai standardtervezettel megegyező, ezen irányelv szerinti szabályozástechnikai standardot fogad el, akkor az az időszak, amelynek során az Európai Parlament és a Tanács kifogást emelhet a szóban forgó szabályozástechnikai standarddal szemben, az értesítés időpontjától számított egy hónap. Az Európai Parlament vagy a Tanács kezdeményezésére ez az időtartam egy hónappal meghosszabbodik. Az 1093/2010/EU rendelet 13. cikke (1) bekezdésének második albekezdésétől eltérve, az az időszak, amelynek során az Európai Parlament, illetve a Tanács kifogást emelhet a szóban forgó szabályozástechnikai standarddal szemben, szükség esetén további egy hónappal meghosszabbítható.

X. CÍM

A 2002/87/EK IRÁNYELV MÓDOSÍTÁSAI

150. cikk

A 2002/87/EK irányelv módosításai

A 2002/87/EK irányelv 21a. cikke a következők szerint módosul:

a) a (2) bekezdése a) pontját el kell hagyni.

b) A (3) bekezdés helyébe a következő szöveg lép:

„(3) Az ezen irányelv I. melléklete II. részében felsorolt számítási módszerek következetes alkalmazásának biztosítása érdekében, összefüggésben Az 575/2013/EU rendelet 49. cikke (1) bekezdésével és a 2009/138/EK irányelv 228. cikke (1) bekezdésével, de ezen irányelv 6. cikke (4) bekezdésének sérelme nélkül, az európai felügyeleti hatóságok (ESA) a vegyes bizottságon keresztül szabályozástechnikai standardtervezeteket dolgoz ki az ezen irányelv 6. cikk (2) bekezdése tekintetében.

Az európai felügyeleti hatóság (ESA) a 2009/138/EK irányelv 309. cikkének (1) bekezdésében említett alkalmazási időpontot öt hónappal megelőzően benyújtja a Bizottságnak az említett szabályozástechnikai standardtervezeteket.

A Bizottság felhatalmazást kap az első albekezdésben említett szabályozástechnikai standardoknak az 1093/2010/EU rendelet 10–14. cikkével, az 1094/2010/EU és az 1095/2010/EU rendelettel összhangban történő elfogadására.”.

XI. CÍM

ÁTMENETI ÉS ZÁRÓ RENDELKEZÉSEK

1. FEJEZET

A letelepedési szabadságot és a szolgáltatásnyújtás szabadságát gyakorló intézmények felügyeletére vonatkozó átmeneti rendelkezések

151. cikk

Hatály

(1) A 40., 41., 43., 49., 50. és 51. cikk helyett e fejezet rendelkezései alkalmazandók mindaddig, amíg az 575/2013/EU rendelet 460. cikke szerint elfogadott felhatalmazáson alapuló jogi aktusnak megfelelően alkalmazandóvá válik a likviditásfedezeti követelmény.

(2) Annak biztosítása érdekében, hogy a likviditásra vonatkozó felügyeleti intézkedések fokozatos bevezetése teljes mértékben össze legyen hangolva az egységes likviditási szabályok kidolgozásával, a Bizottság felhatalmazást kap, hogy a 145. cikknek megfelelően felhatalmazáson alapuló jogi aktusokat fogadjon el, amelyek révén legfeljebb két évvel elhalasztja az e cikk (1) bekezdésében említett határidőt, ha az Unióban nem került sor egységes likviditási szabályok bevezetésére, mivel az első albekezdésben említett időpontig nem született megállapodás a likviditási felügyeletre vonatkozó nemzetközi standardokról.

152. cikk

Adatszolgáltatási követelmények

A fogadó tagállamok statisztikai célokból előírhatják, hogy minden hitelintézet, amely területükön fióktelepeppel rendelkezik, az érintett fogadó tagállamok illetékes hatóságainak rendszeresen beszámoljon a fogadó tagállamban folytatott tevékenységeiről.

Az ezen irányelv 156. cikkében rájuk rótt kötelezettségek teljesítése érdekében a fogadó tagállamok előírhatják, hogy a más tagállamokból származó hitelintézetek fióktelepei bocsássák rendelkezésre ugyanazokat az információkat, mint amelyeket ugyanebből a célból a nemzeti hitelintézetektől igényelnek.

153. cikk

A székhely szerinti tagállam illetékes hatóságai által a fogadó tagállamban végzett tevékenységekkel kapcsolatban hozott intézkedések

(1) Amennyiben a fogadó tagállam illetékes hatóságai megállapítják, hogy egy hitelintézet, amely a területükön fióktelepeppel rendelkezik vagy szolgáltatást nyújt, nem felel meg a tagállamban az ezen irányelv alapján a fogadó tagállam illetékes hatóságainak hatáskörével kapcsolatban elfogadott jogszabályoknak, ezek a hatóságok elrendelik, hogy az érintett hitelintézet szüntesse meg a meg nem felelést.

(2) Ha az érintett hitelintézet elmulasztja a szükséges intézkedések megtételét, a fogadó tagállam illetékes hatóságai megfelelően tájékoztatják erről a székhely szerinti tagállam illetékes hatóságait.

(3) A székhely szerinti tagállam illetékes hatóságai a lehető leggyorsabban megtesznek minden szükséges intézkedést annak érdekében, hogy az érintett hitelintézet szüntesse meg a meg nem felelést. Az intézkedések természetéről tájékoztatni kell a fogadó tagállam illetékes hatóságait.

(4) Ha a székhely szerinti tagállam által hozott intézkedések ellenére, vagy mert az intézkedések nem bizonyulnak megfelelőnek, illetőleg a szóban forgó tagállamban nem alkalmazhatók, a hitelintézet továbbra is megsérti az (1) bekezdésben említett, a fogadó tagállamban hatályos jogszabályokat, ez utóbbi tagállam a székhely szerinti tagállam illetékes hatóságainak tájékoztatását követően megfelelő intézkedéseket hozhat a további jogsértések elkerülése vagy szankcionálása érdekében, és szükség esetén megakadályozhatja, hogy a hitelintézet további ügyleteket kezdeményezzen a területén. A tagállamok biztosítják annak lehetőségét, hogy az intézkedésekhez szükséges jogi dokumentumokat kézbesítsék a területükön lévő hitelintézeteknek.

154. cikk

Óvintézkedések

Vészhelyzet esetén a fogadó tagállam illetékes hatóságai a 153. cikkben előírt eljárás lefolytatását megelőzően, a betétesek, befektetők és a szolgáltatásokat igénybe vevő egyéb személyek kollektív érdekeinek védelmében megtehetik a szükséges óvintézkedéseket. A Bizottságot és a többi érintett tagállam illetékes hatóságait a lehető leghamarabb tájékoztatni kell ezekről az intézkedésekről.

Az érintett tagállamok illetékes hatóságaival folytatott konzultációt követően a Bizottság úgy határozhat, hogy a szóban forgó tagállamnak ezeket az intézkedéseket módosítania kell, vagy azokat hatályon kívül kell helyeznie.

155. cikk

Felelősség

(1) Az intézmény prudenciális felügyelete, beleértve azoknak a tevékenységeknek a felügyeletét, amelyeket a 33. és 34. cikknek megfelelően végez, a székhely szerinti tagállam illetékes hatóságainak felelőssége, az ezen irányelvben foglalt olyan rendelkezések sérelme nélkül, amelyek a fogadó tagállam illetékes hatóságaira ruháznak felelősséget.

(2) Az (1) bekezdés nem akadályozza az ezen irányelv alapján végzett összevont alapú felügyeletet.

(3) Az adott tagállam illetékes hatóságai általános feladataik végrehajtása során – és különösen vészhelyzetekben – az adott időben rendelkezésre álló információk alapján kellően mérlegelik a döntéseik által az összes többi érintett tagállam pénzügyi rendszerének stabilitására gyakorolt hatást.

156. cikk

Likviditási felügyelet

A koordináció további megerősítéséig a fogadó tagállamok felelőssége marad, hogy a székhely szerinti tagállam illetékes hatóságaival együttműködve felügyeljék a hitelintézeti fiókok likviditását.

Az Európai Monetáris Rendszer megerősítéséhez szükséges intézkedések sérelme nélkül a fogadó tagállamok továbbra is teljes körű felelősséget viselnek azokért az intézkedésekért, amelyek monetáris politikájuk végrehajtásából következnek.

Azon az alapon, hogy a hitelintézetet másik tagállamban engedélyezték, ezek az intézkedések nem rendelkezhetnek megkülönböztető vagy korlátozó jellegű bánásmódról.

157. cikk

Felügyeleti együttműködés

Az érintett tagállamok illetékes hatóságai szorosan együttműködnek abból a célból, hogy felügyeljék az olyan intézmények tevékenységeit, amelyek azon a tagállamon kívül, amelyikben központi irodájuk van, más tagállamban vagy tagállamokban is működnek, különösen fióktelepeken keresztül. Az illetékes hatóságok kölcsönösen ellátják egymást az ilyen intézmények irányítására és tulajdoni viszonyaira vonatkozó minden információval, amely várhatóan megkönnyíti felügyeletüket és az engedélyezési feltételek vizsgálatát, továbbá minden olyan információval, amely feltehetőleg megkönnyíti az intézmények ellenőrzését, különös tekintettel a likviditásra, a fizetőképességre, betétgaranciákra, a nagykockázatok vállalásának korlátozására, adminisztratív és számviteli eljárásokra és belső ellenőrzési mechanizmusokra.

158. cikk

Jelentős fióktelepek

(1) A fogadó tagállam illetékes hatóságai a 112. cikk (1) bekezdésének alkalmazása esetén az összevont felügyeletet ellátó hatóságtól, egyébként a székhely szerinti tagállam illetékes hatóságaitól kérhetik, hogy egy, az 575/2013/EU rendelet 95. cikke alá tartozó befektetési vállalkozástól eltérő intézmény fióktelepét jelentősnek tekintsék.

(2) A kérésben meg kell indokolni, hogy a fióktelep mi alapján tekinthető jelentősnek, különös tekintettel a következő szempontokra:

a) az intézmény fióktelepének fogadó tagállambeli piaci részesedése a betétállományt tekintve meghaladja-e a 2 %-ot;

b) az intézmény tevékenységének felfüggesztése vagy megszüntetése milyen hatást gyakorolna a fogadó tagállam rendszerszintű likviditási és fizetési, klíring- és elszámolási rendszereire;

c) az ügyfélszámot tekintve mekkora a fióktelep mérete és jelentősége a fogadó tagállam banki vagy pénzügyi rendszerében.

A székhely szerinti és a fogadó tagállam illetékes hatóságai, és a 112. cikk (1) bekezdésének alkalmazása esetén az összevont felügyeletet ellátó hatóság minden lehetségeset megtesznek annak érdekében, hogy a fióktelep jelentőssé minősítésének ügyében együttesen határozzanak.

Ha az első albekezdésben említett kérés kézhezvételétől számított két hónapon belül nem hoznak együttes határozatot, akkor a fogadó tagállam illetékes hatóságai újabb két hónapos határidőn belül egyedül döntenek arról, hogy a fióktelep jelentősnek minősül-e. A fogadó tagállam illetékes hatóságai határozatukban figyelembe veszik az összevont felügyeletet ellátó hatóságnak vagy a székhely szerinti tagállam illetékes hatóságainak a véleményét és fenntartásait.

A második és a harmadik albekezdésben említett határozatokat egy teljes körű indokolást tartalmazó dokumentumba kell foglalni és meg kell küldeni az érintett illetékes hatóságoknak, továbbá irányadónak minősülnek, és az érintett tagállamok illetékes hatóságai által alkalmazandók.

A fióktelep jelentőssé minősítése nem érinti az illetékes hatóságok ezen irányelv szerinti jogait és kötelességeit.

(3) Egy jelentős fióktelep letelepedésekor a székhely szerinti tagállam illetékes hatóságai továbbítják a fogadó tagállam illetékes hatóságainak a 117. cikk (1) bekezdésének c) és d) pontjában említett információt, és a fogadó tagállam illetékes hatóságaival együttműködve végrehajtják a 112. cikk (1) bekezdésének c) pontjában említett feladatokat.

(4) Ha egy székhely szerinti tagállam illetékes hatósága a 114. cikk (1) bekezdésében említett vészhelyzetről szerez tudomást, akkor amint lehetséges, figyelmezteti az 58. cikk (4) bekezdésében és az 59. cikk (1) bekezdésében említett hatóságokat.

(5) Amennyiben a 116. cikk nem alkalmazható, úgy a más tagállamokban jelentős fióktelepekkel rendelkező intézményt felügyelő illetékes hatóságok az e cikk (2) bekezdése szerinti, a fióktelep jelentőssé minősítésének ügyében való együttes döntéshozatal és a 60. cikkben említett információ átadás megkönnyítése céljából felügyeleti kollégiumot hoznak létre és betöltik annak elnöki posztját. A kollégium a székhely szerinti tagállam illetékes hatósága által, az érintett illetékes hatóságokkal folytatott konzultációt követően kidolgozott írásbeli megállapodás alapján jön létre és működik. A székhely szerinti tagállam illetékes hatósága dönt arról, hogy mely illetékes hatóságok vegyenek részt a kollégium adott ülésén vagy adott tevékenységeiben.

(6) A székhely szerinti tagállam illetékes hatósága a döntésében figyelembe veszi a tervezendő vagy koordinálandó felügyeleti tevékenységnek az említett hatóságok szempontjából való fontosságát, különösen az érintett tagállamok pénzügyi rendszerének stabilitására gyakorolt, a 155. cikk (3) bekezdésében említett lehetséges hatásokat, valamint az e cikk (2) bekezdésében említett kötelezettségeket.

(7) A székhely szerinti tagállam illetékes hatósága teljes körűen, előre tájékoztatja a kollégium valamennyi tagját az ülések megszervezéséről, a legfontosabb megvitatandó kérdésekről és a megtárgyalandó tevékenységekről. A székhely szerinti tagállam illetékes hatósága teljes körűen, megfelelő időben tájékoztatja továbbá a kollégium valamennyi tagját az ülések során tett lépésekről vagy a végrehajtott intézkedésekről.

159. cikk

Helyszíni ellenőrzések

(1) A fogadó tagállamok gondoskodnak arról, hogy amennyiben egy másik tagállamban engedélyezett intézmény fióktelepen keresztül folytat tevékenységet, a székhely szerinti tagállam illetékes hatóságai a fogadó tagállam illetékes hatóságainak tájékoztatását követően elvégezhessék vagy közvetítőkkel elvégeztessék az 50. cikkben említett információk helyszíni ellenőrzését.

(2) A székhely szerinti tagállam illetékes hatóságai a fióktelepek ellenőrzése céljából szintén alkalmazhatják a 118. cikkben megállapított egyéb eljárások valamelyikét.

(3) Az (1) és a (2) bekezdés nem befolyásolja a fogadó tagállam illetékes hatóságainak azt a jogát, hogy az ezen irányelv szerinti feladataik teljesítése érdekében helyszíni ellenőrzéseket végezzenek a területükön létesített fióktelepeken.

2. FEJEZET

A tőkepufferekre vonatkozó átmeneti rendelkezések

160. cikk

A tőkepufferekre vonatkozó átmeneti rendelkezések

(1) Ez a cikk a 2016. január 1. és 2018. december 31. közötti átmeneti időszakra vonatkozóan módosítja a 129. és a 130. cikk követelményeit.

(2) A 2016. január 1. és 2016. december 31. közötti időszakban:

a) a tőkefenntartási puffer elsődleges alapvető tőkeelemekből áll, és egyenlő az intézmény – az 575/2013/EU rendelet 92. cikke (3) bekezdése szerint számított – kockázattal súlyozott teljes kitettségértékének 0,625 %-ával;

b) az intézményspecifikus anticiklikus pufferráta nem lehet több, mint az intézmény – az 575/2013/EU rendelet 92. cikke (3) bekezdése szerint számított – kockázattal súlyozott teljes kitettségértékeinek 0,625 %-a.

(3) A 2017. január 1. és 2017. december 31. közötti időszakban:

a) a tőkefenntartási puffer elsődleges alapvető tőkeelemekből áll, és egyenlő az intézmény – az 575/2013/EU rendelet 92. cikke (3) bekezdése szerint számított – kockázattal súlyozott teljes kitettségértékének 1,25 %-ával;

b) az intézményspecifikus anticiklikus pufferráta nem lehet több, mint az intézmény – az 575/2013/EU rendelet 92. cikke (3) bekezdése szerint számított – kockázattal súlyozott teljes kitettségértékeinek 1,25 %-a.

(4) A 2018. január 1. és 2018. december 31. közötti időszakban:

a) a tőkefenntartási puffer elsődleges alapvető tőkeelemekből áll, és egyenlő az intézmény – az 575/2013/EU rendelet 92. cikke (3) bekezdése szerint számított – kockázattal súlyozott teljes kitettségértékének 1,875 %-ával;

b) az intézményspecifikus anticiklikus pufferráta nem lehet több, mint az intézmény – az 575/2013/EU rendelet 92. cikke (3) bekezdése szerint számított – kockázattal súlyozott teljes kitettségértékeinek 1,875 %-a.

(5) A tőkefenntartási tervre vonatkozó követelmény és a 141. és 142. cikkben említett kifizetési korlátozás a 2016. január 1. és 2018. december 31. közötti átmeneti időszakban alkalmazandó, ha az intézmények nem teljesítik az e cikk (2)–(4) bekezdésében előírt kombinált pufferkövetelményeket.

(6) A tagállamok az (1)- (4) bekezdésben meghatározottnál rövidebb átmeneti időszakot is meghatározhatnak, és ezáltal a tőkefenntartási puffert és az anticiklikus tőkepuffert 2013. december 31-tól alkalmazhatják. Ha valamely tagállam rövidebb átmeneti időszakot határoz meg, ennek megfelelően tájékoztatnia kell az érintett feleket, beleértve a Bizottságot, az ERKT-t, az EBH-t és a releváns felügyeleti kollégiumot. A rövidebb időszakot más tagállamok is elismerhetik. Ha valamelyik tagállam elismeri e rövidebb átmeneti időszakot, döntéséről ennek megfelelően értesíti a Bizottságot, az ERKT-t, az EBH-t és a releváns felügyeleti kollégiumot.

(7) Ha egy tagállam rövidebb átmeneti időszakot határoz meg az anticiklikus tőkepufferre vonatkozóan, a rövidebb időszak csak az intézményspecifikus anticiklikus tőkepuffer azon intézmények általi kiszámítása céljából alkalmazandó, amelyek abban a tagállamban engedélyezettek, amelyért a kijelölt hatóság felelős.

3. FEJEZET

Záró rendelkezések

161. cikk

Felülvizsgálat és jelentéstétel

(1) A Bizottság ezen irányelv végrehajtása tekintetében időszakos felülvizsgálatokat végez, annak biztosítása érdekében, hogy a végrehajtás nem vezet az intézmények nyilvánvaló megkülönböztetéséhez jogi formájuk vagy tulajdonosi modelljük alapján

(2) Az EBH-val szorosan együttműködve végzett felülvizsgálatot követően a Bizottság 2016. június 30-ig benyújtja jelentését az Európai Parlamentnek és a Tanácsnak, adott esetben jogalkotási javaslat kíséretében, az ebben az irányelvben és az 575/2013/EU rendeletben a javadalmazásra vonatkozó rendelkezésekről, a nemzetközi fejlemények figyelembevételével és különös tekintettel az alábbiakra:

a) a hatékonyságuk, végrehajtásuk és érvényesítésük, beleértve az arányosság elvének az említett rendelkezésekre történő alkalmazásából eredő esetleges hiányosságok azonosítását.

b) a 94. cikk (1) bekezdésének g) pontjában előírt elvnek való megfelelés hatása az alábbiakra:

i. versenyképesség és pénzügyi rendszer stabilitása, valamint

ii. azon személyzet, amely ténylegesen és fizikailag az EGT-ben letelepedett anyaintézményeknek az EGT-n kívül letelepedett leányvállalataiban dolgozik.

A felülvizsgálat során különösen azt kell megvizsgálni, hogy a 94. cikk (1) bekezdésének g) pontjában előírt elvet továbbra is alkalmazni kell-e a személyzet azon tagjaira, akik az első albekezdés b) pontja ii. alpontjának hatálya alá tartoznak.

(3) 2014-től az EBH az EFBH-val és az EÉPH-val együttműködve évente kétszer jelentést tesz közzé arról, hogy a tagállamok joga milyen mértékben hivatkozik szabályozói céllal külső hitelminősítésekre, valamint a tagállamok által az ilyen hivatkozások csökkentése érdekében tett lépésekről. Ez a jelentés azt is ismerteti, hogy az illetékes hatóságok hogyan teljesítik a 77. cikk (1) és (3) bekezdésében és a 79. cikk (1) bekezdésének b) pontjában meghatározott kötelezettségeiket. E jelentések felvázolják e tekintetben a felügyeletek közelítésének mértékét is.

(4) A Bizottság 2014. december 31-ig felülvizsgálja a 108. és a 104ó9. cikk végrehajtását, és erről adott esetben jogalkotási javaslat kíséretében jelentést nyújt be az Európai Parlamentnek és a Tanácsnak.

(5) A Bizottság 2016. december 31-ig felülvizsgálja a 91. cikk (11) bekezdése alapján elért eredményeket, beleértve az intézményi sokszínűségi politikák értékelésének megfelelőségét, figyelembe véve az összes releváns uniós és nemzetközi fejleményt, és mindezekről – adott esetben jogalkotási javaslat kíséretében – jelentést nyújt be az Európai Parlamentnek és a Tanácsnak.

(6) A Bizottság 2015. december 31-ig konzultál az ERKT-vel, az EBH-val, az EBFH-val, az EÉPH-val és más érdekelt felekkel az ezen irányelv szerinti információmegosztási szabályoknak normál viszonyok közötti és válság idején tapasztalt hatékonyságáról.

(7) Az EBH 2015. december 31-ig áttekinti az ezen irányelv és a hitelintézetekre és a befektetési vállalkozásokra vonatkozó prudenciális követelményekről szóló, …-i 575/2013/EU rendelet alkalmazását, valamint az Unió és a tagállamok harmadik országokkal való együttműködését, és ezekről a Bizottságnak jelentést nyújt be. Ezen jelentés során fel kell tárni minden olyan területet, amelyen az együttműködés és az információmegosztás tekintetében további előrelépésre van szükség. Az EBH közzéteszi a jelentést honlapján.

(8) A Bizottságtól kapott megbízás alapján az EBH megvizsgálja, hogy ezen irányelv és Az 575/2013/EU rendelet megfelelően vonatkoznak-e a pénzügyi szektor azon szervezeteire, amelyek bejelentik, hogy tevékenységüket az iszlám banki elvek szerint végzik. A Bizottság megvizsgálja az EBH jelentését, és szükség esetén jogalkotási javaslatot nyújt be az Európai Parlamentnek és a Tanácsnak.

(9) Az EBH 2014. július 1-jéig jelentést nyújt be a Bizottságnak arról, hogy a hitelintézetek hogyan vették igénybe a KBER központi bankjai általi hosszabb távú refinanszírozási műveleteket és az ezekhez hasonló, a központi bankok által a finanszírozás támogatása céljából hozott intézkedéseket, és hogy ezekből milyen előnyeik származtak. A Bizottság jelentés alapján és az EKB-val folytatott konzultációt követően 2014. december 31-ig jelentést nyújt be az Európai Parlamentnek és a Tanácsnak arról, hogy az Unióban engedélyezett hitelintézetek hogyan vették igénybe a refinanszírozási műveleteket és a finanszírozás támogatása céljából hozott intézkedéseket, és hogy ezekből milyen előnyeik származtak és e jelentést adott esetben jogalkotási javaslat is kísérheti a refinanszírozási műveletek és a finanszírozás támogatása céljából hozott intézkedések használatáról.

162. cikk

Átültetés

(1) A tagállamok 2013. december 31-ig elfogadják és kihirdetik azokat a törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezéseket, amelyek szükségesek ahhoz, hogy ennek az irányelvnek megfeleljenek.

Ezeket a rendelkezéseket a tagállamok 2013. december 31-tól alkalmazzák.

A tagállamok közlik a Bizottsággal és az EBH-val nemzeti joguk azon főbb rendelkezéseinek szövegét, amelyeket az ezen irányelv által szabályozott területen fogadnak el. Amennyiben a tagállamok által küldött, átültető intézkedésekről szóló értesítéshez mellékelt dokumentumok nem elégségesek ahhoz, hogy mindenre kiterjedően értékelni lehessen azt, hogy az átültető rendelkezések megfelelnek-e ezen irányelv egyes rendelkezéseinek, a Bizottság az EBH kérésére az 1093/2010/EU rendelet szerinti feladatai elvégzéseire figyelemmel, vagy saját kezdeményezésére előírhatja a tagállamoknak, hogy nyújtsanak részletesebb tájékoztatást a szóban forgó rendelkezések végrehajtásáról és ezen irányelv átültetéséről.

(2) Az (1) bekezdéstől eltérve, a VII. cím 4. fejezete 2016. január 1-jétől alkalmazandó.

(3) A 94. cikk (1) bekezdésének g) pontjában előírtaknak való megfeleléshez szükséges törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezésekben elő kell írni az intézmények számára, hogy az említett pontban foglalt elveket alkalmazzák a 2014. évtől nyújtott szolgáltatásokért, illetve teljesítményért járó javadalmazásra, függetlenül attól, hogy az 2013. december 31-ig előtt vagy után kötött szerződéseken alapul-e.

(4) Amikor a tagállamok elfogadják az (1) és a (2) bekezdésben említett rendelkezéseket, azokban hivatkozni kell erre az irányelvre, vagy azokhoz hivatalos kihirdetésük alkalmával ilyen hivatkozást kell fűzni. A rendelkezéseknek tartalmazniuk kell egy arra vonatkozó nyilatkozatot is, hogy a hatályban lévő törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezéseknek az ezen irányelvvel hatályon kívül helyezett irányelvekre történő hivatkozásait erre az irányelvre történő hivatkozásnak kell tekinteni. A hivatkozás és a nyilatkozat megfogalmazásának módját a tagállamok határozzák meg.

(5) Az e cikk (1) bekezdésétől eltérve, a 131. cikket 2016. január 1-jétől kell alkalmazni. 2016. január 1-jétől a tagállamok a 131. cikk (4) bekezdését az alábbiak szerint hajtják végre:

a) 2016-ban a globálisan rendszerszinten jelentős intézményekre vonatkozó tőkepuffer 25 %-a, amely a 131. cikk (4) bekezdésével összhangban kerül meghatározásra;

b) 2017-ben a globálisan rendszerszinten jelentős intézményekre vonatkozó tőkepuffer 50 %-a, amely a 131. cikk (4) bekezdésével összhangban kerül meghatározásra;

c) 2018-ban a globálisan rendszerszinten jelentős intézményekre vonatkozó tőkepuffer 75 %-a, amely a 131. cikk (4) bekezdésével összhangban kerül meghatározásra, valamint

d) 2019-ben a globálisan rendszerszinten jelentős intézményekre vonatkozó tőkepuffer 100 %-a, amely a 131. cikk (4) bekezdésével összhangban kerül meghatározásra.

(6) Az e cikk (2) bekezdésétől eltérve, a 133. cikket 2013. december 31-tól kell alkalmazni.

163. cikk

Hatályon kívül helyezés

A 2006/48/EK és a 2006/49/EK irányelv 2014. január 1-jétől hatályát veszti.

A hatályon kívül helyezett irányelvekre való hivatkozások erre az irányelvre és az 575/2013/EU rendeletre való hivatkozásnak tekintendők, és azokat az ezen irányelv II. mellékletében és az 575/2013/EU rendelet IV. mellékletében található megfelelési táblázattal összhangban kell értelmezni.

164. cikk

Hatálybalépés

Ez az irányelv az *Európai Unió Hivatalos Lapjában* való kihirdetését követő huszadik napon lép hatályba.

165. cikk

Címzettek

Ennek az irányelvnek a tagállamok a címzettjei.

Kelt Brüsszelben, 2013. június 26-án.

az Európai Parlament részéről	*a Tanács részéről*
az elnök	*az elnök*
M. SCHULZ	A. SHATTER

I. MELLÉKLET

A KÖLCSÖNÖS ELISMERÉS TARTOZÓ TEVÉKENYSÉGEK JEGYZÉKE

1. Betétek és más visszafizetendő pénzeszközök gyűjtése.

2. Hitelezés, beleértve többek között: a fogyasztási hitelt, a lakóingatlanokhoz kapcsolódó hitelmegállapodásokat, a faktoringot visszkereseti joggal vagy anélkül, a kereskedelmi tranzakciók finanszírozását (beleértve a forfetírozást).

3. Pénzügyi lízing.

4. A 2007/64/EK irányelv 4. cikke (3) bekezdésének meghatározása szerinti pénzforgalmi szolgáltatások.

5. Egyéb fizetési eszközök (például utazási csekkek és bankváltók) kibocsátása és kezelése, amennyiben ez a tevékenység nem tartozik a 4. pont alá.

6. Garanciák és kötelezettségvállalások.

7. Kereskedés saját számlára vagy ügyfélszámlára a következőkkel:

   a) pénzpiaci eszközök (csekkek, váltók, letéti jegyek stb.);

   b) deviza;

   c) tőzsdei határidős pénzügyi ügyletek és opciók;

   d) árfolyam- és kamatlábügyletek;

   e) átruházható értékpapírok.

8. Részvétel értékpapírok kibocsátásában és az ezzel összefüggő szolgáltatások nyújtásában.

9. Tanácsadás vállalkozásoknak a tőkeszerkezetet, ipari stratégiát és az ezekhez kapcsolódó kérdéseket illetően, valamint vállalkozások egyesülésével és felvásárlásával összefüggő tanácsadás és szolgáltatások.

10. Ügynöki tevékenység a bankközi piacon.

11. Portfóliókezelés és tanácsadás.

12. Értékpapírok letéti őrzése és kezelése.

13. Hitelinformációs szolgáltatások.

14. Letétkezelési szolgáltatások.

15. Elektronikuspénz-kibocsátás.

A 2004/39/EK irányelv I. mellékletének A. és B. szakaszában előírt szolgáltatások és tevékenységek az említett irányelv I. melléklete C. szakaszában előírt pénzügyi instrumentumokra történő hivatkozás esetén az ezen irányelv szerinti kölcsönös elismerés hatálya alá tartoznak.

II. MELLÉKLET

MEGFELELÉSI TÁBLÁZAT

Ezen irányelv	2006/48/EK irányelv	2006/49/EK irányelv
1. cikk	1. cikk, (1) bekezdés	
2. cikk, (1) bekezdés		
2. cikk, (2) bekezdés		
2. cikk, (3) bekezdés		
2. cikk, (4) bekezdés	1. cikk, (2) bekezdés	
2. cikk, (5) bekezdés	2. cikk	
2. cikk, (6) bekezdés	1. cikk, (3) bekezdés	
3. cikk	4. cikk	
3. cikk, (1) bekezdés, 53. pont	4. cikk, 49. pont	
4. cikk, (1) bekezdés		
4. cikk, (2) bekezdés		
4. cikk, (3) bekezdés		
4. cikk, (4) bekezdés		
4. cikk, (5) bekezdés		35. cikk, (1) bekezdés
4. cikk, (6) bekezdés		
4. cikk, (7) bekezdés		
4. cikk, (8) bekezdés		
5. cikk	128. cikk	
6. cikk	42b. cikk, (1) bekezdés	
7. cikk	40. cikk, (3) bekezdés	
8. cikk, (1) bekezdés	6. cikk, (1) bekezdés	
8. cikk, (2) bekezdés	6. cikk, (2) bekezdés	
8. cikk, (3) bekezdés	6. cikk, (3) bekezdés	
8. cikk, (4) bekezdés		
9. cikk	5. cikk	
10. cikk	7. cikk	
11. cikk	8. cikk	
12. cikk, (1) bekezdés	9. cikk, (1) bekezdés, első albekezdés	
12. cikk, (2) bekezdés	9. cikk, (1) bekezdés, második albekezdés	
12. cikk, (3) bekezdés	9. cikk, (1) bekezdés, harmadik albekezdés	
12. cikk, (4) bekezdés	9. cikk, (2) bekezdés	
13. cikk, (1) bekezdés	11. cikk, (1) bekezdés	
13. cikk, (2) bekezdés	11. cikk, (2) bekezdés	
14. cikk, (1) bekezdés	12. cikk, (1) bekezdés	

Ezen irányelv	2006/48/EK irányelv	2006/49/EK irányelv
14. cikk, (2) bekezdés	12. cikk, (2) bekezdés	
14. cikk, (3) bekezdés	12. cikk, (3) bekezdés	
15. cikk	13. cikk	
16. cikk, (1) bekezdés	15. cikk, (1) bekezdés	
16. cikk, (2) bekezdés	15. cikk, (2) bekezdés	
16. cikk, (3) bekezdés	15. cikk, (3) bekezdés	
17. cikk	16. cikk	
18. cikk	17. cikk, (1) bekezdés	
19. cikk	18. cikk	
20. cikk, (1) bekezdés	14. cikk	
20. cikk, (2) bekezdés	14. cikk	
20. cikk, (3) bekezdés		
20. cikk, (5) bekezdés	17. cikk, (2) bekezdés	
21. cikk	3. cikk	
22. cikk, (1) bekezdés	19. cikk, (1) bekezdés	
22. cikk, (2) bekezdés	19. cikk, (2) bekezdés	
22. cikk, (3) bekezdés	19. cikk, (3) bekezdés	
22. cikk, (4) bekezdés	19. cikk, (4) bekezdés	
22. cikk, (5) bekezdés	19. cikk, (5) bekezdés	
22. cikk, (6) bekezdés	19. cikk, (6) bekezdés	
22. cikk, (7) bekezdés	19. cikk, (7) bekezdés	
22. cikk, (8) bekezdés	19. cikk, (8) bekezdés	
22. cikk, (9) bekezdés	19. cikk, (9) bekezdés	
23. cikk, (1) bekezdés	19a. cikk, (1) bekezdés	
23. cikk, (2) bekezdés	19a. cikk, (2) bekezdés	
23. cikk, (3) bekezdés	19a. cikk, (3) bekezdés	
23. cikk, (4) bekezdés	19a. cikk, (4) bekezdés	
23. cikk, (5) bekezdés	19a. cikk, (5) bekezdés	
24. cikk, (1) bekezdés	19b. cikk, (1) bekezdés	
24. cikk, (2) bekezdés	19b. cikk, (2) bekezdés	
25. cikk	20. cikk	
26. cikk, (1) bekezdés	21. cikk, (1) bekezdés	
26. cikk, (2) bekezdés	21. cikk, (2) bekezdés	
27. cikk	21. cikk, (3) bekezdés	
28. cikk, (1) bekezdés		4. cikk
28. cikk, (2) bekezdés		9. cikk
29. cikk, (1) bekezdés		5. cikk, (1) bekezdés

Ezen irányelv	2006/48/EK irányelv	2006/49/EK irányelv
29. cikk, (2) bekezdés		5. cikk, (2) bekezdés
29. cikk, (3) bekezdés		5. cikk, (3) bekezdés
29. cikk, (4) bekezdés		5. cikk, (2) bekezdés
30. cikk		6. cikk
31. cikk, (1) bekezdés		7. cikk
31. cikk, (2) bekezdés		8. cikk
32. cikk, (1) bekezdés		10. cikk, (1) bekezdés
32. cikk, (2) bekezdés		10. cikk, (2) bekezdés
32. cikk, (3) bekezdés		10. cikk, (3) bekezdés
32. cikk, (4) bekezdés		10. cikk, (4) bekezdés
32. cikk, (5) bekezdés		10. cikk, (5) bekezdés
33. cikk	23. cikk	
34. cikk, (1) bekezdés	24. cikk, (1) bekezdés	
34. cikk, (2) bekezdés	24. cikk, (2) bekezdés	
34. cikk, (3) bekezdés	24. cikk, (3) bekezdés	
35. cikk, (1) bekezdés	25. cikk, (1) bekezdés	
35. cikk, (2) bekezdés	25. cikk, (2) bekezdés	
35. cikk, (3) bekezdés	25. cikk, (3) bekezdés	
35. cikk, (4) bekezdés	25. cikk, (4) bekezdés	
35. cikk, (5) bekezdés	25. cikk, (5) bekezdés	
35. cikk, (6) bekezdés	25. cikk, (5) bekezdés	
35. cikk, (7) bekezdés	25. cikk, (5) bekezdés	
36. cikk, (1) bekezdés	26. cikk, (1) bekezdés	
36. cikk, (2) bekezdés	26. cikk, (2) bekezdés	
36. cikk, (3) bekezdés	26. cikk, (3) bekezdés	
36. cikk, (4) bekezdés	26. cikk, (4) bekezdés	
36. cikk, (5) bekezdés	26. cikk, (5) bekezdés	
36. cikk, (6) bekezdés	26. cikk, (5) bekezdés	
36. cikk, (7) bekezdés	26. cikk, (5) bekezdés	
37. cikk	36. cikk	
38. cikk	27. cikk	
39. cikk, (1) bekezdés	28. cikk, (1) bekezdés	
39. cikk, (2) bekezdés	28. cikk, (2) bekezdés	
39. cikk, (3) bekezdés	28. cikk, (3) bekezdés	
39. cikk, (4) bekezdés	28. cikk, (4) bekezdés	

Ezen irányelv	2006/48/EK irányelv	2006/49/EK irányelv
39. cikk, (5) bekezdés	28. cikk, (4) bekezdés	
39. cikk, (6) bekezdés	28. cikk, (4) bekezdés	
40. cikk, első albekezdés	29. cikk, első albekezdés	
40. cikk, második albekezdés		
40. cikk, harmadik albekezdés		
41. cikk, (1) bekezdés	30. cikk, (1) és (2) bekezdés	
41. cikk, (2) bekezdés		
42. cikk	32. cikk	
43. cikk, (1) bekezdés	33. cikk, első albekezdés	
43. cikk, (2) bekezdés		
43. cikk, (3) bekezdés		
43. cikk, (4) bekezdés		
43. cikk, (5) bekezdés		
44. cikk	31. cikk és 34. cikk	
45. cikk	35. cikk	
46. cikk	37. cikk	
47. cikk, (1) bekezdés	38. cikk, (1) bekezdés	
47. cikk, (2) bekezdés	38. cikk, (2) bekezdés	
47. cikk, (3) bekezdés	38. cikk, (3) bekezdés	
48. cikk, (1) bekezdés	39. cikk, (1) bekezdés	
48. cikk, (2) bekezdés	39. cikk, (2) bekezdés	
48. cikk, (3) bekezdés	39. cikk, (3) bekezdés	
48. cikk, (4) bekezdés	39. cikk, (4) bekezdés	
49. cikk, (1) bekezdés	40. cikk, (1) bekezdés	
49. cikk, (2) bekezdés	40. cikk, (2) bekezdés	
49. cikk, (3) bekezdés	41. cikk, (3) bekezdés, harmadik albekezdés	
50. cikk, (1) bekezdés	42. cikk, első albekezdés	
50. cikk, (2) bekezdés		
50. cikk, (3) bekezdés		
50. cikk, (4) bekezdés		
50. cikk, (5) bekezdés	42. cikk, második albekezdés	
50. cikk, (6) bekezdés	42. cikk, harmadik és hatodik albekezdés	
50. cikk, (7) bekezdés	42. cikk, negyedik és hetedik albekezdés	
50. cikk, (8) bekezdés	42. cikk, ötödik albekezdés	
51. cikk, (1) bekezdés	42a. cikk, (1) bekezdés	
51. cikk, (2) bekezdés	42a. cikk, (2) bekezdés	
51. cikk, (3) bekezdés	42a. cikk, (3) bekezdés	

Ezen irányelv	2006/48/EK irányelv	2006/49/EK irányelv
51. cikk, (4) bekezdés	42a. cikk, (3) bekezdés	
51. cikk, (5) bekezdés	42a. cikk, (3) bekezdés	
51. cikk, (6) bekezdés		
52. cikk, (1) bekezdés	43. cikk, (1) bekezdés	
52. cikk, (2) bekezdés	43. cikk, (2) bekezdés	
52. cikk, (3) bekezdés		
52. cikk, (4) bekezdés		
53. cikk, (1) bekezdés	44. cikk, (1) bekezdés	
53. cikk, (2) bekezdés	44. cikk, (2) bekezdés	
53. cikk, (3) bekezdés		
54. cikk	45. cikk	
55. cikk	46. cikk	
56. cikk	47. cikk	
57. cikk, (1) bekezdés	48. cikk, (1) bekezdés, első albekezdés	
57. cikk, (2) bekezdés	48. cikk, (1) bekezdés, második albekezdés	
57. cikk, (3) bekezdés	48. cikk, (2) bekezdés, első és második albekezdés	
57. cikk, (4) bekezdés	48. cikk, (2) bekezdés, harmadik albekezdés	
57. cikk, (5) bekezdés	48. cikk, (2) bekezdés, ötödik albekezdés	
57. cikk, (6) bekezdés	48. cikk, (2) bekezdés, negyedik albekezdés	
58. cikk	49. cikk, első albekezdés	
58. cikk, (2) bekezdés	49. cikk, második albekezdés	
58. cikk, (3) bekezdés	49. cikk, negyedik albekezdés	
58. cikk, (4) bekezdés	49. cikk, ötödik albekezdés	
59. cikk, (1) bekezdés	50. cikk	
59. cikk, (2) bekezdés		
60. cikk	51. cikk	
61. cikk, (1) bekezdés	52. cikk, első albekezdés	
61. cikk, (2) bekezdés	52. cikk, második albekezdés	
62. cikk		
63. cikk, (1) bekezdés	53. cikk, (1) bekezdés	
63. cikk, (2) bekezdés	53. cikk, (2) bekezdés	
64. cikk		
65. cikk		
66. cikk		
67. cikk		
68. cikk		
69. cikk		

Ezen irányelv	2006/48/EK irányelv	2006/49/EK irányelv
70. cikk		
71. cikk		
72. cikk	55. cikk	
73. cikk	123. cikk	
74. cikk, (1) bekezdés	22. cikk, (1) bekezdés	
74. cikk, (2) bekezdés	22. cikk, (2) bekezdés	
74. cikk, (3) bekezdés	22. cikk, (6) bekezdés	
74. cikk, (4) bekezdés		
75. cikk, (1) bekezdés	22. cikk, (3) bekezdés	
75. cikk, (2) bekezdés	22. cikk, (4) bekezdés	
75. cikk, (3) bekezdés	22. cikk, (5) bekezdés	
76. cikk, (1) bekezdés	V. melléklet, 2. pont	
76. cikk, (2) bekezdés		
76. cikk, (3) bekezdés		
76. cikk, (4) bekezdés		
76. cikk, (5) bekezdés		
77. cikk		
78. cikk		
79. cikk	V. melléklet, 3., 4., és 5. pont	
80. cikk	V. melléklet, 6. pont	
81. cikk	V. melléklet, 7. pont	
82. cikk, (1) bekezdés	V. melléklet, 8. pont	
82. cikk, (2) bekezdés	V. melléklet, 9. pont	
83. cikk, (1) bekezdés	V. melléklet, 10. pont	
83. cikk, (2) bekezdés		IV. melléklet, 5. pont
83. cikk, (3) bekezdés		I. melléklet, 38., és 41. pont
84. cikk	V. melléklet, 11. pont	
85. cikk, (1) bekezdés	V. melléklet, 12. pont	
85. cikk, (2) bekezdés	V. melléklet, 13. pont	
86. cikk, (1) bekezdés	V. melléklet, 14. pont	
86. cikk, (2) bekezdés	V. melléklet, 14a. pont	
86. cikk, (3) bekezdés		
86. cikk, (4) bekezdés	V. melléklet, 15. pont	
86. cikk, (5) bekezdés	V. melléklet, 16. pont	
86. cikk, (6) bekezdés	V. melléklet, 17. pont	
86. cikk, (7) bekezdés	V. melléklet, 18. pont	
86. cikk, (8) bekezdés	V. melléklet, 19. pont	

Ezen irányelv	2006/48/EK irányelv	2006/49/EK irányelv
86. cikk, (9) bekezdés	V. melléklet, 20. pont	
86. cikk, (10) bekezdés	V. melléklet, 21. pont	
86. cikk, (11) bekezdés	V. melléklet, 22. pont	
87. cikk		
88. cikk, (1) bekezdés	V. melléklet, 1. pont	
88. cikk, (2) bekezdés		
89. cikk		
90. cikk		
91. cikk		
92. cikk, (1) bekezdés	V. melléklet, 23. pont, (2) bekezdés	
92. cikk, (2) bekezdés, bevezető mondat	V. melléklet, 23. pont, bevezető mondat	
92. cikk, (2) bekezdés, a) pont	V. melléklet, 23. pont, a) alpont	
92. cikk, (2) bekezdés, b) pont	V. melléklet, 23. pont, b) alpont	
92. cikk, (2) bekezdés, c) pont	V. melléklet, 23. pont, c) alpont	
92. cikk, (2) bekezdés, d) pont	V. melléklet, 23. pont, d) alpont	
92. cikk, (2) bekezdés, e) pont	V. melléklet, 23. pont, e) alpont	
92. cikk, (2) bekezdés, f) pont	V. melléklet, 23. pont, f) alpont	
92. cikk, (2) bekezdés, g) pont		
93. cikk	V. melléklet, 23. pont, k) alpont	
94. cikk, (1) bekezdés, a) pont	V. melléklet, 23. pont, g) alpont	
94. cikk, (1) bekezdés, b) pont	V. melléklet, 23. pont, h) alpont	
94. cikk, (1) bekezdés, c) pont	V. melléklet, 23. pont, i) alpont	
94. cikk, (1) bekezdés, d) pont		
94. cikk, (1) bekezdés, e) pont	V. melléklet, 23. pont, j) alpont	
94. cikk, (1) bekezdés, f) pont	V. melléklet, 23. pont, l) alpont	
94. cikk, (1) bekezdés, g) pont		
94. cikk, (1) bekezdés, h) pont	V. melléklet, 23. pont, m) alpont	
94. cikk, (1) bekezdés, i) pont		
94. cikk, (1) bekezdés, j) pont	V. melléklet, 23. pont, n) alpont	
94. cikk, (1) bekezdés, k) pont	V. melléklet, 23. pont, n) alpont	
94. cikk, (1) bekezdés, l) pont	V. melléklet, 23. pont, o) alpont	
94. cikk, (1) bekezdés, m) pont	V. melléklet, 23. pont, p) alpont	
94. cikk, (1) bekezdés, n) pont	V. melléklet, 23. pont, q) alpont	
94. cikk, (1) bekezdés, o) pont	V. melléklet, 23. pont, r) alpont	
94. cikk, (1) bekezdés, p) pont	V. melléklet, 23. pont, s) alpont	
94. cikk, (1) bekezdés, q) pont	V. melléklet, 23. pont, t) alpont	

Ezen irányelv	2006/48/EK irányelv	2006/49/EK irányelv
94. cikk, (2) bekezdés	150. cikk, (3) bekezdés, b) pont	
95. cikk	V. melléklet, 24. pont	
96. cikk		
97. cikk, (1) bekezdés	124. cikk, (1) bekezdés	
97. cikk, (2) bekezdés	124. cikk, (2) bekezdés	
97. cikk, (3) bekezdés	124. cikk, (3) bekezdés	
97. cikk, (4) bekezdés	124. cikk, (4) bekezdés	
98. cikk, (1) bekezdés	XI. melléklet, 1. pont	
98. cikk, (2) bekezdés	XI. melléklet, 1a. pont	
98. cikk, (3) bekezdés	XI. melléklet, 2. pont	
98. cikk, (4) bekezdés	XI. melléklet, 3. pont	
98. cikk, (5) bekezdés	124. cikk, (5) bekezdés	
98. cikk, (6) bekezdés		
98. cikk, (7) bekezdés		
99. cikk		
100. cikk		
101. cikk		
102. cikk, (1) bekezdés	136. cikk, (1) bekezdés	
102. cikk, (2) bekezdés		
103. cikk		
104. cikk	136. cikk	
105. cikk		
106. cikk, (1) bekezdés	149. cikk	
106. cikk, (2) bekezdés		
107. cikk		
108. cikk, (1) bekezdés, első albekezdés	68. cikk, (2) bekezdés	
108. cikk, (1) bekezdés, második albekezdés	3. cikk	
108. cikk, (1) bekezdés, harmadik albekezdés		
108. cikk, (2) bekezdés	71. cikk, (1) bekezdés	
108. cikk, (3) bekezdés	71. cikk, (2) bekezdés	
108. cikk, (4) bekezdés	73. cikk, (2) bekezdés	
109. cikk, (1) bekezdés	68. cikk, (1) bekezdés	
109. cikk, (2) bekezdés	73. cikk, (3) bekezdés	
109. cikk, (3) bekezdés		
110. cikk, (1) bekezdés	124. cikk, (2) bekezdés	
110. cikk, (2) bekezdés	23. cikk	
111. cikk, (1) bekezdés	125. cikk, (1) bekezdés	2. cikk

Ezen irányelv	2006/48/EK irányelv	2006/49/EK irányelv
111. cikk, (2) bekezdés	125. cikk, (2) bekezdés	2. cikk
111. cikk, (3) bekezdés	126. cikk, (1) bekezdés	
111. cikk, (4) bekezdés	126. cikk, (2) bekezdés	
111. cikk, (5) bekezdés	126. cikk, (3) bekezdés	
111. cikk, (6) bekezdés	126. cikk, (4) bekezdés	
112. cikk, (1) bekezdés	129. cikk, (1) bekezdés, első albekezdés	
112. cikk, (2) bekezdés	129. cikk, (1) bekezdés, második albekezdés	
112. cikk, (3) bekezdés	129. cikk, (1) bekezdés, harmadik albekezdés	
113. cikk, (1) bekezdés, a) pont	129. cikk, (3) bekezdés, első albekezdés	
113. cikk, (1) bekezdés b) pont		
113. cikk, (2) bekezdés, a) pont, első albekezdés	129. cikk, (3) bekezdés, második albekezdés	
113. cikk, (2) bekezdés, b) pont, első albekezdés		
113. cikk, (2) bekezdés, második albekezdés	129. cikk, (3) bekezdés, második albekezdés	
113. cikk, (3) bekezdés, harmadik albekezdés	129. cikk, (3) bekezdés, harmadik albekezdés	
113. cikk, (3) bekezdés	129. cikk, (3) bekezdés, negyedik–hetedik albekezdés	
113. cikk, (4) bekezdés	129. cikk, (3) bekezdés, nyolcadik és kilencedik albekezdés	
113. cikk, (5) bekezdés	129. cikk, (3) bekezdés, tizedik és tizenegyedik albekezdés	
114. cikk	130. cikk	
115. cikk,	131. cikk	
116. cikk, (1) bekezdés	131a. cikk, (1) bekezdés, első–harmadik albekezdés	
116. cikk, (2) bekezdés	131a. cikk, (1) bekezdés, negyedik albekezdés	
116. cikk, (3) bekezdés	131a. cikk, (2) bekezdés, első albekezdés	
116. cikk, (4) bekezdés	131a. cikk, (2) bekezdés, második és harmadik albekezdés	
116. cikk, (5) bekezdés	131a. cikk, (2) bekezdés, negyedik és ötödik albekezdés	
116. cikk, (6) bekezdés	131a. cikk, (2) bekezdés, hatodik albekezdés	
116. cikk, (7) bekezdés	131a. cikk, (2) bekezdés, hetedik albekezdés	
116. cikk, (8) bekezdés	131a. cikk, (2) bekezdés, nyolcadik albekezdés	
116. cikk, (9) bekezdés	131a. cikk, (2) bekezdés, kilencedik albekezdés	
117. cikk, (1) bekezdés	132. cikk, (1) bekezdés, első–hatodik albekezdés	
117. cikk, (2) bekezdés	132. cikk, (1) bekezdés, hetedik és nyolcadik albekezdés	
117. cikk, (3) bekezdés	132. cikk, (2) bekezdés	
117. cikk, (4) bekezdés	132. cikk, (3) bekezdés	
118. cikk,	141. cikk	

Ezen irányelv	2006/48/EK irányelv	2006/49/EK irányelv
119. cikk, (1) bekezdés	127. cikk, (1) bekezdés	
119. cikk, (2) bekezdés	127. cikk, (2) bekezdés	
119. cikk, (3) bekezdés	127. cikk, (3) bekezdés	
120. cikk	72a. cikk	
121. cikk	135. cikk	
122. cikk	137. cikk	
123. cikk, (1) bekezdés	138. cikk, (1) bekezdés	
123. cikk, (2) bekezdés	138. cikk, (2) bekezdés, első albekezdés	
124. cikk	139. cikk	
125. cikk	140. cikk	
126. cikk	142. cikk	
127. cikk	143. cikk	
128. cikk		
129. cikk		
130. cikk		
131. cikk		
132. cikk		
133. cikk		
134. cikk		
135. cikk		
136. cikk		
137. cikk		
138. cikk		
139. cikk		
140. cikk		
141. cikk		
142. cikk		
143. cikk	144. cikk	
144. cikk, (1) bekezdés	122a. cikk, (9) bekezdés	
144. cikk, (2) bekezdés	69. cikk, (4) bekezdés	
144. cikk, (3) bekezdés	70. cikk, (4) bekezdés	
145. cikk	150. cikk, (1) bekezdés	
146. cikk	150. cikk, (1a) bekezdés	
147. cikk, (1) bekezdés	151. cikk, (1) bekezdés	
147. cikk, (2) bekezdés	151. cikk, (2) bekezdés	
148. cikk, (1) bekezdés	151a. cikk, (3) bekezdés	

Ezen irányelv	2006/48/EK irányelv	2006/49/EK irányelv
148. cikk, (2) bekezdés	151a. cikk, (1) bekezdés	
148. cikk, (3) bekezdés	151b. cikk	
148. cikk, (4) bekezdés	151a. cikk, (2) bekezdés	
148. cikk, (5) bekezdés	151c. cikk	
149. cikk		
150. cikk		
151. cikk		
152. cikk	29. cikk	
153. cikk	30. cikk	
154. cikk	33. cikk	
155. cikk	40. cikk	
156. cikk	41. cikk	
157. cikk	42. cikk	
158. cikk	42a. cikk	
159. cikk	43. cikk	
160. cikk		
161. cikk, (1) bekezdés	156. cikk, (6) bekezdés	
161. cikk, (2) bekezdés	156. cikk, (4) bekezdés	
161. cikk, (3) bekezdés		
161. cikk, (4) bekezdés		
161. cikk, (5) bekezdés		
161. cikk, (6) bekezdés		
161. cikk, (7) bekezdés		
161. cikk, (8) bekezdés		
161. cikk, (9) bekezdés		
162. cikk, (1) bekezdés		
162. cikk, (2) bekezdés		
162. cikk, (3) bekezdés		
162. cikk, (4) bekezdés	157. cikk, (1) bekezdés, harmadik albekezdés	
162. cikk, (5) bekezdés		
162. cikk, (6) bekezdés		
163. cikk	158. cikk	
164. cikk	159. cikk	
165. cikk	160. cikk	
I. melléklet	I. melléklet	